

ARS TRANSLATORICA



РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Факультет філології
Кафедра романо-германської філології

НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УКРАЇНИ
«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»
Факультет лінгвістики

ARS TRANSLATORICA

**ВИПУСК
V**

РІВНЕ - 2020

УДК 81'255.2

A 80

Ars Translatoria : зб. перекладів / Упорядники:

О.В. Константинова, О.П. Демиденко. – Рівне : РДГУ, 2020.

– Вип. 5. – 106 с.

A 80 Ars Translatoria : The Collection of Translations / Compilers:

O.V. Konstantinova. O.P. Demydenko. – Rivne : RSUH, 2020.

– Issue 5. – 106 p.

У збірник увійшли переклади англійських, іспанських, німецьких, польських, французьких, чеських та японських творів українською мовою: художня проза, поезія. Збірник призначений для всіх, хто цікавиться проблемами перекладознавства.

The Collection includes Ukrainian translations of English, Spanish, German, Polish, French, Czech, and Japanese fiction and poetry. The Collection is intended for a wide circle of the theory and practice of translation admirers.

УДК 81'255.2

Редакційна колегія:

Головний редактор:

Деменчук О.В., д-р філол. наук, професор

Відповідальні редактори:

Константинова О.В., канд. філол. наук, доцент

Демиденко О.П., канд. пед. наук, доцент

Члени редакційної колегії:

Аладько Д.О., канд. філол. наук, доцент

Калініченко М.М., канд. філол. наук, доцент

Кучма Т.В., канд. філол. наук, доцент

Кротюк О.П., член НСПУ

Оленяк М.Я., канд. філол. наук, доцент

Орел І.І., канд. філол. наук, доцент

Павловська Л.О., канд. філол. наук, доцент

Чеберяк А.М., канд. філол. наук, доцент

Рекомендовано до друку вченою радою

Рівненського державного гуманітарного університету

(протокол № 9 від 29.10.2020 р.)

© Автори публікацій, 2020

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2020

© Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського», 2020

ПЕРЕДМОВА

Науково-популярне видання «ARS TRANSLATORICA» виходить у межах спільного перекладацького проєкту кафедри романо-германської філології Рівненського державного гуманітарного університету і факультету лінгвістики Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського».

Основною метою видання є популяризація та розвиток україномовного перекладу, зокрема шляхом залучення до цієї справи початківців – студентів, які шукають свій голос і стиль у перекладацькій справі і часто не мають змоги випробувати себе, потребують професійної підтримки і поради від досвідчених колег.

Випуск V присвячено результатам двох цікавих конкурсів. Один відбувся по завершенню Всеукраїнських студій художнього перекладу «Драгоман» (жовтень 2019 року - квітень 2020 року), проведених Національною спілкою письменників України (ініціатива та координація проєкту – Оксана Кротюк). А інший було проведено серед студентів Донецького національного університету (м. Вінниця), які долучилися до перекладу книжки Девіда Грінсліда «Lyrical Diagrams» за люб'язної згоди автора.

У наш збірник увійшли роботи переможців та успішних учасників цих конкурсів; тексти розташовано за прізвищами перекладачів згідно з алфавітним принципом.

**Редколегія збірника
«Ars Translatorica»**

ЗМІСТ

СТУДІЇ ХУДОЖНЬОГО ПЕРЕКЛАДУ «ДРАГОМАН»

ПЕРЕКЛАДИ З АНГЛІЙСЬКОЇ

Craig Brown	AND MOREOVER	8
	ІРИНА ГЛІБЧУК	
<i>Крейг Браун</i>	...БА БІЛЬШЕ	10
	АЛЬОНА ГРИЩУК	
<i>Крейг Браун</i>	...І НАВІТЬ БІЛЬШЕ	12
	ЛІЛІЯ КАПУШ	
<i>Крейг Браун</i>	ЗІПСОВАНА МОЛОДЬ ТА ЩО З НЕЮ РОБИТИ	14
	ОЛЕКСАНДРА НУРІЄВА	
<i>Крейг Браун</i>	І ЗНОВУ: ВОВА В ДРОВА	16
	БОГДАНА ТРАЧУК	
<i>Крейг Браун</i>	І БІЛЬШЕ ТОГО	18
	ВІКТОРІЯ ФАРЕНИК	
<i>Крейг Браун</i>	БІЛЬШ ТОГО	20
	МИКИТА ЯВОРСЬКИЙ	
<i>Крейг Браун</i>	...І ЦЕ ЩЕ НЕ ВСЕ	22
Algernon Charles Swinburne	TO A CAT	24
	СОФІЯ МАЦЬКОВИЧ	
<i>Алджернон Чарльз Свінберн</i>	КОТОВІ	24
	ОЛЬГА ШАРКО	
<i>Алджернон Чарльз Свінберн</i>	ДЛЯ КОТА	25
Alfred Tennyson	HOME THEY BROUGHT HER WARRIOR DEAD	26
	АНДРІЙ ЗАЙЦЕВ	
<i>Альфред Теннісон</i>	ВОЇН ПАВ. ПРИНЕСЛИ ДО ЧЕРТОГУ ТІЛО	26
	ТЕТЯНА КІНАЩУК	
<i>Альфред Теннісон</i>	І ОСЬ ЇЇ ВОЇН ЛЕЖИТЬ БЕЗДИХАННО	27
	ВІКТОРІЯ ПАВЛЕНКО	
<i>Альфред Теннісон</i>	ПРИНЕСЛИ ВОЇНА, ЩОБ КЛАСТИ У МОГИЛУ	27
	АНГЕЛІНА ЮРКІВ	
<i>Альфред Теннісон</i>	МЕРТВІЙ ВОЇН ВДОМА ВЖЕ	28
Virginia Woolf	A HAUNTED HOUSE	29
	АННА БОВТИК	
<i>Вірджинія Вулф</i>	БУДИНОК З ПРИВИДАМИ	30
	ТЕТЯНА КІЄНКО	
<i>Вірджинія Вулф</i>	ДІМ ПРИМАР	32
	АЛІНА СІДОРОВА	
<i>Вірджинія Вулф</i>	БУДИНОК З ПРИВИДАМИ	33
	ДМИТРО СКІДАН	
<i>Вірджинія Вулф</i>	ДІМ ПРИВИДІВ (ЗАХОВАНИЙ СКАРБ)	35

ПЕРЕКЛАДИ З ІСПАНСЬКОЇ

Jorge Luis Borges DIÁLOGO DE MUERTOS 37

ПОЛІНА САДЧЕНКО

Хорхе Луїс Борхес ДІАЛОГ МЕРЦІВ 39

ПЕРЕКЛАДИ З НІМЕЦЬКОЇ

Joseph Roth STADTFRÜHLING 41

СОФІЯ МАЦЬКОВИЧ

Йозеф Рот ВЕСНА У МІСТІ 42

ІРИНА ПІНЧУК

Йозеф Рот ВЕСНА У МІСТІ 44

ПЕРЕКЛАДИ З ПОЛЬСЬКОЇ

Roman Pisarski O PSIE, KTÓRY JEŹDZIŁ KOLEJĄ (urywek) 46

КАТЕРИНА ІГНАТОВА

Роман Писарський ПРО ПСА, ЯКИЙ ЇЗДИВ ЗАЛІЗНИЦЕЮ (уринок) 48

Roman Pisarski O PSIE, KTÓRY JEŹDZIŁ KOLEJĄ (urywek) 49

АЛЬОНА НОСОВА

Роман Писарський ПРО ПСА, ЯКИЙ ПРИБУВ ПОТЯГОМ (уринок) 50

Roman Pisarski O PSIE, KTÓRY JEŹDZIŁ KOLEJĄ (urywek) 52

АНГЕЛІНА ЮРКІВ

Роман Писарський ПРО ПСА, ЩО ЇЗДИВ ЗАЛІЗНИЦЕЮ (уринок) 54

Wisława Szymborska CEBULA 56

АЛЬОНА НОСОВА

Віслава Шимборська ЦИБУЛИНА 57

Wisława Szymborska KOT W PUSTYM MIESZKANIU 58

АНГЕЛІНА ЮРКІВ

Віслава Шимборська КІТ У ПОРОЖНІЙ КВАРТИРІ 59

ПЕРЕКЛАДИ З ФРАНЦУЗЬКОЇ

Gérard de Cortanze MIROIRS (extrait) 60

СОЛОМІЯ КОРОЛЬ

Жерар де Кортанз ДЗЕРКАЛА (уринок) 60

ОЛЕКСАНДРА ПЕТРОВА

Жерар де Кортанз ДЗЕРКАЛА (уринок) 61

НАТАЛКА ПРОКОПЧУК

Жерар де Кортанз ДЗЕРКАЛА (уринок) 61

Jacques Prevert L'ÉCOLE DES BEAUX-ARTS (extrait) 62

СОЛОМІЯ КОРОЛЬ

Жак Превер ШКОЛА МИСТЕЦТВ (уринок) 63

ОЛЕКСАНДРА ПЕТРОВА

Жак Превер ШКОЛА МИСТЕЦТВ (уринок) 63

ПЕРЕКЛАДИ З ЧЕСЬКОЇ

Jaroslav Seifert PÍSEŇ O LÁSCĚ	64
МАРТА ЗЬОЛА	
<i>Ярослав Сайферт</i> ПІСНЯ ПРО КОХАННЯ	64
Jaroslav Seifert HALLEYOVA KOMETA	65
МАРТА ЗЬОЛА	
<i>Ярослав Сайферт</i> КОМЕТА ГАЛЛЕЯ	66
Jaroslav Seifert OSUD	67
МАРТА ЗЬОЛА	
<i>Ярослав Сайферт</i> ДОЛЯ	67

ПЕРЕКЛАДИ З ЯПОНСЬКОЇ

芥川龍之介. 雪	68
МАРІЯ ЗУБ'ЮК	
Рюноске Акутагава СНІГ	69

ПЕРЕКЛАДАЦЬКИЙ ПРОЄКТ

Донецького національного	70
університету імені Василя Стуса	

David Greenslade LYRICAL DIAGRAMS (excerpts from the book)
Девід Грінслейд ЛІРИЧНІ ДІАГРАМИ (уривки)

ЮЛІЯ КОСТЮК	
David Greenslade CATALOGUE JOKE	70
<i>Девід Грінслейд</i> ЖАРТ ІЗ КАТАЛОГУ	71
David Greenslade CLOSET CEREMONY 2	71
<i>Девід Грінслейд</i> ГАРДЕРОВНА ЦЕРЕМОНІЯ 2	72
David Greenslade EARLY BLADE	72
<i>Девід Грінслейд</i> ПЕРШИЙ КЛИНОК	73
David Greenslade ELECTRIC JUG BAND	74
<i>Девід Грінслейд</i> АНСАМБЛЬ ЕЛЕКТРИЧНИХ ЧАЙНИКІВ	75
David Greenslade NOOSE TRIPLETS	76
<i>Девід Грінслейд</i> СТРАТА ТРІЙНЯТ	76
David Greenslade ONE BRICK	77
<i>Девід Грінслейд</i> ЦЕГЛИНА	78
David Greenslade OYSTER BLISTERS	78
<i>Девід Грінслейд</i> ПУХИРЦІ-УСТРИЦІ	79
David Greenslade PARTS	79
<i>Девід Грінслейд</i> ДЕТАЛІ	80
АНДРІЙ ЛИСЕНКО	
David Greenslade NOOSE TRIPLETS (ориг. див. на стор. 76)	
<i>Девід Грінслейд</i> ТРИ РУКИ ТА ПЕТЛЯ	81
David Greenslade CUSTOMER RESPONSE VOUCHER	81
<i>Девід Грінслейд</i> КУПОН ДЛЯ ВІДГУКІВ ТА ПРОПОЗИЦІЙ	83
David Greenslade NAPALM FESTIVAL	83
<i>Девід Грінслейд</i> НАПАЛМОВИЙ ФЕСТИВАЛЬ	84
David Greenslade NO NECK	84
<i>Девід Грінслейд</i> БЕЗ ПИЇ	85
David Greenslade SLUMBER GYMNASTICS	86
<i>Девід Грінслейд</i> ГІМНАСТИКА ПЕРЕД СНОМ	86

David Greenslade SPINNING TOP	87
Девід Грінслейд ДЗИґА	87
David Greenslade TUG OF WAR	88
Девід Грінслейд ПЕРЕТЯГУВАННЯ КАНАТУ	88
David Greenslade WHAT THE MANUAL SAID	89
Девід Грінслейд ЩО СКАЗАНО У ПОСІБНИКУ	89
David Greenslade YOGIC FLYING	90
Девід Грінслейд ЙОГА У ПОВІТРІ	90
ІННА РУДА	
David Greenslade CUSTOMER RESPONSE VOUCHER (ориг. див. на стор. 81)	
Девід Грінслейд КУПОН З ВІДГУКОМ ПОКУПЦІВ	91
David Greenslade ASTERISKS	92
Девід Грінслейд ЗІРОЧКИ	92
David Greenslade DILEMMA	93
Девід Грінслейд ДИЛЕМА	94
David Greenslade MIGHTY	94
Девід Грінслейд МОГУТНІ ЙЕТІ	95
David Greenslade MISSING HORSES	96
Девід Грінслейд РОЗШУКУЄТЬСЯ КІНЬ	97
David Greenslade PRAYER STICKS	97
Девід Грінслейд МОЛИТОВНІ ПАЛИЧКИ	97
David Greenslade PROSTHETIC ODONATA	98
Девід Грінслейд ОДОНАТОПРОТЕЗИ	99
David Greenslade THANKS AND DEDICATIONS	100
Девід Грінслейд ПОДЯКИ ТА ПРИСВЯЧЕННЯ	101
ПРИМІТКИ 102	
ВІДОМОСТІ ПРО ПЕРЕКЛАДАЧІВ	103

СТУДІЇ ХУДОЖНЬОГО ПЕРЕКЛАДУ

«ДРАГОМАН»

ПЕРЕКЛАДИ З АНГЛІЙСЬКОЇ

Craig Brown

AND MOREOVER*

More and more I am finding that people simply don't know how to misbehave at parties. You arrive at a party, an attentive host leads you to a room of pleasant people, they engage you in interesting, amusing conversation, talking a little bit about themselves, a little bit about you and a little bit about topics of mutual interest; nobody drinks too much, nobody picks a quarrel, at the allotted time, you all leave, waving merrily (but not too merrily) and vowing to keep in touch.

Of course, in the old days they really knew how to lay on a perfectly dreadful evening, but nowadays people just don't seem to go to the trouble. They'd rather leave a room spick and span, carpets unstained, vases intact, with only the odd cushion slightly out of place.

It seems ages since a halfway-decent havoc has been wreaked. The Johnny-Come-Latelies have all gone, too, to be replaced by the Johnny-Come-Bang-On-Time, the Johnny-Leave-Early, Johnny-Send-Prompt-Thank-you-Letters. The young these days just do not show the finest lack of consideration for their hosts.

I trust that all this will change with the opening of a new finishing school, Wink 'n' Feel Place, where school-leavers will be given a first-class grounding in Disgraceful Manners, Applied Slouching, Resentful Stares and Self, Self, Self.

This one-year Diploma Course formally starts in September and goes through until July, but candidates will be expected to turn up late without so much as a word of warning sometime halfway through November and to push off again around late August, leaving the ashtrays overflowing, the plates unwashed and the lavatories in a terrible state.

Working through the following curriculum, students will gain a basic knowledge of thoughtless behavior and will be fluent in 20 different areas of standard irritation.

Month 2: if the student bothers to show up at all, he should saunter any-old-how into the principal's office, first taking care not to

knock. Over a cup of coffee, into which he will be expected to dunk his cigarette stub, he will be given a full timetable to enable him to turn up precisely halfway through lectures.

A variety of fresher parties will be thrown in the first month, but don't worry if you start by shaking hands, listening attentively and offering thanks: old habits are hard to shake off in these early stages.

Months 3–4: with the aid of dummies, the student will be tutored in staring over shoulders in search of someone rather more interesting. Before the end of the first week he will have reached a state of proficiency whereby he can spend anything up to 15 minutes looking at other people in the room without a frontward glance at the person who is talking to him.

Month 5: the candidate will be expected to disappear without leaving any excuse whatsoever, at no point alerting the schools as to his whereabouts. Towards the end of the month advanced students may consider getting a drunken friend to phone the principal with an excuse so far-fetched as to be insulting.

Month 6: the Visiting Reader in Coin-Jangling will be giving a series of lectures on the 'Role of the Coin-Jangler as a social irritant'. Pupils will be instructed in clinking pound coins together while simultaneously jogging from one foot to the other. This will be in preparation for the Car Showroom Party, where such behavior is obligatory.

Month 7: Musical Instruction. Students are expected to pick one course from the following:

1. mouthing the words of songs while dancing with an exaggerated look of angst on the face;
2. playing dummy guitar to old Led Zeppelin numbers;
3. bringing the party to a standstill by placing a Monty Python record on the turntable and joining in with the funny voices.

Month 8: Ruining Others' Anecdotes. Timing your 'So what happened then?' to coincide with the end of an anecdote; saying 'Can I get you another drink?' five seconds before the punch line; saying, 'Actually, that once happened to me' at the conclusion of a riotous story.

You are cordially requested to settle the term's fees far too late, after much quibbling, and preferably with a stolen credit card.

Ірина Глібчук
...БА БІЛЬШЕ

Я все частіше переконуюся в тому, що люди просто не вміють погано поводитися на вечірках. Ось приїжджаєте ви на вечірку, уважний господар проводить вас до повної приємних людей кімнати, де вони починають з вами цікаву ненав'язливу розмову, розповідають про себе, запитують про вас, згадують про спільні з вами інтереси; всі знають міру у випивці, ніхто ніяких сварок не починає, ніхто не зловживає гостинністю, всі гості на прощання щасливо (але не занадто щасливо) махають руками, обіцяючи якось продовжити спілкування.

Звісно ж, раніше краще знали, як влаштувати так, щоб такі заходи й згадати було лачно, та зараз люди не готові вдаватися до всіх потрібних для такого ефекту старань. Їм більше до вподоби залишати кімнати неушкодженими, килими без жодної плями, вази без жодної подряпинки, все, на що варто сподіватися, це подушка на не своєму місці.

Здається, пройшли вже цілі століття з останнього разу, як хтось спромігся спричинити хоча б ледь пристойний хаос. Джони-які-завжди-запізнюються перевелися, а на заміну їм прийшли Джони-які-завжди-приходять-вчасно, Джони-які-довго-не-засиджуються та Джони-які-надсилають-листи-з-подяками. Нинішня молодь так і не навчилася проявляти хоча б якусь неповагу до господарів вечірки.

Але я вірю, що відкриття нової приватної школи Вінк-енд-Філ Плейс, де студенти матимуть змогу отримати знання з курсів «Погані манери на всі випадки життя», «Прикладна сутулість», «Злісний погляд: теорія і практика» та «Мистецтво вести бесіду: я, я і ще раз я», змінить ситуацію.

Офіційно розпочинається ця однорічна навчальна програма в вересні та триває до липня, але ми сподіваємося, що абітурієнти подадуть документи з запізненням без жодних попереджень десь у листопаді та відтягнуть навчання аж до кінця серпня, залишивши за собою повні недопалків попільнички, брудний посуд та доведені до жахливого стану вбиральні.

Дотримуючись наведеного нижче навчального плану, студенти здобудуть базові знання з нерозважливої поведінки та вільно почуватимуться у двадцятьох галузях стандартного роздратування. Другий місяць: якщо студент взагалі прийде на заняття, то повинен не поспішаючи та не переймаючись про манери зайти до кабінету декана, забувши спершу постукати. За філіжанкою кави, в яку він пізніше повинен кинути недопалок, він отримає свій розклад,

завдяки якому зможе розподілити час так, щоб запізнюватися на лекції.

У перший місяць буде проводитися багато вечірок для новеньких, але не хвилюйтеся, якщо на них ви ще будете тиснути руки, уважно слухати співрозмовників та дякувати за компліменти: від старих звичок важко позбутися на таких ранніх стадіях вашого навчання.

Третій – четвертий місяць: використовуючи манекени, студенти на практиці дізнаються, як потрібно дивитися повз когось в пошуках цікавішого співрозмовника. Вже перед закінченням першого тижня студент досягне такого рівня володіння цією навичкою, що зможе провести до п'ятнадцятиох хвилин, дивлячись на інших людей у кімнаті, і оком не глянувши на співрозмовника.

П'ятий місяць: студент повинен припинити відвідувати заняття, не повідомивши викладачів про причини та своє місце перебування. Наприкінці місяця найкращі студенти можуть звернутися по допомогу до сп'янілих друзів, які зателефонують в адміністрацію, щоб вказати причину відсутності, настільки неправдоподібну, що буде образливою.

Шостий місяць: запрошений лектор з «Монетобрязкознавства» проводитиме серію занять «Брязкотіння монетами як подразник у соціумі». Студенти повинні будуть брязкотіти монети одна об одну та водночас бігти на місці. Ці заняття будуть підготовкою до вечірки у виставковій залі автомобілів, де така поведінка буде обов'язковою.

Сьомий місяць: Заняття з музики. Студенти повинні обрати один із нижче перелічених курсів:

4. «Основи співу під час танців із застиглим виразом екзистенційного страху на обличчі»;

5. «Вступ до гри на уявній гітарі старих пісень Лед Зеппелін»;

6. «Методика руйнування вечірок за допомогою платівки Монті Пайтон, програвача та імітації кумедних голосів».

Восьмий місяць: Псування жартів. Студенти навчатися вставляти свої «А що далі було?» саме на кінець анекдоту; питати "Вам принести щось випити?" за п'ять секунд до кульмінації жарту; та запевняти всіх що «Таке ж сталося і зі мною» на завершення до чиеїсь бурхливої історії.

Щиро просимо Вас заплатити за навчання пізніше вказаних термінів, з суперечками, бажано використавши для цього вкрадену кредитну картку.

Альона Грищук
...І НАВІТЬ БІЛЬШЕ

З часом я все більше і більше розумію, що люди просто забули, як це гарненько відриватися на тусах. Ось ти нарешті припхався, і тобі навіть відчинили двері і провели до кімнати, де повноповнісінько супер-пупер людей, які так тішаються знайомству, що готові вискочити зі штанів. І ось ти по вуха встряг у настільки цікаву розмову, що від неї аж нудить. Ведеться вона трохи про них, трохи про себе, а потім плавно переходить до світських бесід; ніхто не нажирається до чортиків, не б'є пики, все так мирно, що аж нудотно. Наприкінці, всі ввічливо обіймаються, прощаються зі словами: «Треба буде якось ще раз повторити», і тобі показують на двері.

Що тут скажеш, от раніше люди знали як що таке піти у справжній відрив, але наразі у молоді, здається, серйозні проблеми. Їм аби кімнату залишити чистою і незатоптаними килими. І Боже збав, щоб не побити вази та не посунути подушки.

Здається, справжні непристойні посиденьки залишилися в минулому. Ті, що постійно запізнюються, замінюють Тих, хто приходить завжди вчасно. Останні ж будуть дякувати за візит до кінця свого життя. Круті чуваки вдяглися у костюмчики і стали корчити з себе джентльменів. Вони вже ніколи не посміють виявити зневагу до господарів.

Як же я сподіваюся, що все зміниться з появою нової школи «Від панянки до пацанки», де випускники навчатися теорії і практики ганебних манер, опанують прикладне підлабузництво, зіставний Королівський погляд і, звичайно ж, прослухають курс лекцій екстраєгоїстичного егоїзму.

Ця школа триває рік, формально вона починається у вересні і триває аж до липня. Та появу учнів очікують не раніше ніж наприкінці листопаду, а випхають не раніше серпня. І нікого не здивує, якщо випускники будуть залишати по собі переповнені попільнички, брудний посуд і вбиральні в жахливому стані.

Програмними результатами навчання є базовий рівень божевільної та бездумної поведінки, випускники будуть компетентними у 20 різних видах дратування.

2-й місяць: Коли учню все ж таки заманеться завітати до школи, йому слід легковажною ходою прогулятися якось до кабінету директора і не полінитися відкрити двері ногою. Коли вони поспілюються за філіжанкою кави, учню варто потушити недопалок у філіжанці співрозмовника. Лише тоді він отримає індивідуальний план навчання і зможе завалюватися в аудиторію

якраз посеред лекції або ж, коли йому заманеться, попри всі волення пунктуальних лекторів....

Драйвові тусовки для початківців будуть вже з першого місяця, але не звертай увагу, якщо ти почнеш з потискання рук усім кому не лінь, та слухати всіх уважно, постійно дякуючи: просто складно відразу позбутися старих звичок і вподобань.

3-й та 4-й місяці: За допомогою манекенів учні опанують, ігноруючи співрозмовника, шукати когось цікавішого на задньому плані. Вже наприкінці першого тижня, вони зможуть професійно ігнорувати співрозмовника протягом 15 хвилин.

5-й місяць: Очікується, що учень злиняє без поважних причин. Та Боже збав повідомити про своє місцезнаходження. Під кінець місяця відмінники разом з п'яним товаришем будуть дзвонити директору посеред ночі і розповідатимуть якісь нісенітниці, тим самим, ображаючи його.

6-й місяць: Спеціально запрошений лектор проведе курс лекцій: «Дзеленчання ключами як один із видів дратування». Потім буде проведено мастер-клас як правильно це робити, стрибаючи з ноги на ногу в приміщенні з гарною акустикою. Цей захід буде проведений в рамках підготовки до тусовки у автосалоні, де без цієї поведінки не обійтись.

7-й місяць: Музичне виховання. Очікується, що учні оберуть ще один із вибіркових освітніх компонентів і навчатись, як:

- Запросити дівчину на танок, а потім якісно наступати їй на ноги і мямлити слова пісні з виразом невимовного смутку на обличчі.

- Грати на вдаваній гітарі, перекривляючи слова пісні «Океан Ельзи».

- Стати королем вечірки, увімкнувши відео із Петросяном.

8-й місяць: Учні будуть в змозі переплунути чужі анекдоти і розповіді. Їм треба буде так розповісти історію, щоб у слухачів пузо трохи не луснуло від сміху, тільки таким чином можна стати краще за інших. А наприкінці історії має пролунати: «А що трапилось далі?», вони мають сказати: «Давайте вип'ємо!» за секунду до кульмінації жарту. В кульмінації історії учень доповнить: «Ось таке трапилось зі мною одного разу».

Зрештою, учнів сердечно попросять сплатити за навчання. Та заплатити краще якомога пізніше, і обов'язково після багатьох відмазок. А взагалі оплату бажано здійснити краденою кредитною картою.

Лілія Капуш

ЗІПСОВАНА МОЛОДЬ ТА ЩО З НЕЮ РОБИТИ

Усе частіше переконуюся, що люди і гадки не мають про те, як не потрібно поводитися на званих вечорах. Ви приходите в гості, дбайливий хазяїн проводить вас в кімнату, де приємна компанія одразу ж залучає до невимушеної та цікавої бесіди. Спершу говорять трохи про себе, потім трохи про вас, а згодом про те, що цікавить і їх і вас. Ніхто не п'є надміру і не свариться. Коли приходить час, усі розходяться, радісно (але, знову ж таки, вміру) помахавши рукою на прощання та обмінявшись урочистими обіцянками підтримувати спілкування й надалі.

Колись люди напевно знали як влаштувати ІДЕАЛЬНИЙ прийом, тепер ніхто не морочить собі цим голову. Навіщо? Набагато простіше залишити кімнату в ідеальному порядку: на килимах ані смітинки, вази абсолютно цілі, от тільки чудернацька диванна подушка стояла на пару сантиметрів правіше.

Багато мабуть води з тих пір сплило, коли на прийомах панував хоч якийсь більш-менш пристойний безлад. Пізні Івани кудись зникли, а натомість з'явилися Івани-всюдивстигуни, Івани-в-гостях-довго-не-сиди та Івани-шлю-вам-подяки-листи. Сучасна молодь, на жаль, елементарно не виявляє й крихти неповаги до господарів будинку.

Сподіваюся, що ситуацію врятує новий пансіон, де навчатимуть основам Поганих Манер, Прикладної Незграбності, Грізних Поглядів та Абсолютного Егоцентризму.

Розпочнеться цей однорічний курс, спрямований на підготовку дипломованих спеціалістів, у вересні, завершиться наприкінці червня. Про пунктуальність тут і мови не може бути: студентам дозволяється прийти з запізненням на 2-2,5 місяці, а завершити навчання десь вкінці серпня, залишивши після себе вщерть наповнені попільнички, немиті тарілки та туалети в жахливому стані.

За навчальною програмою, яка наведена нижче, учні опанують ази легковажної поведінки та вільно володітимуть 20-ма видами роздратування.

1-й місяць: для новоспечених учнів буде організовано низку вечірок. На перших порах ви ймовірно за інерцією будете обмінюватися рукостисканнями, уважно слухати свого співрозмовника, казати ввічливе «спасибі», але не варто засмучуватися адже від старих звичок важко позбутися за такий короткий відрізок часу.

2-й місяць: якщо учень все ж таки зволить з'явитися в пансіоні, то мусить прогулятися до кабінету директора, не забувши

при цьому увірватися без стуку. Там за чашкою кави, в якій школяр втопить недопалок, його ознайомлять з розкладом, що дозволить приходити прямо посеред лекцій.

3-й і 4-й місяць: на прикладі манекенів вихованців пансіону навчать роззиратися під час бесіди на всі боки в пошуках цікавішого співрозмовника. До кінця першого тижня листопада від них вимагається майстерне володіння навичкою, яка полягає в тому щоб протриматися 15 хвилин розмови, дивлячись на кого завгодно в кімнаті тільки не на людину, з якою розмовляють.

5-й місяць: учень має без попередження щезнути посеред навчання нікого не сповістивши про місце свого перебування. Наприкінці цього місяця найкращі з них можуть спробувати змусити свого п'яного друга зателефонувати директору з абсолютно неправдоподібного приводу.

6-й місяць: заплановано ряд лекцій на тему «Брязкомонетники як подразники суспільства», які читатиме запрошений пансіоном лектор, фахівець з брязкання монетами. Учням розкажуть, як брязкати фунтовими монетами, тупочучи при цьому ногами. Ця навичка пригодиться під час підготовки до автосалонної вечірки, так як є обов'язковою на таких заходах.

7-й місяць: присвячений музичній освіті. Учні повинні вибрати один з нижче перелічених курсів:

1. Беззвучне виразне артикулювання слів пісень в поєднанні з рухами в такт музиці та комічним виразом невимовної туги на обличчі.

2. Перебирання струнами уявної гітари намагаючись відтворити акорди старої пісні британського рок-гурту Лед Зеппелін.

3. Збивання з пантелику цілої зали людей на вечірці, поставивши в патефон платівку з уривком шоу британського комік-гурту «Монті Пайтон».

8-й місяць: виділений для навчання зведенню чужих анекдотів нанівець. Для цього вставте своє «І що там було далі?» майже в кінці жарту, на найцікавішому місці можете запитати: «Вип'єш ще чогось?», або дослухайте все-таки той анекдот до кінця і впевнено заявіть: «Зі мною трапилася така ж історія», навіть якщо історія абсолютно неймовірна.

Просимо вас оплатити перше півріччя якнайпізніше, тільки після кількох суперечок з адміністрацією і бажано вкраденою кредитною картою.

Олександра Нурієва
І ЗНОВУ: ВОВА В ДРОВА

Що далі в ліс, то більше дров? Здається мені, всі ліси вже давно всохлися. Ви опиняєтесь на квартирці, де хтось улесливо посміхаючись проводить ваше тіло до кімнати з нудотними людьми, долучаючи вас до «інформативної» розмови про чудову погоду та котів за вікном. Вони балабонять трохи про себе найкращих, зовсім трошки про вас, знову топчуться на місці, згадуючи одне й те саме. Жоден з вас не наклюкався, ніхто не б'є один одного в пику. Чітко, як той дзвінок з уроку, ви валите звідти, весело (а насправді вмираючи від нудьги) прощаєтесь з усіма, горлаючи на все горло, що завтра побачитеся знову.

От коли моя бабуса жива була, люди таки вміли відриватись на повну, а сьогодні цей планктон носу свого не висуне, аби не нажити зайвих проблем. Такі радше запросять в гості Містера Пропера, й чистота буде сліпити ваше око, а ноги будуть скреготіти по блискучій підлозі, на якій в результаті ви так вдало підсковзнетеся. Вам на мить спаде на думку, що вази у квартирі виставлено на аукціон, та не подумайте, що представники планктону не бунтівники в душі, вони ж наважилися посунути подушки на дивані... Чи ви не помітили?

Здається пройшли віки з того часу, коли у повітрі літав такий добренький руйнівний хаос. Вовчик, що вривався у розпал танцю п'яненьких тіл, був з'єданий Вовчиками, котрі приходять на хвилину раніше й чекають аби подзвонити у двері, котрі всім дякують, нікого більше не кусають та не нариваються, котрим мамця забороняє гуляти пізніше десятої вечора; Вовчиками, котрі біжать, неначе вжалені бджолою, відправляти вам сльозливі повідомлення в телеграмі повні вдячності за те, що ви зголосилися їх запросити. Та й таке твориться, люди вже не скаржаться в поліцію на навіженого звіря, що колись рикав по сусідству.

Я фанатично вірю в те, що з відкриттям школи «І знову: Вова в дрова», все, як раніше, полетить собі в прірву. Там ідеальні учні невдахи дорвуться до знань, нарешті уторопаючи, як ганьбити себе та всіх, як підборіддям дістати до пуза свого, як ображено вилупити очиці та бути космо-егоїстом.

Школа відкриє свої двері вже першого вересня, а закриється десь у липні, проте ніхто не сумнівається, що гульдибарики, користуючись своїм ВІП-статусом, вломляться десь посеред листопада, не попереджаючи про це навіть самих себе. Та учням

так тут сподобається, що вчителі ледь зможуть випхнути їх наприкінці серпня, радіючи, що ті вже давно навчилися полишати за собою купу недопалків, засохлу гречку на тарілках та такий аромат в туалеті, що й жити передумаєш. Відсидівши за партамидесь пів року, учні отримають базові навички з Основ Дурнуватої Поведінки, та знатимуть, як «Отче Наш», 20 основних правил стандартного роздратування офісного планктона.

Місяць 2. Коли трапилося так, що учень-пройдисвіт ще жодного разу не з'являвся на уроках, нехай доля несе його у кабінет сивого директора школи. Ось вам ідеальна можливість вперше в житті завалитись кудись, не повертаючи мозок у бік думки про те, що треба ж постукати! Такому розбишаці запропонують втопити недопалок у чашці недопитого еспресо, ще й на додачу покажуть повний розклад, аби той дурник зміг навіть не дивитись на нього й приходити, коли йому заманеться.

Нудні вечірки для дошкільнят залишаться позаду, але не вийте від усвідомлення того, що ви й досі тиснете один одному руки, уважненько слухаєте та розсипаєтесь подяками! То є цілком нормально, адже минулі звички важко перетравити на таких ранніх етапах.

Місяць 3-4. Люди-манекени привчать вдивлятись у людей за плечима співрозмовника. Наприкінці першого тижня, найлінівіші учні будуть з кам'яним обличчям й пустими очицями лупати на тих, хто в кімнаті, не помічаючи, що вже майже пів години минуло з моменту початку тієї нецікавої, слизької розмови.

Місяць 5. Очікується, що гульдибарика звиснуть з місця, не сказавши нікому «бай-бай», і будуть наполегливо ігнорувати все і всіх, відкинувши свою дупцю у незрозумілому напрямі, назустріч пригодам. Вже під кінець побиті реальним життям учні зможуть пірнути в ситуацію, де їм треба буде змусити свого ліпшого «Вову в дрова» подзвонити тому сивому директору школи й так виправдовуватись, що той і сам захоче наклюкатися.

Місяць 6. Нарешті вийде з декрету вчителька, яка викладає предмет «Кишенькові монетки від А до Я». Учні зможуть навчитися перебирати десятигривниками, одночасно крокуючи як супер моделі на подіумі, цокаючи взуттям, немов бабуся своїми вставними щелепами. А все це заради вечірки в автосалоні, де кожного дня, намагаючись продати чергову Бентлі, на такий перформанс тільки й покладаються усі надії.

Місяць 7. Музичне мистецтво. «Як свині співати навчилися, або ж настала черга і вам вибір робити» :

а) горлопанити слова з пісні так, неначе стоїш на розжареному вугіллі присипаному мертвими черв'яками;

б) лажати на гітарі пісні гурту «Океан Ельзи» чи, Боже борони, Данилка Андрія Михайловича;

в) прибити вечірку каменюкою, увімкнувши телепередачу «Давай Одружимося», коментуючи на всю квартирку кожную репліку героїв.

Місяць 8. На цьому етапі зобов'язуємо учнів: зривати вишеньки з анекдотів інших, невинно, як той кіт зі «Шрека», запитуючи в найважливіший момент: «Ну, ну, далі, що ж далі було?» Наполягати на новій партії за 5 секунд до того, як розливатимуть напої: «Ану, бігом, несіть ще пляшку, випивка в моєму шлунку чекає на друзів». Чхати на те, що людина вже майже закінчила свою унікальну розповідь про перегляд чергового серіалу: «Я вам таке зараз розповім...»

Цілуємо ваші ніженьки й рученьки, аби тільки ви не забули вирішити всі важливі питання з навчанням достатньо пізно, а ще краще примніть цю справу, розрахуйтеся краденою кредиткою, або ж фальшивими грошима через підставних лиць. Ми вас не бачили і ви нас також!

Богдана Трачук
...І БІЛЬШЕ ТОГО

Я все більше розумію, що люди просто не знають, як погано себе поводити на вечірках. Ти приходиш на вечірку, люб'язний господар проводить тебе до кімнати з приємними людьми, вони залучають тебе до цікавої, трохи кумедної бесіди, розмов трохи про себе, трохи про вас, трохи про теми взаємних інтересів; ніхто не п'є багато, ніхто не свариться, у відведений час ви всі йдете, весело махаючи (але не дуже весело) і обіцяєте підтримувати зв'язок.

Звісно, в старі часи вони дійсно знали, як провести ідеально жахливий вечір, але зараз, здається, люди просто не хочуть мати проблем. Вони б краще залишили кімнату чистою та приємною, килими незаплямованими, вази неушкодженими, тільки кілька подушок розкиданими.

Здається, пройшли віки з того часу, як наполовину порядний хаос був посіян, люди, які приходять завчасно, були замінені пунктуальними людьми, потім людьми, які йдуть раніше, і в кінці — гречними людьми. Молодь у наші дні просто не виказує господарям свої дрібні недоліки.

Я вірю, що все зміниться з відкриттям нового пансіона для «шляхетних дівчат», щось на кшталт «Підморгни й покажи язика», де випускники шкіл будуть отримувати першокласну основу поганих манер, практику сутулості, образливих поглядів і любові до себе і тільки себе.

Однорічний курс з отриманням диплома формально триває з вересня по липень, але на кандидатів очікують з запізненням без попередження десь до середини листопада, а закінчується курс десь у кінці серпня із попільничками переповненими до краю, брудними тарілками та туалетами в жахливому стані.

Навчаючись за такою програмою, учні отримають базові знання з бездумної поведінки і будуть вільно оперувати двадцятьма різними видами стандартного роздратування.

Місяць 2: якщо учень взагалі перейматиметься своєю присутністю, він повинен неспішно завалити в кабінет директора, навіть не подумавши постукати у двері. За чашкою кави, в яку, як очікується, він занурить свій недопалок, він отримує повний розклад, щоби заявлятися рівно на середині занять.

Протягом першого місяця передбачені різноманітні вечірки для новеньких, але не варто хвилюватися, якщо ви почнете з рукостискань, якщо будете уважно слухати та дякувати: старих звичок важко позбутися на ранніх етапах.

Місяць 3-4: за допомогою манекенів студентів навчатимуть визирати через плече співрозмовника в пошуках когось цікавішого. До кінця першого тижня вони досягнуть довершеності, в результаті чого зможуть цілих 15 хвилин уникати прямого погляду на свого співрозмовника, роздивляючись інших людей в кімнаті.

Місяць 5: від кандидата очікується зникнення без вибачень, що б то не було, без жодного попередження про своє місцезнаходження. А вже в кінці місяця довершені студенти зможуть залучити п'яного друга, щоби зателефонувати директорові з необдуманим виправданням на грані фолу.

Місяць 6: запрошений лектор читатиме лекцію на тему «Як брязкати монетами і бути соціальним подразником». Учні будуть проінструктовані, як брязкати та клацати фунтовими монетами, стрибаючи з однієї ноги на іншу. Це буде підготовка до авто-вечірки, де така поведінка буде обов'язковою.

Місяць 7: музичні заняття. Студенти повинні вибрати один курс з представлених:

- промовляння слів пісень під час танців з перебільшеними емоціями гніву на обличчі;
- гра на іграшковій гітарі старих пісень гурту «Led Zeppelin»;
- перетворення вечірки на жахіття шляхом увімкнення запису

коміків з «Монті Пайтон» на програвачі.

Місяць 8: нещадне знищення чужих розповідей та історій з життя дурним питанням на кшталт: «Так що ж сталося потім?», яке з'являється точно в кінці анекдоту; або: «Можна ще один напій?» за п'ять секунд до кульмінації; або, після завершення буремної історії: «Насправді, колись подібне трапилося зі мною».

Вас сердечно просять оплатити навчання якомога пізніше, після довгих суперечок і бажано викраденою карткою.

Вікторія Фареник БІЛЬШ ТОГО...

Все частіше я помічаю, що люди просто не знають, як правильно *неправильно* поводитися на вечірках. Ви прибуваєте на вечірку, уважний господар проводить вас у кімнату, вже заповнену приємними та чарівними людьми. Вони розпочинають з вами цікаву та захопливу розмову, говорять трішки про себе, трішки про вас, ну, а тоді про якісь спільні інтереси. Ніхто не випиває надто багато, ніхто не підбурює влаштувати бійку, а у визначений час ви усі розходитеся, весело розмахуючи руками на прощання (але не надто весело!), та присягаєтеся підтримувати зв'язок один з одним.

Звісно, колись люди справді вміли влаштувати абсолютно жахливі вечори, проте сьогодні вони, здається, просто не завдають собі цим клопоту. Вони, ймовірно, залишають кімнату в ідеальному порядку, з чистими килимами, цілими вазами, хіба що якась подушечка буде лежати трішки не на своєму місці.

Здається, минули віки відколи влаштовували хоч би більш-менш гідну уваги гульню. Людина-Я-Запізнився зникла, натомість з'явилася Людина-Пунктуальність, Людина-Мені-Вже-Час-Йти та Людина-Надсилач-Листів-З-Подякою. Сучасна молодь просто не вміє продемонструвати якнайкращу відсутність поваги до людей, які їх запрошують в гості.

Щиро сподіваються, що усе це зміниться після відкриття кількох шкіл-пансіонатів для шляхетної молоді «Підморгни та Доторкнись», де учні отримають першокласну підготовку з таких предметів: «Жахливі манери», «Практичний курс поведінки поганця», «Роздратовані погляди» та «Егоцентричність».

Цей однорічний дипломний курс офіційно розпочинається у вересні та триватиме до липня. Проте очікується, що учасники з'являться десь аж у середині листопада, звісно ж, без попередження, та поїдуть наприкінці серпня, залишивши переповнені попільнички, брудний посуд та туалети в жахливому стані.

Навчаючись по нашій програмі, студенти отримають базові знання з бездумної поведінки та досконало опанують 20 способів дратувати інших. Навчальна програма викладена нижче.

2 місяць: якщо студент взагалі вирішить з'явитися, він повинен недбало ввалитися у кабінет директора, не переймаючись тим, що спочатку треба постукати. За чашкою кави, в яку студент кине недопалок, він отримає розклад занять, щоб мати змогу приходити рівно на половині лекцій.

Протягом першого місяця навчання буде влаштовано багато вечірок для першокурсників. Не хвилюйтеся, якщо почнете тиснути руки, уважно слухати та постійно дякувати. Варто розуміти, що на такому ранньому етапі важко позбутися старих звичок.

3-4 місяці: з допомогою манекенів студент навчатиметься мистецтву поглядів через плече співрозмовника в пошуках когось цікавішого. До завершення першого тижня він на стільки оволодіє навичкою, що зможе роздивлятися інших людей до 15 хвилин, ні разу не глянувши на людину, яка з ним розмовляє.

5 місяць: очікується, що студент зникне, не повідомивши причину, ні в якому разі не сповіщаючи школу про своє місцезнаходження. Наприкінці місяця найкращі студенти можуть змусити п'яного друга зателефонувати директору та повідомити йому виправдання на стільки фантастичне та неправдоподібне, щоб той аж образився.

6 місяць: спеціально запрошений професор-лектор брязкання монетами проведе кілька лекцій на тему: «Роль монетного монстра як соціального подразника». Учні отримають вказівки, як дзвеніти монетами, переступаючи з ноги на ногу. Це буде у межах підготовки до вечірки в автосалоні, де така поведінка є обов'язковою.

7 місяць: уроки музики. Студенти мають обрати один із курсів:

а) мугикання слів пісень під час танцю з перебільшеним виразом роздратування на обличчі;

б) бринькання на уявній гітарі старих пісень рок-гурту «Led Zeppelin»;

в) як зупинити вечірку, поставивши диск комедійного гурту «Монті Пайтон», та коментувати все це кумедними голосами.

8 місяць: псуємо анекдоти людей. Студенти отримають такі навички: ставити запитання «і що ж сталося потім?» саме в кінці анекдоту; пропонувати «давай я принесу тобі ще чогось випити» за кілька секунд до кульмінації жарту; говорити «власне, якось зі мною таке трапилось» наприкінці кумедної історії.

Щиро просимо сплатити за навчання із запізненням, трохи посперечавшись перед тим, та бажано використати поцуплену кредитну картку.

Микита Яворський
... І ЦЕ ЩЕ НЕ ВСЕ

Усе частіше я стикаюся з людьми, котрі зовсім не знають, як відриватися на повну. Ти приїздиш на вечірку, турботливий господар зустрічає тебе й проводить до гостьової кімнати, а добродушне товариство залучає тебе до цікавої й потішної розмови. Ви знайомитесь і перекидаєтесь парою слів про спільні захоплення. Пиячити ви не станете, сваритися теж. Ось уже настає час: ви збираєтесь, весело прощаєтесь (не занадто весело) й обіцяєте незабаром списатися.

Та ба! Справді запалити вечір вміли наші дідусі й бабусі. Сьогодні неприємності нікому не потрібні: килими чисті, вази цілі, лише диванні подушки трохи порозкидають і годі. Важко згадати, скільки ж років пройшло з тих пір, коли хати громили хоч більш-менш пристойно. Сьогодні вже ніхто не запізнюється: «Я прийшов – тебе нема», – такого більше не почуєш, на заміну прийшли: «Я прийшов – ти вже сидиш», «Я прийшов – тобі час іти», «Я прийшов – від тебе лист». Молодь не виявляє навіть найменшої неповаги до господарів.

Хочеться вірити, що з відкриттям нової школи на кшталт «Від панянок до пацанок», «Від панів до пацанів» або «Підблїмнула й спать пішла» плин речей зміниться. Тут найкращі професори будуть викладати наступні дисципліни: основи поганих манер, мистецтво сутулитись, наука ворожого погляду, а також практикум «Егоїзм – моє перше я».

За розпорядком однорічний курс починається з вересня й триває аж по липень, та керівництво сподівається, що студенти з'їдуться поближче до листопаду, звичайно, що без жодного попередження, а заберуться з закладу вже під кінець серпня. Посуд вони, ясна річ, залишать немитим, недопалки лишать в попільничках, ну а в туалетах не змиють.

Навчальний план дасть студентам ґрунтовні знання з розхлябаності й допоможе вільно оволодіти двадцятьма різними способами легко роздратувати співрозмовника.

У другий місяць навчання, якщо студент все ж таки вирішить з'явитися, він чи вона має навідатися до директора, звісно, що без стуку. За філіжанкою кави, у котрій, ясне діло, згодом опиниться сигарета, студенту видадуть розклад: приходити рекомендовано посеред пари.

У перший місяць влаштовуватимуть посвяту й багато вечірок для новеньких, але учням не варто сильно перейматися, якщо вони постійно тиснитимуть руки, уважно вислуховуватимуть чи щоразу

дякуватимуть. Слід розуміти, що старих звичок швидко не позбудешся.

Протягом третього – четвертого місяця студенти за допомогою манекенів навчатися не звертати уваги на співрозмовника, натомість вони без вагань будуть шукати очима когось більш цікавого. І вже до кінця першого тижня учень досягне вправності й зможе не менше 15 хвилин роздивлятися інших людей, навіть не глянувши на співрозмовника.

Очікується, що на п'ятий місяць студент просто зникне, без причини, в жодному разі не попередивши нікого. Вправний же студієць ближче до кінця місяця може напоумити п'яного друга подзвонити директоріві з безглуздим виправданням, настільки безглуздим, що навіть образливим.

На шостий місяць навчання прийде запрошений гість – дослідник звуку, що виникає, коли проводиш нігтями по дошці або металу. Він прочитає ряд лекцій «Нігтями по дошці – громадський подразник, його роль і функції». Студентів навчатимуть дряпати різні поверхні й одночасно стрибати з ноги на ногу – це буде підготовчий етап до вечірки в автосалоні. Там така поведінка буде обов'язковою.

У сьомий місяць почнуться уроки музики. Студент має обрати одну з наступних практичних робіт:

- 1) підспівувати й танцювати з виразом невимовного відчаю на обличчі;
- 2) підігравати на гітарі простенькі акорди під старі пісні Лед Зеппелін;
- 3) зірвати вечірку, ввімкнувши на програвачі записи коміків «Монті Пайтон», і почати кумедно співати.

На восьмий місяць навчання буде практикуватися вміння паплюжити жарти. Наприклад, студент буде вираховувати час й вже по закінченню анекдота говорити: «Ну, то й чим же все скінчилось?»; або за п'ять секунд до кульмінації питає: «Може, ще по одній чарці?»; а в кінці непристойного жарту гірко вимовить: «Як же мені це знайомо».

Сердечно просимо затримати сплату якомога довше й заплатити лише після довгих сварок, платіж бажано здійснити з поцупленої кредитки.

Algernon Charles Swinburne
TO A CAT

Stately, kindly, lordly friend,
 Condescend
Here to sit by me, and turn
Glorious eyes that smile and burn,
Golden eyes, love's lustrous meed,
On a golden page I read.

Wild on woodland ways your sires
 Flashed like fires:
Fair as flame and fierce and fleet
As with wings on wingless feet
Shone and sprang your mother, free,
Bright and brave as wind or sea.

Free and proud and glad as they,
 Here to-day
Rests or roams their radiant child,
Vanquished not, but reconciled,
Free from curb of aught above
Save the lovely curb of love.

Софія Мацькович
КОТОВІ

Благородний, любий друже,
 Ну ж бо
Підійди до мене, зиркни
На глянсовану сторінку.
Твої очі мов цитрини,
В них заховане проміння.

З правіків усі котячі
 Наче
Іскра, ринули, шмигали,
Хоч не мали крил, чимдалі,
Пружними були; і світло
Розтікалося в повітрі.

А нащадків їх і досі
Носять
Власні лапи, й хоч не в лісі –
Неприборкані вони ще.
Підійди, створіння вільне,
Подаруй тепло людині.

Ольга Шарко
ДЛЯ КОТА

Друже мій найліпший (біг!),
Чи б не міг,
Коло мене зачаївсь,
Золотих очей всю вись –
Від любові два сліди –
На сторінку підвести?

Батько ваш – дитя пралісу –
Розіскрився.
В полум'я ввібрався скрес –
Лапам крила дав Гермес.
Вільний вітер з моря грив
Вашу матір породив.

Йде погордо чи сидить
У цю мить
Їхнє осяйне дитя –
Герць смирення та життя.
Вільний від усяких пут,
Не минув любові путь.

Alfred Tennyson

HOME THEY BROUGHT HER WARRIOR DEAD

Home they brought her warrior dead:
She nor swoon'd nor utter'd cry:
All her maidens, watching, said,
"She must weep or she will die."

Then they praised him, soft and low,
Call'd him worthy to be loved,
Truest friend and noblest foe;
Yet she neither spoke nor moved.

Stole a maiden from her place,
Lightly to the warrior stepped,
Took the face-cloth from the face;
Yet she neither moved nor wept.

Rose a nurse of ninety years,
Set his child upon her knee—
Like summer tempest came her tears—
"Sweet my child, I live for thee."

Андрій Зайцев

ВОЇН ПАВ. ПРИНЕСЛИ ДО ЧЕРТОГУ ТІЛО

Воїн пав. Принесли до чертогу тіло.
Не зомліла та втримала крик вдова.
Бачать всі, хто там був: сидить скам'яніло,
Якщо сліз не буде – не буде жива.

Стали квилить над ним, ледве чуть, служниці,
Звати вартим лишитися в серці ввік,
Прославляти звितяги його десниці,
Та ні слів від неї, ні руху повік.

Обережно, беззвучно служниця встала
І до воїна тихо, як тінь, ступа.
Із обличчя його зняла покривало,
Та вона не плаче – сидить, як сліпа.

Встала няня, що вже не рахує роки,
На коліна їй садить його дитя.
Наче зливою, ринули сліз потоки:
"Ти – мій янгол, моє відтепер життя".

Тетяна Кінащук

І ОСЬ ЇЇ ВОЇН ЛЕЖИТЬ БЕЗДИХАННО...

І ось її воїн лежить бездиханно...
Ні зойку, стоїть непорушно вона.
Пустити б сльозу їй, такий безталанній,
Бо ж з'їсть її заживо туга німа.

А потім хвалу проспівали герою:
„Достойний любові він буде повік,
Борець він відважний, за друга – горою!”
Вона ж, ніби скована, й далі стоїть.

Аж раптом хтось з місця піднявся помалу,
Впритул до небіжчика вмить підійшов,
З обличчя мерця він забрав покривало...
Однак ні сльозини в очах її й знов.

На няню стару її очі упали,
А та на колінах гойдала дитя.
І сльози, мов злива осіння, помчали:
„Дитинонько люба, ти — моє життя!”

Вікторія Павленко

ПРИНЕСЛИ ВОЇНА, ЩОБ КЛАСТИ У МОГИЛУ

Принесли воїна, щоб класти у могилу:
Та в горі сльози не лила вона,
Спостерігали слуги й гомоніли, -
“Хай плаче пані, бо помре одна.”

І потім мертвого хвалили скромно,
Та мовили – він вартий, щоб кохати,
Найкращий друг і ворог благородний,
Вона ж безмовна лишилась стояти.

Пройшлася поряд діва, так тихенько,
Ближче до воїна легко ступила,
Знявши з обличчя тканину тоненьку,
Та вона не плакала, і не голосила.

Підвелася няня, дев'яноста років,
Їй дитя всадила тихо на коліна,
Їй лились її сльози як дощів потоки, -
“Я живу для тебе, мила моя дитино!”

Ангеліна Юрків
МЕРТВИЙ ВОЇН ВДОМА ВЖЕ

Мертвий воїн вдома вже,
Вона ж німа і сліз не лє,
Одну з служниць турбує це:
«Як не ридатиме – помре».

Похвала луна навкруг,
Кохання вартий витязь був.
Гідний ворог, справжній друг,
Та плач її ніхто не вчув.

Коло служниці ставши вся,
Тихо вона до бійця підійшла.
Серпанок знявши із лиця,
Вона ридань не здійняла.

Доглядальниця стара
Їй дала його дитя –
Линув плач, мов бурі пора:
«О маля, ти мій сенс життя!»

Virginia Woolf

A HAUNTED HOUSE

Whatever hour you woke there was a door shutting. From room to room they went, hand in hand, lifting here, opening there, making sure—a ghostly couple.

"Here we left it," she said. And he added, "Oh, but here too!" "It's upstairs," she murmured. "And in the garden," he whispered "Quietly," they said, "or we shall wake them."

But it wasn't that you woke us. Oh, no. "They're looking for it; they're drawing the curtain," one might say, and so read on a page or two. "Now they've found it," one would be certain, stopping the pencil on the margin. And then, tired of reading, one might rise and see for oneself, the house all empty, the doors standing open, only the wood pigeons bubbling with content and the hum of the threshing machine sounding from the farm. "What did I come in here for? What did I want to find?" My hands were empty. "Perhaps it's upstairs then?" The apples were in the loft. And so down again, the garden still as ever, only the book had slipped into the grass.

But they had found it in the drawing room. Not that one could ever see them. The window panes reflected apples, reflected roses; all the leaves were green in the glass. If they moved in the drawing room, the apple only turned its yellow side. Yet, the moment after, if the door was opened, spread about the floor, hung upon the walls, pendant from the ceiling—what? My hands were empty. The shadow of a thrush crossed the carpet; from the deepest wells of silence the wood pigeon drew its bubble of sound. "Safe, safe, safe," the pulse of the house beat softly. "The treasure buried; the room..." the pulse stopped short. Oh, was that the buried treasure?

A moment later the light had faded. Out in the garden then? But the trees spun darkness for a wandering beam of sun. So fine, so rare, coolly sunk beneath the surface the beam I sought always burnt behind the glass. Death was the glass; death was between us; coming to the woman first, hundreds of years ago, leaving the house, sealing all the windows; the rooms were darkened. He left it, left her, went North, went East, saw the stars turned in the Southern sky; sought the house, found it dropped beneath the Downs. "Safe, safe, safe," the pulse of the house beat gladly. "The Treasure yours."

The wind roars up the avenue. Trees stoop and bend this way and that. Moonbeams splash and spill wildly in the rain. But the beam of the lamp falls straight from the window. The candle burns stiff and still. Wandering through the house, opening the windows, whispering not to wake us, the ghostly couple seek their joy.

"Here we slept," she says. And he adds, "Kisses without number." "Waking in the morning—" "Silver between the trees —" "Upstairs—" "In the garden—" "When summer came—" "In winter snowtime—" The doors go shutting far in the distance, gently knocking like the pulse of a heart.

Nearer they come; cease at the doorway. The wind falls, the rain slides silver down the glass. Our eyes darken; we hear no steps beside us; we see no lady spread her ghostly cloak. His hands shield the lantern. "Look," he breathes. "Sound asleep. Love upon their lips."

Stooping, holding their silver lamp above us, long they look and deeply. Long they pause. The wind drives straightly; the flame stoops slightly. Wild beams of moonlight cross both floor and wall, and, meeting, stain the faces bent; the faces pondering; the faces that search the sleepers and seek their hidden joy.

"Safe, safe, safe," the heart of the house beats proudly. "Long years—" he sighs. "Again you found me." "Here," she murmurs, "sleeping; in the garden reading; laughing, rolling apples in the loft. Here we left our treasure—" Stooping, their light lifts the lids upon my eyes. "Safe! safe! safe!" the pulse of the house beats wildly. Waking, I cry "Oh, is this your buried treasure? The light in the heart."

Анна Бовтик
БУДИНОК З ПРИВИДАМИ

Прокинувшись, іноді можна почути, як десь зачинилися двері. Два привиди, тримаючись за руки, йшли з кімнати до кімнати, заглядали до шаф, торкалися речей, шукали щось.

«Ми залишили його тут», – сказала вона. «І тут також!» – додав він. «Воно на другому поверсі», – вона пробурмотіла. «І в саду», – прошепотів він. «Тихенько, – казали вони, – або ми їх розбудимо».

Проте ви зовсім не заважали нам спати. Іноді скажеш сам собі: «Вони зараз шукають: відсувають фіранку і заглядають за неї», – і продовжиш читати. «Тепер вже точно знайшли», – подумаєш і піднесеш олівець над полями. А тоді, втомившись від читання, підведешся на ноги і впевнишся, що будинок порожній, всі двері відчинені, і чутно лише воркування голубів та шум молотарки з сусідньої ферми.

«Навіщо я сюди прийшла? Що я хотіла знайти?» У моїх руках нічого не було. «Можливо, воно нагорі...» На горищі лежали яблука. А сад унизу був такий самий, як і завжди. Лише книга впала у траву.

Але вони знайшли його у вітальні. І ніхто їх так і не побачив. У вікні відображалися яблука і троянди; у склі все листя виглядало зеленим. Поки вони переміщалися по кімнаті, яблуко повернулося

своїм жовтими боком. Через мить двері відчинилися, щось укрило підлогу, розлилося по стінам, оповило стелю. Але що це було? Мої руки все ще порожні. Тінь дрозда пронеслася по килимові, а серед глибокої тиші почулося воркування дикого голуба. «У безпеці, безпеці, безпеці», – тихо стукало серце будинку. «Скарб заховано, він у кімнаті...» Раптово пульс зупинився. Отже вони шукають схований скарб.

Через мить світло згасло. Можливо слід піти в садок? Дерев там переплітали свою тінь з блукаючим сонячним промінням. Таке тендітне та тонке проміння, що різко пронизувало пільму і яке все я шукала, животіло світлом за склом. Смерть була цим склом; смерть розділяла нас з тобою. Спочатку вона прийшла за жінкою, це було сотні років тому. Тоді смерть забила всі вікна і в кімнатах запанувала темрява. Він покинув все, покинув і її, поїхав на північ, потім - на схід, побачив, як зорі світять на західному небосхилі. Він повернувся до їхнього будинку, що був покинутий біля підніжжя зелених схилів.

«У безпеці, безпеці, безпеці, – радісним пульсом посилав повідомлення дім. – Твій скарб».

В алеї бушує вітер. Дерев кланяються, хияються то в одну сторону, то в іншу. Місячне сяйво зливається з краплями дощу, але з вікна рівно падає світло. Свічка горить, не мерехтячи. Привиди блукають будинком, відчиняють вікна, говорять тихо, щоб не розбудити нас, і все шукають свій скарб.

«Тут ми спали», – каже вона. «І тут були поцілунки, яким немає ліку», – додає він. «Прокидалися зранку...» «Срібло виднілося поміж дерев...» «Нагорі...» «У садку...» «Коли приходило літо...» «І зима». Чутно було, як десь зачиняються двері, цей звук нагадував серцебиття.

Вони підходили все ближче і зупинилися у дверях. Вітер не припиняється, а дощ срібними нитками опускається склом вікон. Наші очі бачать лише темряву, ми не чуємо кроків поряд з нашим ліжком, не помічаємо, як розвивається ефемерний плац жінки.

«Подивись, – каже він. – Спокійно сплять, а їхні вуста поціловані коханням».

Вони нахиляються над нами, тримаючи свої срібні лампи, і дивляться довго й уважно, не рухаючись. Від подмuhu вітру вогник трохи замерехтів. Полохливе місячне сяйво посмуговувало підлогу і стіну й впало на їхні вдумливі обличчя, що вони схилили над нами. Вони вивчають сплячу пару і намагаються віднайти свій схований скарб.

«У безпеці, безпеці, безпеці», – з гордістю відстукує серце дому. «Через стільки років... – видихає він. – Ти знову мене знайшла». «Тут

ми спали, – шепоче вона. – Читали у садку, сміялися, катали яблука на горищі. Тут ми залишили свій скарб...»

Світло, нахилене до мого обличчя, змушує мої очі відкритися.

«У безпеці, безпеці, безпеці», – без зупину б'ється пульс будинку.

Прокинувшись, я вигукую: «То це ваш схований скарб? Світло у серці».

Тетяна Кієнко **ДІМ ПРИМАР**

Стукіт дверей розбудить вас будь-якої години. Це ходять вони – примари цього дому. Завжди вдвох, тримаючись за руки, вони нишпорять кімнатами – щось посунуть, щось відкриють....

«Ми лишили це тут», – скаже жіночий голос. А чоловічий підхопить: «І ось тут». «Он там, нагорі», – прошепоче вона, «І в саду», – погодиться він. І один одному: «Тихенько...», «...бо розбудимо їх...».

Проте не в тому справа, що ви будили нас. Зовсім ні. Варто прочитати ще пару сторінок. «Примари шукають», «Вони на вікнах закрили штори». Ось «...вони знайшли», і олівець, напевно, завмре на краю сторінки. А далі, втомившись від читання, ви підведете очі і наче побачите самі, що дім спорожнів, двері настіж, і лише дикі голуби воркують та десь на фермі стогне молотилка. «Як я опинився тут?», «Що хочу знайти?». У мене порожні руки. «Можливо, це щось нагорі?» Лише яблука на горищі. І знову вниз, до саду, у якому нічого не змінилося, лишень книжка впала в траву.

Вони знайшли у вітальні те, що шукали. Ніхто, ніхто не здатен побачити їх. У шибках вікон прозоре віддзеркалення яблук, троянд; вся зелень листя у склі. З кожним їхнім рухом у вітальні яблука лише перекочуються на жовтий бік. А вже наступної миті двері прочиняються настіж, і щось розповзається підлогою, видряпується по стінах і звисає зі стелі. А в мене порожні руки.

Тінь птаха торкається килима; з моторошної тиші глибокого мовчання долинає округле воркотіння дикого голуба. «Надійно, надійно, надійно», – останніми ударами серця пульсує дім: «Надійно сховано скарб...кімната...», – далі тиша. Хто знає, а чи ховали колись той скарб..?

Наступної миті згасає світло. Може там, в саду? Променям сонця не пробитися крізь морок гілля. Такі тендітні, вони зникають у холоді тіні. Ось вони ще є, горять за склом, та раптом щезли. Те скло – їхня смерть. Смерть стала між ними. Колись давно вона спершу забрала жінку; спорожнів дім, закрили віконниці, в кімнатах стало темно. І він пішов із дому, від неї; кудись на Північ, кудись на Схід, далі за зірками, що повертали на Південь. А потім... потім він шукав дім. Він знайшов його, кинутим край Даунського

шляху. «Надійно, надійно, надійно», – радісно затьохкало серце дому: ... скарб твій».

Вітер реве і розхитує дерева вздовж алеї. Мокра від дощу, вона мерехтить у місячному сяйві. Світло у вікні. Тихо горить свічка. Відчинені віконниці. Примарна пара блукає домом, шукаючи своє щастя, і тихо шепоче, аби нас не збудити. «Тут ми спали», – каже вона. «... і завжди цілувались», – шепоче він... «...дерева посивіли», «... нагорі», «...в саду...», «коли літо настало», «... якось взимку». Десять далеко тихенько як серце стукають двері.

Вони наближаються і завмирають на порозі. Вітер вщухає, закінчується дощ, срібні краплі стікають по склу. Наші очі сліпнуть, ми не чуємо кроків, ми не бачимо, як жінка стелить свій примарний плащ. Він долонею прикриває світло ліхтарика і тихенько до неї: «Подивись, ... вони міцно сплять. Закохані».

Потім вони схиляються над нами, підсвічуючи собі срібним ліхтарем. І довго на щось наважуються, пильно розглядаючи нас. Дме вітер і мерехтить полум'я. Місячний промінь ковзає підлогою, крізь стіну і торкається їх схилених лиць. Замислені обличчя вивчають нас уві сні і шукають своє зникле щастя.

«Надійно, надійно, надійно», – гордовито бухкає серце. «Так багато років», – зітхає він. «Ти знову знайшов мене». «Тут...», – шепоче вона, – ...сплять, в саду читають, сміються і розсипають яблука на горищі. Ми тут лишили наш скарб». Світло їх ліхтаря б'є мені в очі, і я розплющую їх. «Надійно, надійно, надійно», – сказано тріпочеться серце дому. Я прокидаюсь і вже знаю, їх скарб – у світлі душ.

Аліна Сідорова БУДИНОК З ПРИВИДАМИ

Коли б ти не прокинувся, було чутно грюкання дверей. Це два привиди ходили разом по будинку з кімнати в кімнату, щось шукали, щось чіпали, кудись заглядали.

«Це тут», – сказала вона. «Але і там також!» – додав він. «І нагорі», – пробурмотіла вона. «І в саду», – прошепотів він. «Тихіше, – повторювали обидва, – не розбуди їх».

Але ви нас не будили. Ні. «Вони щось шукають; відсувають штору», – скажеш собі і прочитаєш ще сторінку чи дві. «Нарешті знайшли», – подумаєш, і впевнено зробиш позначку на полях. Потім, втомившись від читання, ти відкладеш книгу та побачиш, що в будинку нікого. Двері були відкриті навстіж, чутно тільки воркування лісових голубів та гуркіт молотарки з ферми. «Що я тут роблю? Що я шукаю?» Мої руки порожні. «Можливо, наверху?» На

горищі були яблука. І знову вниз, в саду тихо, лише книжка сповзла в траву.

Вони знайшли це у вітальні. Ніхто їх так і не бачив. У вікні відображалися яблука та троянди, зеленіло листя. Вони увійшли до вітальні, а яблуко ледь помітно повернулося золотистим бочком. Двері відчинені, і ось щось вже стелилося підлогою, висіло на стінах та стелі – що це? Мої руки порожні. Тінь дрозда промайнула килимом. Бездонну тишу порушувало лише воркування лісового голуба. Тихо стукало серце будинку. «Скарб закопаний тут; кімната...» Серцебиття стихло. То вони шукали скарб?

За мить згасло світло. Можливо, у саду? Там темрява шукала сонячний промінь у листі дерев. Такий чудовий, такий легкий сонячний промінь, що завжди мав сяяти за склом, тонував у сутінках. Смерть – це скло. Вона завжди була серед нас. Сотні років тому вона першою прийшла по жінку. Залишаючи будинок, вона завісила всі вікна, наповнила кімнати темрявою. Він покинув будинок, покинув її, відправився на північ, потім на схід, бачив зорі на небі півдня; шукав, де зупинитись, і знайшов у підніжжя пагорбів Даунленд. Радісно билось серце будинку. «Скарб твій».

Вітер гуляє алеєю. Гойдає дерева та гне їх додолу. Промені місячного світла линуть згори вниз разом з дощем. Промінчик від лампи за вікном падає рівненько. Свічка горить спокійно та яскраво. Два привиди блукають по будинку, відкривають вікна, шепочуть щось один одному, щоб не розбудити нас, шукають свою радість.

«Тут ми спали», – говорить вона. «Цілувалися...» – продовжує він. «Прокидалися вранці...» – «Дерева, одягнені в сріблясті шати...» – «Нагорі ...» – «В саду...» – «Влітку...» – «Взимку...» Десь всередині будинку тихо зачиняються двері, ніби б'ється серце.

Вони підходять все ближче; зупинилися на порозі. Вітер стихає, сріблясті краплі дощу стікають по склу. Темрява застигає нам очі; ми не чуємо кроків; ми не бачимо жінку, що простягла над нами свій примарний плащ. Він прикриває руками ліхтар. «Поглянь, – шепоче він. – Як солодко сплять. На їхніх устах сліди кохання».

Вони схиляються над нами, тримаючи свою срібну лампу, та довго, пильно дивляться на нас. Гуляє вітер; хвилює полум'я свічки. Промені місячного світла блукають по підлозі, по стіні, і, перетнувшись, падають на схилені обличчя; вони розмірковують над чимось; вдивляються в сплячих, шукають свою приховану радість.

Серце будинку все ще б'ється. «Так давно...» – говорить він. «Знову ти знайшов мене». – «Тут ми спали, – шепоче вона, – читали

у саду; сміялися і розсипали яблука на горищі. Тут ми лишили наш скарб...» Світло від лампи сліпить мені очі. Серце будинку б'ється все сильніше. Я прокидаюсь і голосно вигукую: «Так це ваш загублений скарб? Світло ваших сердець».

Дмитро Скідан
ДІМ ПРИВИДІВ (ЗАХОВАНИЙ СКАРБ)

Коли б ви не прокинулись, було чути клацання дверей. Вони ходили з кімнати до кімнати, рука в руку, тут піднімаючись, туди зазираючи, щось усвідомлюючи – примарне подружжя.

«Його ми залишили тут», – мовила вона. А він зауважив: «Але також і тут!» «Він нагорі», – пробурмотіла вона. «Та й у саду», – прошепотів він. «Тихше, – вони перервали розмову, – ми можемо їх розбудити».

Проте не ви порушили наш сон. Ні. Можна було б сказати: «Вони шукають його, заглядають по всіх закутках», – і прочитати ще сторінку, дві. «Нарешті вони знайшли його», – можна було б упевнитися, зупинившись у кінці рядка. А потім, втомившись читати, підвестися і побачити на власні очі: геть порожній будинок, розчинені двері; лише лісові голуби вдоволено воркочуть, та з молотильного току долинає гул. «Для чого я сюди прийшла? Що хотіла знайти?» Мої руки були порожніми. «Можливо, воно зверху?» На горищі були яблука. А там, внизу, стояв вічно незворушний сад, лиш на траві чомусь лежала книга.

Але вони знайшли його у вітальні. Не те, що їх можна було помітити. Віконне скло віддзеркалювало яблука, віддзеркалювало троянди; в ньому все листя зеленіло. Якби вони рушили до вітальні, яблуко б лише повернулось жовтим боком. Але за мить, якби прочинилися двері, розсипались би по підлозі, розвісилися б на стінах, звисали б зі стелі – і що? Мої руки були порожніми. По килиму промайнула тінь дрозда; із глибинних джерел тиші виринуло воркотіння лісового голуба. «Зберіг, зберіг, зберіг», – м'яко бився пульс дому. «Скарб захований. Кімната...» – пульс обірвався. Невже то було захованим скарбом?

Через мить згасло світло. Значить, надворі у саду? Але дерева сплели темряву для блукаючого променю сонця. Такий яскравий, такий нечастий промінь, що я шукала, поринав під землю і невпинно горів за склом. Смерть була цим склом; смерть була між нами; спочатку прийшла до жінки, сотні років тому, покинула будинок, запечатала всі вікна; кімнати померкнули. Він залишив його, залишив її, пішов на північ, пішов на схід, бачив зорі південного неба, шукав будинок, знайшов його, закинутим серед

пагорбів на півдні Англії. «Зберіг, зберіг, зберіг, – радісно бився пульс дому. – Скарб ваш».

Серед алеї завиває вітер. Зі сторони в сторону хитаються дерева. У дощових потоках і бризках розливається місячне сяйво. Лише помірно струменить з вікна промінь світильника. Непорушно та спокійно палає свічка. Блукаючи по дому, відчиняючи вікна, шепочучись, щоб не турбувати нас, пара привидів шукає свою втіху.

«Ми спали отут», – згадує вона. А він примовляє: «Безліч поцілунків». – «Ранкова прогулянка...» – «Срібло поміж дерев...» – «Нагорі...» – «У саду...» – «Коли приходило літо...» – «У зимовий снігопад...» Без упину, наче пульс серця, десь віддалено зачиняються двері.

Вони наближаються; зупиняються на порозі. Стихає вітер, у траву спадає срібло дощу. В наших очах темніє; позаду нас не чути жодних кроків; нам не видно жінки, вбраної у тьмянний саван. Його руки затуляють ліхтар. «Поглянь, – шепоче він. – Солодкий сон. Любов на їх устах».

Схилившись, тримаючи над нами срібний ліхтар, вони невідривно придивляються. Непорушно стоять. Безперестанку дме вітер; легко коливається полум'я. І підлогу, і стіну перетинають нестримні промені місяця та, пересікаючись, освітлюють нахилені обличчя; задумливі обличчя; обличчя, що розглядають сплячих та шукають свою приховану втіху.

«Зберіг, зберіг, зберіг», – гідно б'ється серце дому. «Довгі роки... – зітхає він. – Ти знайшов мене знов». «Тут, – бурмоче вона, – спочивавши... читавши в саду... сміявшись... перекочувавши на горищі яблук... Свій скарб ми залишили тут...» Падаючи, їхнє світло змушує мене розплющити очі. «Зберіг, зберіг, зберіг», – нестримно б'ється пульс дому. Прокинувшись, я кричу: «Чи не це ваш захований скарб? Світло в серці».

ПЕРЕКЛАДИ З ІСПАНСЬКОЇ

Jorge Luis Borges

DIÁLOGO DE MUERTOS

El hombre llegó del sur de Inglaterra en un amanecer del invierno de 1877. Rojizo, atlético y obeso, resultó inevitable que casi todos lo creyeran inglés y lo cierto es que se parecía notablemente al arquetípico John Bull. Usaba sombrero de copa y una curiosa manta de lana con una abertura en el medio. Un grupo de hombres, de mujeres y de criaturas lo esperaba con ansiedad; a muchos les rayaba la garganta una línea roja, otros no tenían cabeza y andaban con recelo y vacilación, como quien camina en la sombr. Fueron cercando al forastero y, desde el fondo, alguno vociferó una mala palabra, pero un terror antiguo los detenía y no se atrevieron a más. A todos se adelantó un militar de piel cetrina y ojos como tizones; la melena revuelta y la barba lóbrega parecían comerle la cara. Diez o doce heridas mortales le surcaban el cuerpo como las rayas en la piel de los tigres. El forastero, al verlo, se demudó, pero luego avanzó y le tendió la mano.

—¡Qué aflicción ver a un guerrero tan espectable derribado por las armas de la perfidia!—dijo en tono rotundo—. ¡Pero también qué íntima satisfacción haber ordenado que los victimarios purgaran sus fechorías en el patíbulo, en la Plaza de la Victoria!

—Si habla de Santos Pérez y de los Reinafé, sepa que ya les he agradecido—dijo con lenta gravedad el ensangrentado.

El otro lo miró como recelando una burla o una amenaza, pero Quiroga prosiguió:

—Rosas, usted no me entendió nunca. ¿Y cómo iba a entenderme, si fueron tan diversos nuestros destinos? A usted le tocó mandar en una ciudad, que mira a Europa y que será de las más famosas del mundo; a mí, guerrear por las soledades de América, en una tierra pobre, de gauchos pobres. Mi imperio fue de lanzas y de gritos y de arenales y de victorias casi secretas en lugares perdidos. ¿Qué títulos son éstos para el recuerdo? Yo vivo y seguiré viviendo por muchos años en la memoria de la gente porque morí asesinado en una galera, en el sitio llamado Barranca Yaco, por hombres con caballos y espadas. A usted le debo este regalo de una muerte bizarra, que no supe apreciar en aquellas hora, pero que las siguientes generaciones no han querido olvidar. No le serán desconocidas a usted unas litografías muy primorosas y la obra interesante que ha redactado un sanjuanino de valía.

Rosas, que había recobrado su aplomo, lo miró con desdén.

—Usted es un romántico—sentenció—. El halago de la posteridad no vale mucho más que el contemporáneo, que no vale nada y que se logra con unas cuantas divisas.

—Conozco su manera de pensar—contestó Quiroga—. En 1852, el destino, que es generoso o que quería sondearlo hasta el fondo, le ofreció una muerte de hombre, en una batalla. Usted se mostró indigno de ese regalo, porque la pelea y la sangre le dieron miedo.

—¿Miedo?—repitió Rosas—. ¿Yo, que he domado potros en el Sur y después a todo un país?

Por primera vez, Quiroga sonrió.

—Ya sé—dijo con lentitud—que usted ha ejecutado más de una lindeza a caballo, según el testimonio imparcial de sus capataces y peones; pero en aquellos días, en América y también a caballo, se ejecutaron otras lindezas que se llaman Chacabuco y Junín y Palma Redonda y Caseros.

Rosas lo oyó sin inmutarse y replicó así.

—Yo no necesité ser valiente. Una lindeza mía, como usted dice, fue lograr que hombres más valientes que yo pelearan y murieran por mí. Santos Pérez, pongo por caso, que acabó con usted. El valor, es cuestión de aguante; unos aguantan más y otros menos, pero tarde o temprano todos aflojan.

—Así será—dijo Quiroga—, pero yo he vivido y he muerto y hasta el día de hoy no sé lo que es el miedo. Y ahora voy a que me borren, a que me den otra cara y otro destino, porque la historia se harta de los violentos. No sé quién será el otro, que harán conmigo, pero sé que no tendrá miedo.

—A mí me basta ser el que soy—dijo Rosas—y no quiero ser otro.

—También las piedras quieren ser piedras para siempre—dijo Quiroga—y durante siglos lo son, hasta que se deshacen en polvo. Yo pensaba como usted cuando entré a la muerte, pero aquí aprendí muchas cosas. Fíjese bien, ya estamos cambiando los dos.

Pero Rosas no le hizo caso y dijo como si pensara en voz alta:

—Será que no estoy hecho a estar muerto, pero estos lugares y esta discusión me parecen un sueño, y no un sueño soñado por mí sino por otro, que está por nacer todavía.

No hablaron más, porque en ese momento Alguien los llamó.

Поліна Садченко
ДІАЛОГ МЕРЦІВ

Цей чоловік прибув з південної Англії одного зимового ранку 1877 року. Він мав почервоніле обличчя та огрядну статуру, через що майже всі присутні сприйняли його за англійця. Він був справжнісіньким Джоном Буллем. Чоловік носив циліндр і дивну вовняну накидку з прорізом посередині. Гурт чоловіків, жінок та дітей тривожно очікував його; у багатьох із них горло перетинала червона смуга порізу, інші не мали голови і ступали обережно, непевно, ніби в темряві. Натовп поступово оточив прибульця, хтось кинув лихе слівце, але давній страх зупинив їх, і жоден не зважився на більше. Наперед вийшов військовий із жовтуватою шкірою та очима, наче дві вуглинки; розпатлане волосся й густа борода, здавалося, поглинули його обличчя. Десять-дванадцять смертельних ран посмутовали тіло вояка, наче шкуру тигра. Побачивши його, прибулець зблід, але за мить зробив крок і простягнув руку.

– Яка ж мука – бачити взірцевого воїна, що поліг від зрадницької зброї! – патетично мовив він. – Водночас як приємно було віддати наказ, за яким убивці спокутували свої гріхи на шибениці на площі Перемоги!

– Якщо ви про Сантоса Переса та братів Рейнафе, знайте, що тепер я їм вдячний, – повільно сказав закривавлений.

Співрозмовник глянув на нього, немов підозрюючи насмішку або й погрозу, але Кіроґа продовжив:

– Ви, Росасе, ніколи не розуміли мене. Та і як же ви могли збагнути мої слова, якщо такі різні наші долі? Вам судилося правити містом, що розвернуте обличчям до Європи і якому випало стати одним із найвизначніших у світі; а мені – воювати за американські пустини на бідних землях з убогими гаучо. Моє царство – списи і крики, піски та майже невідомі перемоги в глухих закутках. Хто згадає їхні назви? Я жив і роками житиму в спогадах людей, бо на галері, в місці під назвою Барранка Яко, мене вбили чоловіки з кінями та шаблями. І цією чудернацькою смертю я завдячую саме вам. Хоч я і не зміг тоді оцінити цей дарунок, але наступні покоління його не забули. Вам, либонь, відомі вишукані літографії та цікава робота, написана одним санхуанським автором.

Росас, опанувавши себе, з презирством поглянув на співрозмовника:

– А ви романтик, – вимовив він. – Та лестоці нащадків не дорожчі за лестоці сучасників, які взагалі нічого не варті. Отримати їх – справа кількох монет.

– Мені відомий ваш спосіб мислення, – відповів Кіроґа. – Якось 1852 року доля, чи то з великої щедрості, чи то бажаючи з'ясувати, хто ви насправді, дала вам нагоду загинути в бою. Проте ви виявилися негідним цього дарунку, бо кров і битва навіюють на вас жах.

– Жах? – повторив Росас. – Жах у чоловіка, що приручав жеребців на Півдні, а згодом і всю країну?

Вперше на обличчі Кіроґи з'явилась посмішка.

– Мені відомо, – протягнув він. – зі слів ваших наглядців і наймитів, які дива ви творили в сидлі; але в ті часи в Америці – також у сидлі – творилися й інші дива. Назви їм – Чакабуко і Хунін, Пальма Редонда й Касерос.

Росас мовив, і оком не повівши:

– Я не мав потреби виявляти хоробрість. Моє диво, як ви сказали, полягало в тому, що набагато сміливіші, ніж я, боролися й помирали заради мене. До прикладу, той самий Сантос Перес, що прикінчив вас. Мужність – це питання терпіння. Хтось витримує більше, хтось – менше, але рано чи пізно слабшають всі.

– Нехай так, – відповів Кіроґа. – та я прожив усе життя і загинув, донині не знаючи страху. І зараз відправляюся туди, де мене зітруть, дадуть інше обличчя й іншу долю, адже історії вже обридло насилля. Не знаю, ким буде цей інший і що буде зі мною, але я не боюся.

– Мені достатньо бути тим, ким я є, – висловився Росас, – і не бажаю бути кимось іншим.

– Каміння теж хотіло б залишитися камінням назавжди. – сказав Кіроґа, – Так і відбувається, доки воно не перетворюється на порох. Я думав, як ви, щойно помер, але тут зрозумів багато речей. Завважте, ми обидва вже змінюємося.

Але Росас не звернув уваги на співрозмовника. І мовив, наче розмірковував уголос:

– Певно, я не створений бути мерцем, але ці місця й ця розмова нагадують мені сон. Проте сон, що сниться не мені, а комусь іншому, що тільки мусить з'явитися на світ.

Вони не промовили більше ні слова, адже в ту мить Хтось покликав їх.

ПЕРЕКЛАДИ З НІМЕЦЬКОЇ

Joseph Roth STADTFRÜHLING

In den Auslagen der inneren Stadtteile erblühen im März plötzlich wunderbare kostbar-durchsichtige, weiche Blusenstoffe, die Preise schießen in die Höhe, und die Kaufleute schlagen aus. Am Vormittag sind die Kaufläden halb geöffnet, und ein Auslagearrangeur setzt Frühlingswaren in die Schaufensterbeete. Der Herr Direktor steht in der Tür, leutselig neben dem goldknöpfeknospenden Portier, wie ein hold erblühter Blumenstock. Die Sonne, die seinen Scheitel trifft, löst einen warmen Dunststrom duftender Brillantine aus. Seine Lackschuhspitzen schießen Strahlenbündel in die Höhe, leuchten in flüssiger Weißglut. Er könnte sich an seinen Stiefeln eine Zigarette anzünden.

An den Straßenecken sind die Blumenfrauen über Nacht aufgegangen mit hängenden Frühlingsgärten von Primeln, Veilchen, Leberblumen, Schneeglöckchen. Schieber in frühjahrsmäßigen Gürteltierüberzieherfellen lassen blaue Papierfetzen für ein Veilchensträußchen in die Körbe der Frauen flattern. Die Maronimänner lassen immer noch Maroni-Anachronismen braten, deren Duft wie eine aufgewärmte Winterreminiszenz in die Luft steigt. Auf den Köpfen der Damen erblühen schüchterne Stohhüte in blassen Farben, und den kurzen Rockschoßen entspringen schlanke Seidenstrümpfe. An blonden und braunen Zöpfen baumeln Schulmädchen mit Notenmappen durch die Straßen. Aus einem plötzlich gähnenden Schultor strömt eine Wolke kleiner Kinder wie loser Dampf aus einem geöffneten Maschinenventil.

Die Bettler wachsen an besonnten Mauern und nützen für ihr Gebrechen die sonnige Konjunktur aus, als hätten sie eigens zu diesem Zweck einen Vertrag mit dem Himmel geschlossen. Die Spritzwagen fahren mit breiten Wasserstrahlkämmen über das Pflaster, und ein Mann mit einer Uniformkappe stäubt Wasser aus einem Gummischlauch auf die Köpfe der Passanten. Es ist wie im Kino.

In den Gärten und Parks knospen Kinder im Gummiwägelchen und Blätter an dünnen Zweigen. Es ist Frühling.

Es ist noch ein Frühling da. Er beginnt am Gürtel.

Die Straßen sind aufgerissen, mit Geschwür und häßlichen Wunden bedeckt. In der Sonne sind die Fenster mit scheibengroßen Pappendeckelpflastern und schmutzigen Fetzenverbänden doppelt, dreifach, tausendfach traurig.

Es sind die Straßen der hohen Löhne und der weiten Armut. Die Häuser sind so unerhört groß, übermächtig, wie Schicksale,

erdrückend mit ihrer steinernen Wucht; sie lasten auf der Welt wie ein unabwendbares Unglück. Sie haben unzählige Fensteraugen, wie böse Gottheiten; man fühlt ihren schmerzenden Blick im Rücken, wenn man auf der Straße steht.

Alle Menschen kommen aus diesen Häusern. Hier sind keine anderen Menschen als solche, die aus diesen Häusern kommen. Sie tragen den dumpf-feuchten Mauergeruch auf den Schultern.

In einem Misthaufen stochern fünf, sechs Kinder herum. Staub hüllt sie ein. Sie klauben alles auf: Tramwayfahrtscheine und alte Postbüchel und Knochen und Blechdosen. Die Kinder sind selbständige Sammelbüchsen mit Gliedmaßen.

Es ist Frühling.

Am Abend traben berittene Holzbündel durch die Straßen. Sie reiten auf Menschenrücken.

Und ein Mädchen in der Straßenecke wartet auf eine Gelegenheit zu einem neuen Kostüm.

Es ist Frühling.

Die Bäume in den kleinen Gartenanlagen haben tabes dorsalis. Ihre Knospen sind nur symbolisch gemeint. Diese kleinen Spielgärten sehen aus wie Versorgungshäuser für kranke Sträucher.

Der Frühling ist ein ganz, ganz anderer ...

Софія Мацькович ВЕСНА У МІСТІ

У центральних районах березневого міста за вітринами зненацька розквітають дивні, коштовні, прозорі, невагомні тканини для майбутніх кофтинок, ціни різко злітають угору, крамниці кишать торговцями. У дообідню пору там ще напівзачинено, і деінде на прилавках розкладають крам. Поруч із порт'є у проході стоїть гер директор з нашитими золотими гудзиками, привітний, як дивовижний бутон кімнатної рослини. Коли сонячне проміння спотикається за його маківку, повітря наповнює тепла пара запашного бріоліну. Носяки його лакованих черевиків відбивають пучки світла, і над ними сяють білі сонця. Це взуття могло запалити цигарку.

На зламах вулиць нізвідки виринули продавчині, тримаючи в руках цілі весняні сади першоцвітів, фіалок, перелісок і підсніжників. Сині клапти паперу, постелені на дно кошиків з фіалками, постачають їм перекупники, які у шкіряних пальтах нагадують броненосців. Продавці смажених каштанів починають готувати свій архаїчний продукт, запах якого, схожий на теплий спогад про давноминулу зиму, шириться повітрям. Дамські голови вкриваються скромними капелюшками блідих відтінків, а з-під

коротких спідниць проростають довгі шовкові панчохи. Зі щоденниками розгуляють вулицями золото- й каштанокосі школярки. Зі зненацька розчахнених шкільних воріт, мов зайва пара з автомобільного клапана, вивільняється вихор маленьких дітлахів.

На осяяних промінням стінах прокльовуються жебраки та підлещуються до сонця так, ніби особисто домовилися з небом. Бруківкою їдуть поливальні машини з великими водяними насосами, і чоловік у спеціальному капелюсі розпилює воду з гумового шланга на голови перехожих. Як у кіно.

Опріч листви на тоненьких гілках, у садах і парках розпускаються діточки у гумових візках. Весна.

Там, за міським кільцем, ще весна.

Вулиці зруйновані, укриті виразками й страшними ранами. Вікна з дірами, більшими за шайби й запнутими картоном та фетром, на сонці здаються удвічі, утричі, у тисячу разів похмурішими.

На цих вулицях найвищий прибуток і злидні. Будинки такі нечувано великі й недосяжні, як Доля, стиснуті її навислою тяжкістю. Вони тяжіють над світом, як невідворотне лихо. Незліченні віконниці-очиська схожі на насуплених божеств; надворі їх болісний погляд упивається в спину.

Тут перебувають лише мешканці цих будинків, плечі яких оповиті здавленим запахом сируватих стін. Годі побачити тих, хто народився десь інде.

На сміттевій купі копірсаються чи то п'ятеро, чи то шестеро укритих брудом діток. Підбирають усе: трамвайні квитки, довідники з адресами, кістки, бляшанки. Ці діти – такі собі скриньки для збору пожертв, що відростили собі кінцівки.

Весна.

Увечері на спинах людей несуться, як рись, оберемки дрів. А одна дівчина на кутку вулиці чекає нагоди одягти новий костюм.

Весна.

У невеликих скверах дерева хворіють на сифіліс. Розкриті бруньки – лише задля вигляду. Ці маленькі озеленені місцини, де колись грали діти, нині стали будинками для престарілих кущів.

Весна зовсім, зовсім інакша...

Ірина Пінчук
ВЕСНА У МІСТІ

Березневими днями середмістя розквітає багатством неймовірних ніжно прозорих, дорогоцінних тканин, ціни на які, правда, можуть ошелешити, та купці, так просто не здаються, готові торгуватися. До полудня де-не-де вже можна побачити відчиненні прилавки. Ось один із продавців уже забарвлює вітрини весняними новинками. Пан директор стоїть біля привітного швейцара, золоті гудзики якого виблискують так, ніби промінці сонця на квітці, яка тільки-но розпустилась. Гостроносе взуття швейцара випромінює цілу палітру такого світла, що, здається, можна навіть підпалити цигарку. Сонце, як сумлінний працівник, перетнувши вісь неба і зайнявши свою найвищу позицію, пускає на землю легкий теплий туман ароматного блиску.

Раптово у закутках вулиць з'являються квіткарки із висячими садами поперед себе, зачаровуючи перехожих примулами, фіалками, анемонами та підсніжниками. У повітря, як зимовий спогад, вривається розігрітий аромат каштанів, що їх місцеві кулінари смажать просто неба. На головах панянок з'являються блідуваті капелюхи, серед їхніх опатних спідниць мимохіть визирають шовкові панчохи. Із шкільних воріт, з якими час від часу грається протяг, виринається ціла купа дітей, як ніби пар із труби, з якої взяло, та зірвало кран. Пару дівчаток швидко чимчикують вулицею з нотними папками, встигаєш помітити лише їхні світлі та темні заплетені колоски.

Уздовж осяяних сонцем вуличних стін, як гриби після дощу, з'являються жебраки. Таке верем'я їм тільки на руку, мимоволі здається, що вони попередньо уклали угоду із законодавцями погоди. Велика машина із водяними гребенями, така собі зрошувальна система, проїжджає вуличною бруківкою, пан в уніформі розбризкує воду із довгого резинового рукава прямо на голови перехожих. Зовсім як в кіно. Ось це вона, весна, коли у садах, на деревах, вже перші бруньки, а діти галасують у своїх колясках.

Та є інша сторона цієї чудової пори, там, по інший бік. Занедбані вулиці, вкриті струпами та ранами. Шибки вікон, заклеєні картонними шматками і брудним ганчір'ям. На сонці вони жахають ще більше. Це вулиці високих зарплат і ще більшої бідності. Великі, могутні, будинки, і долі, зруйновані цією кам'яною силою, насилають на світ неминуче нещастя.

А вікна як очі, багато очей, як у злих божеств; варто лише вийти на вулицю, як можна відчутти на собі їхній лиховісний погляд. Усі перехожі — з цього будинку, інших, крім них, тут немає. Вони носять з собою запилений, вологий запах недолі. Декілька дітей нишпорять в кучі відходів. Хмара пилу обгортає їх... Вони знаходять, сортують, підбирають буквально все: трамвайний квиток, поштові книжечки, кісточки, бляшанки. Це той випадок, коли малеча стає живими смітником. Це вже весна?

Увечері коні із возами дров промчатся вулицею, вони промчатся по спинах людей. Дівчинка на розі вулиці вже досі чекає на ту нагоду, точніше на новий костюм. Дерева у маленьких садках вражає якась напасть, а їхні бруньки то лише ілюзія. Ці ігрові садки виглядають як клініки для хворих, дуже хворих кущів. То це весна? Зовсім інша весна...

ПЕРЕКЛАДИ З ПОЛЬСЬКОЇ

Roman Pisarski

O PSIE, KTÓRY JEŹDZIŁ KOLEJĄ (urywek)

Minał miesiąc. Żaden z pracowników stacji nie wiedział jeszcze o tajemnicy przełożonego. Młody telegrafista wrócił już z urlopu, ale dotrzymał słowa i nikomu nie zdradził sekretu. Ludzie łudzili się więc, że pies zjawi się lada dzień. Wszyscy już za nim tęsknili.

– Wróci, wróci – pocieszali się. – Tylko patrzeć, jak wyskoczy z wagonu.

Uważnym wzrokiem przyglądali się każdemu pociągowi, który przejeżdżał przez stację. Zawiadowca pewnego dnia sam przyłapał się na tym, że z przyzwyczajenia wlepia oczy w drzwi wagonów. Nie mógł się już od tego powstrzymać...

Dzieci w Piombino były bardzo smutne. Czy domyślały się czegoś? Mało mówiły z ojcem o Lampo, ale z oczu ich wyczytało nieme pytanie. Kolejarz nie mógł znieść tych spojrzeń. Pewnego dnia zdobył się na odwagę i zdradził rodzinie smutną tajemnicę.

– Nie martwcie się – powiedział, tuląc do siebie dzieci. – Lampo jest na pewno szczęśliwy. Dostał się w dobre ręce.

Akurat tego wieczoru nadszedł długo oczekiwany list z Sycylii. Stary ogrodnik donosił w nim, że pies dojechał szczęśliwie do Palermo.

„Mądra bestia – pisał staruszek. – Wielką mam z niego pociechę. Ale tęskni za wami. Najpierw nie chciał nic jeść. Teraz rozmyślił się już i żre. Dobry z niego stróż i przyjaciel. Tylko czasem ma te swoje napady. Ucieka wtedy z domu i podróżuje. Dwa razy był już w Patti, a niedawno zawędrował aż do Messyny. Węszy widocznie, jakby się dostać do was. Ale przez morze nie przeskoczy... Bądźcie spokojni, nie jest mu u mnie źle”.

Zawiadowca odczytał list dzieciom. Nie uspokoiły się, lecz zmarkotniały jeszcze bardziej.

– A widzisz? – powiedział mały Roberto. – On chce do nas wrócić.

Całymi dniami siedziały teraz na plaży i spoglądały na morze, które dzieliło je od przyjaciela. Jak daleko było z Piombino do tej Sycylii schowanej gdzieś za horyzontem! W pogodne dni z plaży można było dostrzec tylko wierzchołki górzystej Elby. Lśniły w słońcu barwą zaśniedziałej miedzi, a czasem były różowe. Na wyspie tej więziono kiedyś wielkiego człowieka. Ale miał on przyjaciół, którzy pomogli mu wydostać się z niewoli. A sam taki potężny i mądry... I bliżej mu było do brzegu...

– Jak dorosnę – powiedział Roberto do siostry – to wsiądę na statek i przywiozę Lampo. Zobaczycie!

Któregoś dnia na stację zadzwonił redaktor gazety. Miał zamiar znowu napisać o Lampo wielki reportaż, bo czytelnicy domagali się nowinek o swoim ulubieńcu.

Zawiadowca odpowiedział prawie niegrzecznie, że nic nie wie o psie. Miał urazę do tych natrętnych ludzi, którzy zburzyli mu spokój. Wiedział, że gdyby nie hałaśliwa reklama, którą zrobili jego stacji, Lampo nie musiałby opuszczać Marittimy.

– Miejmy nadzieję, że pies wkrótce wróci – powiedział nie zrażony redaktor.

– Proszę nas o tym zawiadomić.

Kolejarz z trzaskiem rzucił słuchawkę na widełki. Ostatnio coraz częściej musiał odpowiadać na pytania wielu ludzi, których ciekawił los psa.

Konduktorzy z wagonów sypialnych i restauracyjnych, inspektorzy z dyrekcji i znajomkowie z miasteczka nie dawali mu spokoju.

– Powinien pan częściej dzwonić do Rzymu i Neapolu – radzili. – A także do Padwy, Ferrary, a nawet Tarentu. Gdzieś na pewno musieli go widzieć...

Szkoda zostawiać psinę na łaskę losu... Koledzy ze stacji nie udzielali żadnych rad. Może dlatego, że zaczęli się już wszystkiego domyślać... Chodzili z opuszczonymi głowami... żaden z nich nie robił jednak zawiadowcy wymówek...

Катерина Ігнатова

ПРО ПСА, ЯКИЙ ЇЗДИВ ЗАЛІЗНИЦЕЮ (уривок)

Пройшов місяць. Ще ніхто з працівників станції не знав таємниці начальника. Молодий телеграфіст вже повернувся з відпустки, але стримав слово і нікому не видав секрету. Люди тішили себе ілюзіями, що пес з'явиться з дня на день. За ним уже всі сумували.

– Повернеться, авжеж повернеться, – заспокоювали себе. – От-от і вискочить з вагону.

Уважно придивлялись до кожного потяга, що проїжджав станцію. Одного дня начальник станції і сам зловив себе на тому, що за звичкою упинає очі у двері вагонів. Вже не міг цьому зарадити...

Діти в Пйомбіно були дуже засмучені. Чи здогадувались про щось? Мало говорили з батьком про Лампо, але по очах все було видно. Залізничник не зміг витримати ці погляди. Одного дня він набрався мужності і видав родині сумну таємницю.

– Не засмучуйтесь, – сказав, пригорнувши дітей. – Лампо точно щасливий. Він потрапив у добрі руки.

Якраз того вечора прийшов довгоочікуваний лист з Сицилії. У ньому старий садівник повідомляв, що пес щасливо доїхав до Палермо.

"Розумний чортяка, – писав старий. – Не натішуся ним. Але сумує за вами. Спочатку нічого не хотів їсти. Тепер вже трохи поміркував і таки жує. З нього вийшов хороший охоронець і друг. От тільки стаються з ним його напади. Тоді втікає з дому і подорожує. Двічі вже був у Патті, а нещодавно заблукав аж до Мессіни. Він, либонь, видивляється, як до вас дістатись. Але море не перестрибне... Не хвилюйтесь, йому зі мною непогано".

Начальник станції прочитав листа дітям. Та ті не заспокоїлись, а лиш більше зажурились.

– Ось бачиш? – сказав маленький Роберт. – Він хоче повернутись до нас.

Тепер цілими днями сиділи на пляжі і дивились на море, яке розділяло їх з приятелем. Як далеко від Сицилії, схованої десь за горизонтом, було Пйомбіно! У ясні дні можна було роздивитись тільки верхівки гористого острова Ельба. На сонці вони сяяли барвами позеленілої міді, а іноді ставали рожевими. На тому острові колись тримали в ув'язненні видатного чоловіка. Але у нього були друзі, які допомогли йому вибратись з неволі. І сам він був такий могутній і мудрий... І до берега йому було ближче...

– Ось як виросту, – сказав Роберто сестрі, – сяду до човна і привезу Лампо. Ось побачите!

Одного дня на станцію зателефонував редактор газети. Він мав намір знову написати великий репортаж про Лампо, бо читачі вимагали новин про свого улюбленця.

Начальник станції майже невічливо відповів, що нічого про пса не знає. Він був ображений на цих нав'язливих людей, котрі порушили його спокій. Знав, що якби не шумна реклама, яку зробили його станції, Лампо не довелось би покинути Маррітімо.

– Сподіваємось, що пес невдовзі повернеться, – сказав зовсім не збентежений редактор. – Повідомте нам про це, будь ласка.

Залізничник жбурнув слухавку. Останнім часом йому доводилось все частіше відповідати на питання купи людей, яких цікавила доля пса.

Кондуктори спальних вагонів і вагонів-ресторанів, інспектори з дирекції і знайомі з містечка не залишали його в спокої.

– Вам потрібно частіше телефонувати до Риму і Неаполю, – радили. – А також до Падуї, Феррари і навіть до Таранто. Десь його точно мали бачити...

Шкода залишати пса напризволяще...

Колеги зі станції не давали ніяких порад. Може через те, що вже почали про все здогадуватись. Ходили із похиленими головами. Однак ніхто не дорікав начальникові...

Roman Pisarski

O PSIE, KTÓRY JEŹDZIŁ KOLEJĄ (urywek)

Pociąg miejscowy z Marittimy do przystanku obok Piombino, gdzie mieszkał zawiadowca, odchodził dopiero wieczorem. W ciągu kilku godzin, które kolejarz i pies spędzili razem, zdążyli się zaprzyjaźnić. Pies ani na krok nie odstępował nowego pana. Chodził z nim po całej stacji.

Późnym popołudniem obaj wybrali się do bufetu. Zawiadowca jadł podwieczorek i częstował psa.

- Skąd pan go ma? - spytał bufetowy. - Miła psina taką sympatyczną mordę...

- Przyjechał rzymskim pociągiem - wyjaśnił zawiadowca. - Widać ktoś chciał się go pozbyć i wysłał w podróż. Ludzie mają różne sposoby...

- Tak pan myśli? - roześmiał się bufetowy. - A bilet miał? - Podszedł do psa i podał mu plasterek kielbasy.

- Delikatny pies - pochwalił. - Nie rzuca się jedzenie. Ma honor.

- Mądre psisko - przyświadczyli kolejarze, którzy siedzieli przy stole. - Jak się wabi?

Zawiadowca wzruszył ramionami.

- Ja bym go nazwał „Lampo”[] - powiedział jeden z kolejarzy. - śywy jak iskra, ślepie mu się świecą, a i grzbiecie ma jasną pręgę - widzicie?

Prawdziwa błkawica nie pies.

- Chodź, Lampo - rzekł zawiadowca. Spodobało mu się to imię. Wstał. Zapłacił w bufecie za podwieczorek i wyszedł. Pies pobiegł za nim.

- I co z tobą zrobię, biedaku? - spytał człowiek - Nie mogę przecież zabrać ciebie do wagonu. To nie takie proste... Miałbym przykrości... Rozumiesz?

Pies pisnął i popatrzył panu w oczy. Minę miał wesołą jakby się uśmiechał.

- A może pobiegiesz za pociągiem? - roześmiał się kolejarz. - To podmiejski. Wlecze się jak żółw. Nie zdążyłbyś?

Pies pomerdał ogonem.

- Zrobione - powiedział zawiadowca. - Uważaj więc. Za kilka minut ruszamy.

Spojrzał na zegarek i skierował się na peron. Kiedy pociąg zajechał, kolejarz wszedł do wagonu i opuścił okno. Pies został na peronie. Czekał na rozkaz.

„Ciekaw jestem, czy zrozumie, o co mi chodzi” - pomyślał zawiadowca.

Lokomotywa ruszyła. Kolejarz wychylił się z okna i cicho zagwizdał. Lampo poderwał się i zaczął biec obok pociągu.

- Мадра psina - ucieszył się człowiek. Kiwnął ręką i pokazał psu kierunek.

Obok toru biegła wąska ścieżka. Pies trafił na nią i pędził równo z pociągiem. Od czasu do czasu zwracał łeb w stronę okna, szukając oczyma znajomej sylwetki.

- Śmiało, Lampo, śmiało! - zachęcał go kolejarz.

Pociąg sunął coraz prędzej. Lampo nie ustawał w biegu. Szczeknął parę razy, jakby chciał zawiadomić swego pana, że czuje się doskonale, i pędził jak chart na wyścigach. Ale po kilku kilometrach gonitwy zaczął się męczyć. Z pyska zwiesił mu się język, nogi zaczęły się plątać. Dyszał.

- Biedaku! - szepnął kolejarz, który nie spuszczał oczu z psa. Kiwnął ręką.

- Zostań! - zawołał.

Pies posłusznie stanął, a potem usiadł na ścieżce. Był bardzo zmęczony.

Ledwo zipał.

Альона Носова

ПРО ПСА, ЯКИЙ ПРИБУВ ПОТЯГОМ (уривок)

Місцевий потяг з Маріттіми до зупинки поруч Піомбіно, де мешкав завідувач, відбував лише увечері. Протягом кількох годин, які залізничник і пес провели разом, вони стали приятелями. Пес ані на крок не відходив від нового господаря. Він ходив за ним по всій станції.

По обіді вони разом пішли до буфету. Завідувач полуднував і частував пса.

- Звідки ви його взяли? - запитав буфетник. - Милий пес, така симпатична мордочка...

- Він приїхав римським потягом, - пояснив завідувач. - Мабуть хтось хотів його позбутися і відправив у подорож. Люди можуть у різні способи...

- Ти так вважаєш? - засміявся буфетник. - А квиток у нього був? - Він підійшов до пса і дав йому шматок ковбаси.

- Вихований пес, - похвалив. - Не кидається на їжу. Має честь.

- Розумний пес - зауважили залізничники, що сиділи за столом. - Він вам подобається?

Завідувач знизав плечима.

– Я б назвав його Лампо, – сказав один залізничник. – Він жвавий як іскра, засліплює своїм сяйвом, а його хребет має світлу смужку – бачите?

Справжня блискавка, а не собака.

– Пішли, Лампо, – мовив завідувач. Йому сподобалось це ім'я. Встав, заплатив за їжу і вийшов. Пес побіг за ним.

– І що з тобою, бідолахо робити? – запитав чоловік. – Не можу забрати тебе до вагону. Це не так просто... Мені було б ніяково... Розумієш?

Пес писну і подивився йому в очі. У нього була щаслива мордочка, він ніби усміхався.

– Може ти б побіг за потягом? – мовив залізничник. – Цей передміський тягнутиметься як черепаха. Не побіг би?

Пес замахав хвостом.

– Добре, – сказав залізничник. – Будь обережним. За кілька хвилин рушаємо.

Він подивився на годинник і попрямував до платформи. Коли потяг прибув, залізничник увійшов до вагону і відчинив вікно. Собака залишився на пероні. Він чекав наказу.

«Цікаво, чи він мене зрозуміє» – подумав залізничник.

Локомотив рушив. Залізничник виглянув з вікна і тихо свиснув. Лампо зірвався з місця і побіг обіч потягу.

– Розумний пес – тішився чоловік. Махнув рукою і показав псу напрямок руху.

Повз колії проходила вузька стежка. Пес знайшов її та рушив разом з потягом. Час від часу чоловік повертав голову у бік вікна, шукав очима постать пса.

– Вперед, Лампо, вперед! – заохочував його залізничник.

Потяг рухався все швидше і швидше. Лампо йому не поступався. Він кілька разів гавкнув, ніби хотів повідомити свого господаря, що почувається добре. Він біг як хорт на перегонах, але після кількох кілометрів перегонів почав стомлюватися. З писка звис язик, ноги почали плутатися. Дихав тяжко.

– Бідолашний – прошепотів залізничник, що не спускав з нього очей. Махнув рукою

– Залишайся – гукнув він.

– Пес слухняно зупинився, а потім сів на стежку. Він дуже стомився.

Ледве дихав.

Roman Pisarski

O PSIE, KTÓRY JEŹDZIŁ KOLEJĄ (urywek)

- Czy to ty jesteś tym słynnym Lampo? - spytał kelner wagonu restauracyjnego. - Poznaję cię z fotografii - powiedział.

Pospieszny pociąg mijał właśnie stację w Sapri. Było to daleko za Neapolem.

- Bardzo się cieszę, że przyszedłeś do mnie - odezwał się kelner.

Lampo dał się pogłaskać. Usiadł grzecznie na podłodze w korytarzyku. Kelner przyniósł mu kawałek mięsa na podstawce.

„Takiego psa nie widziałem jeszcze nigdy w życiu” - pokręcił głową.

- „Jesteśmy oddaleni prawie tysiąc kilometrów od tej jego Marittimy - pomyślał. - W jaki sposób to psisko przesiadło się na nasz pociąg? Musiał przecież przesiąść się w Rzymie...”

Pies kończył posiłek. Zlizał resztki jedzenia i odsunął delikatnie talerz.

Pokiwał przyjacielsko ogonem i zaczął się łąsić. Kelner pogłodził go po głowie. - Che posse fare per lei? Co mogę jeszcze uczynić dla pana? - roześmiał się - Capisce cio che dico? Czy pan mnie rozumie? Nie prześpi się pan po obiedzie?

Zaprowadził psa do przedziału służbowego i przygotował mu poślanie. Potem zamknął starannie drzwi.

„Chciałbym mieć tego kundelka - myślał. - Tylko gdzie bym go hodował? Całe życie spędzam w pociągu...”

Wyszedł na korytarzyk i stanął przy oknie.

„Właściwie po co on jeździ?” - zaczął się zastanawiać „Lubi zwiedzać obce miasta” - odpowiedział sam sobie. Czuł, że nie jest to właściwa odpowiedź.

„A może szuka dawnego właściciela? - mruknął - Może nie potrafi o nim zapomnieć? To całkiem prawdopodobne...”

Zamyślił się. Jak inni, usiłował wyjaśnić sobie powód niezwykłych wędrówek psa. Skąd jednak można było wiedzieć, który domysł jest trafny?

„Może lubi ruch - pomyślał znowu. - Lubi pęd pociągu i turkot kół, które dudnią pod podłogą. Są przecież psy, które podróżują nawet rakietami”.

Pokręcił głową. Wiedział dobrze, że słynne pieski nie wsiadały przecież same do rakiet. Wysyłali je ludzie... Jak bagaż...

- Tego nikt nie wysyłał - szepnął. - I w tym cała zagadka... Naprawdę, trudno ją rozwiązać...

- Carlo! - zawołał z głębi wagonu kucharz. - Goście czekają na ciebie.

Kelner poszedł między stoliki, przy których siedzieli zgłodniaли podróżni, i zaczął odbierać zamówienia. Ale był roztargniony jak nigdy... Ciągle myślał o małym włóczędzie.

W Reggio, daleko na południu, tam gdzie jest sam szpic włoskiego buta, pociąg zatrzymał się. Kelner, który zdażył już obsłużyć wszystkich gości, odsapnął. Postanowił zajrzeć do psa. Drzwi przedziału słuśbowego były uchylone...

„Nie zamknąłem dokładnie” - pomyślał kelner. Wszedł do przedziału. Nagle zaniepokoił się.

Psa nie było.

Lampo wysiadł z pociągu jeszcze w miejscowości Paola. Jaki miał plan, nie wiadomo.

Może uznał już, że czas wracać?

Dłuższą chwilę kręcił się po stacji. Nie zwracano na niego uwagi. Być może w Paoli nikt jeszcze o nim nic nie słyszał. I o najsłynniejszych ludziach nie wszyscy i nie wszędzie wiedzą, cóż dopiero o psie.

Lampo czekał spokojnie na pociąg. Instynkt nie omylił go - udało mu się trafić na peron, z którego odchodził ekspres w kierunku północnym. Sporo pasażerów czekało na ten pociąg. Gdy nadszedł, zaczęli się tłoczyć przy wejściach do wagonów. Lampo usiłował wśliznąć się między wsiadających, ale odpychano go. Wreszcie, kiedy pociąg ruszał, udało mu się wskoczyć na stopień. W tej chwili uczuł przeszywający ból. Automatyczne drzwi wagonu zatrzasnęły się i ścisnęły go jak kleszcze.

Był tak oszołomiony, że nie wydał z siebie głosu.

- Pies! - krzyknęła jakaś pani. - Patrzcie, co dzieje się z tym psem! Zadusi się!

Lampo zwiesił głowę. Z oczu ciekły mu łzy.

- Ratunku! - krzyczała pani. - Zatrzymajcie pociąg!

Jakiś pasażer w głębi wagonu, nie wiedząc, o co chodzi, pociągnął za rączkę hamulca.

Pociąg stanął.

Zrobiło się zamieszanie. Konduktorzy zbiegli się, aby zbadać, co się stało.

Pasażer, który zatrzymał pociąg, ocierał pot z czoła i tłumaczył się.

- Przecież ktoś wołał o ratunek! Działalem w dobrej wierze.

- To chodziło o psa - wyjaśniła pani.

- Jakiego psa?

Wszyscy rozejrzeli się dookoła.

- Nie ma go!

- Zapłacicie karę - powiedział konduktor. Odezwały się wzburzone głosy.

Także i we Włoszech ludzie potrafią się klócić.

O psie zapomniano.

Ангеліна Юрків

ПРО ПСА, ЩО ЇЗДИВ ЗАЛІЗНИЦЕЮ (уривок)

- Це ти той знаменитий Лампо? – запитав офіціант вагону-ресторану. – Впізнав тебе по фотографії, – сказав.

Швидкісний поїзд саме зупинився на станції в Сапрі, далеко за Неаполем.

- Я дуже радий, що ти прийшов до мене, – відізвався офіціант.

Лампо дав себе погладити. Він чемно сів на підлозі в коридорі. Офіціант приніс йому шматок м'яса в мисці.

«Ніколи в житті ще не бачив такого пса, – похитав він головою.

– Ми за тисячі кілометрів від його Маритіми, – подумав. – Яким чином ця псина пересіла на наш потяг? Він же мав пересісти в Римі...»

Пес поїв. Злизав рештки їжі та обережно відсунув тарілку.

Помахав по-дружньому хвостом і почав ластитися. Офіціант погладив його по голові: – Che posse fare per lei? Чим ще можу Вам прислужитися? – розсміявся він. – Capisce ciò che dico? Ви мене розумієте? Не поспіте по обіді?

Він завів пса до службового купе і приготував для нього ложе. Потім обережно зачинив двері.

«Хотів би я мати цього дворняжку, – думав він. – Але де б я його годував? Я все життя проводжу в поїзді...»

Він вийшов у коридор і став біля вікна.

«А взагалі-то нащо він так катається? – почав він питати себе. – Йому подобається відвідувати незнайомі міста», – відповів сам собі. Відчув, що це неправильна відповідь.

«А можливо він шукає колишнього власника? – пробурмотів. – Може йому ніяк не вдається його забути? Це цілком ймовірно...»

Він задумався. Як і інші, він намагався визначити причину незвичайних мандрівок пса. Однак звідки можна було знати, яка здогадка правильна?

«Може він любить рух, – подумав знову. – Любить, як мчить потяг і гуде стукіт коліс. Адже бувають пси, що подорожують навіть ракетами».

Похитав головою. Він добре знав, що видатні собачки не сідали ж самі до ракет. Їх посиляли люди... Як багаж...

- Але цього ніхто не посилав, – прошепотів він. – Саме в цьому і загадка. Справді, важко її розгадати...

- Карло! – закричав з вагону кухар. – Гості чекають на тебе.

Офіціант пройшовся столиками, де сиділи зголоднілі подорожні, і почав приймати замовлення. Але був неуважний, як ніколи... Увесь час думав про малого бродягу.

В Реджо, що далеко на півдні, на самому краю італійського «чобота», поїзд зупинився. Офіціант, обслуживши нарешті всіх гостей, міг перепочити. Вирішив зазирнути до пса. Двері службового купе були прочинені...

«Не зачинив щільно», – подумав він. Увійшов до купе. Раптово почав хвилюватися.

Пса не було.

Лампо зійшов з поїзда ще поблизу Паола. Який у нього був план – не відомо. Може вже зрозумів, що час повертатися?

Деякий час він вештався станцією. На нього не звертали увагу. Напевно в Паолі ніхто ще про нього не чув. Та навіть про найвідоміших людей не всі і не всюди знають, що вже казати про пса.

Лампо мирно чекав на потяг. Інстинкт його не підвів – йому вдалося досягти перону, з якого вирушали експреси в північному напрямку. Досить багато пасажирів чекало на цей поїзд. Лампо намагався втиснутися між людьми, що сідали, але його відштовхували. Нарешті, коли потяг рушив, йому вдалося стрибнути на східці. В той момент він відчув гострий біль. Двері вагону автоматично зачинилися і затиснули його, як кліщами.

Він був такий приголомшений, що не міг з себе й звуку вичавити.

- Пес! – крикнула якась жінка. – Погляньте на того пса! Його зараз задушить!

Лампо звисив голову. З його очей текли сльози.

Рятуйте! – кричала жінка. – Зупиніть поїзд!

Якийсь пасажир з середини вагону, не розуміючи, що відбувається, потягнув за ручку стоп-крану. Поїзд зупинився.

Почалася метушня. Прибігли кондуктори, аби дізнатися, що сталося. Пасажир, що зупинив потяг, витер піт з чола і відповів:

- Хтось же кричав про допомогу! Я робив це з добрими намірами.

- Це через пса, – пояснила жінка.

- Якого пса?

Всі роззирнулися довкола.

- Немає його!

- Ви заплатите штраф! – сказав кондуктор. Відізвалися обурені голоси.

І в Італії люди вміють сваритися.

А про пса забули.

Wisława Szymborska
CEBULA

Co innego cebula.
Ona nie ma wnętrzości.
Jest sobą na wskroś cebula
do stopnia cebuliczności.
Cebulasta na zewnątrz,
cebulowa do rdzenia,
mogłaby wejrzeć w siebie
cebula bez przerażenia.

W nas obczyzna i dzikość
ledwie skórą przykryta,
inferno w nas interny,
anatomia gwałtowna,
a w cebuli cebula,
nie pokretne jelita.
Ona wielekroć naga,
do głębi itympodobna.

Byt niesprzeczny cebula,
udany cebula twór.
W jedej po prostu druga,
w większej mniejsza zawarta,
a w następnej kolejna,
czyli trzecia i czwarta.
Dośrodkowa fuga.
Echo złożone w chór.

Cebula, to ja rozumiem:
najnadobniejszy brzuch świata.
Sam się aureolami
na własną chwałę oplata.
W nas - tłuszcz, nerwy, żyły,
śluzy i sekretności.
I jest nam odmówiony
idiotyzm doskonałości.

Альона Носова
ЦИБУЛИНА

Інша справа цибулина,
Що не має серцевини.
Їй відведена щаблина,
Гідна більш ніж цибулини.
Цибуляста зовні з виду,
Цибулева й в середині.
Зазирнути може в себе
Не злякавшись від начиння.

Все, що в нас чуже та дике,
Ледве шкірою прикрите.
Усередині нас пекло,
Анатомія насильна.
А в цибулі лиш цибуля,
І кишки її не звиті.
Багаторазово гола,
Та на себе лиш подібна.

Цибулина послідовна,
Вдало створена по колу.
Шар один із другим разом
Більший меншенький ховає.
А за ними шар наступний,
Третій і четвертий скраю.
Аж до центра шар за шаром
Наче хор співає фугу.

Цибулина – розумію,
Це найліпший кендюх світу,
Той що ореолом власним,
Для своєї слави вкритий.
В нас жири лиш нерви й вени,
Повно в нас рідин та слизу.
Не дано нам з вами мати
Досконалості ідиотизму.

Wisława Szymborska

KOT W PUSTYM MIESZKANIU

Umrzeć - tego się nie robi kotu.
Bo co ma począć kot
w pustym mieszkaniu.
Wdrapywać się na ściany.
Ocierać między meblami.
Nic niby tu nie zmienione,
a jednak pozamieniane.
Niby nie przesunięte,
a jednak porozsuwane.
I wieczorami lampa już nie świeci.
Słyszać kroki na schodach,
ale to nie te.
Ręka, co kładzie rybę na talerzyk,
także nie ta, co kładła.
Coś się tu nie zaczyna
w swojej zwykłej porze.
Coś się tu nie odbywa
jak powinno.
Ktoś tutaj był i był,
a potem nagle zniknął
i uporczywie go nie ma.
Do wszystkich szaf się zajrzało.
Przez półki przebiegło.
Wcisnęło się pod dywan i sprawdziło.
Nawet złamało zakaz
i rozrzuciło papiery.
Co więcej jest do zrobienia.
Spać i czekać.
Niech no on tylko wróci,
niech no się pokaże.
Już on się dowie,
że tak z kotem nie można.
Będzie się szło w jego stronę
jakby się wcale nie chciało,
pomalutku,
na bardzo obrażonych łapach.
O żadnych skoków pisków na początek.

Ангеліна Юрків
КІТ У ПОРОЖНІЙ КВАРТИРІ

Смерть – не можна так з котом.
 Бо що робити коту
 в порожній квартирі.
 Видряпатись на стіни.
 Тертися поміж меблями.
 Ніби й нічого не змінено,
 та все ж позамінювано.
 Ніби й не пересунуто,
 та все ж переміщено.
А вечорами вже не горить лампа.
 Чути кроки на сходах,
 та якісь не ті.
Ось в тарілку рука кладе рибину,
 Чужа, не та, що раніше.
Щось тут не починається,
 як зазвичай в цю пору.
 Щось не відбувається,
 що вже мало б.
 Він все тут був і був,
аж поки раптом не зник
 і до сих пір не з'явився.
Вже до усіх шаф зазирнув.
 По полицях пробіг.
Протиснувся під диван, перевірів.
 Всупереч забороні
 Навіть розкидав папери.
Що ще тут можна зробити?
 Спати, чекати.
Хай-но лиш він повернеться,
 нехай лиш покажеться.
 Тоді він дізнається,
Що з котом так не можна.
 Ітиме до нього, ніби
 зовсім і не хотілось,
 потихеньку,
на своїх ображених лапках.
Без жодних стрибків, нявкань
 спочатку.

ПЕРЕКЛАДИ З ФРАНЦУЗЬКОЇ

Gérard de Cortanze

MIROIRS (extrait)

Le lendemain, Nicolas d'Assan se rendit au rendez-vous. Il était fixé à quinze heures, au pied de la façade de brique rouge de l'église de la Madonna dell'Orte. Lui qui ne connaissait de la mer que celle qui se faufilait entre les flancs des navires du port de Cherbourg fut surpris de voir cette lagune lavée par le flot, et toute cette onde luisante qu'un vent léger ridait à peine et qui venait mourir sur la grève. Et il y avait aussi les couleurs de l'eau, noirâtre, bleue, verte, et les odeurs enivrantes. Fallait-il qu'il vienne si loin pour connaître cette volupté?

Après une courte attente, un homme s'avança vers lui, s'exprimant dans un

français parfait:

– Il y a beaucoup de chats dans les environs de San Giobbe...

– Mais aussi beaucoup d'églises qui, comme Madonna dell'Orte, abritent des tableaux signés de peintres illustres, répondit Nicolas d'Assan, récitant mot pour mot la partie du message qui lui était dévouée.

– Comme le Tintoret.

– Qui a peint sur le mur de droite un *Jugement dernier*.

– Et sur le mur de gauche?

– Une *Adoration du Veau d'or*.

Соломія Король ДЗЕРКАЛА (уривок)

Наступного дня Ніколя Д'Ассан вирушив на зустріч, призначену на третю годину дня під червоноцеглими мурами церкви Мадонна-дель-Орто.

Досі море йому уявлялося хвилями, що прослизали між бортами кораблів у порту Шербур, тож для нього дивно було бачити цю лагуну, залиту припливом, і ці сяйливі хвилі, ледь порізані вітром, які безслідно зникали на піщаному березі. А ще барви води: чорнуваті, блакитні, зелені; а ще п'янке аромати. Невже слід було їхати так далеко, щоб пізнати це блаженство?

Після невеличкої паузи, чоловік попрямував до нього, промовляючи ідеальною французькою:

- На околицях Сан-Джоббе багато котів...

- А також багато церков, таких як Мадонна-дель-Орто, де знайшли прихисток творіння видатних художників, - відповів Ніколя Д'Ассан, здогадавшись про несказане продовження фрази.

- І серед них Тінторетто...
- На правій стіні він написав картину «Страшний суд».
- А на лівій?
- «Поклоніння золотому тільцю».

Олександра Петрова
ДЗЕРКАЛА (урибок)

Наступного дня Ніколас д'Ассан пішов на зустріч, місце якої було заплановано біля підніжжя червоного цегляного фасаду церкви Мадонни-дель-Орте о третій годині. До сих пір йому було знайоме лише море, що просочувалось між бортів кораблів порту Шербургу, тож він був здивований, побачивши цю лагуну, що омивається течією, і всю цю блискучу хвилю, що вкривалась брижами через легкий вітерець, і яка зникала, згасаючи, на піщаному березі.

А сама ж вода була то темного, то зеленого чи синього кольорів, не кажучи вже про її п'янке запахи.

Можливо, він прийшов з такого далеку тільки заради того, аби відчутти сповна на смак цю насолоду?

Зовсім скоро до нього підійшов чоловік, звертаючись французькою:

- На околицях Сан-Джоббе багато кішок ...
- Але також багато церков, як наприклад, Мадонна-дель-Орто, де зберігаються картини, підписані видатними художниками, відповів Ніколя д'Ассан, вимовляючи слово в слово частину послання, яку він мав передати.
- Як, наприклад, художник Тінторетто.
- Який намалював праворуч на стіні «Страшний Суд».
- А на лівій стіні?
- «Поклоніння золотому тільцю».

Наталка Прокопчук
ДЗЕРКАЛА (урибок)

Наступного дня Ніколя Д'Ассан подався на зустріч. Її було призначено о п'ятнадцятій біля підмурка із червоної цегли у церкві Мадонни дель Орте. Він знав тільки шербургське море, що у порту лише злегенька просочувалося між бортами кораблів, тож здивовано дивився на лагуну, вимиту валом, та й на цю блискучу хвилю, яку вітер злегенька вкривав баранцями. Вона помирала одразу, як діставалася берега. А ще й різноколірна вода: чорнувата, блакитна, зелена. Та й п'янке запхви... Чи треба було Ніколя їхати настільки далеко, аби спізнати таку розкіш?

По хвилі очікування до Ассана підійшов якийсь чоловік, розмовляючи чистісінькою французькою:

-В околицях Сан-Жіоббе немало котів...

-Але ще є багато церков, де, як і в Марія дель Орте, зберігаються картини знаменитих художників,-відповів Ассан, слово за словом завчено повторюючи передане йому послання.

-Як Тінторетто...

-Що намалював на правій стіні «Страшний суд».

-А на лівій?

-«Поклоніння золотому теляті».

Jacques Prévert

L'ECOLE DES BEAUX-ARTS (extrait)

Dans une boîte de paille tressée
Le père choisit une petite boule de papier
Et il la jette
Dans la cuvette
Devant ses enfants intrigués
Surgit alors
Multicolore
La grande fleur japonaise
Le nénuphar instantané
Et les enfants se taisent
Émerveillés
Jamais plus tard dans leur souvenir
Cette fleur ne pourra se faner
Cette fleur subite
Faite pour eux
A la minute
Devant eux

Соломія Король
ШКОЛА МИСТЕЦТВ (уривок)

У плетеній солом'яній коробці
Батько віднайшов кульку з паперу
І кинув враз
У мідний таз
Перед цікавими дітьми
Постало миттю
Різноманіття
Велика квітка екзотична
Лілея безнастанна
Мовчанка дітей незвична
Зачарування
Ніколи в пам'яті дитячій
Ця квітка не зов'яне
Цей цвіт нежданий
Постав для них
У ту хвилину
Перед ними

Олександра Петрова
ШКОЛА МИСТЕЦТВ (уривок)

З солом'яного плетеного коробка
Батько дістає крихтний паперовий клубок
І кладе його
У чашу з водою
І перед зацікавленими очима дітей
Розпускається вмиль
Різнобарвна,
Велична японська квітка лотос
І охоплені цим дивом діти змовкають
Ніколи в їхній пам'яті
Не зів'яне ця квітка
Несподівана квітка, що
Лиш за хвилину розпустилась для них
Перед їхніми очима

ПЕРЕКЛАДИ З ЧЕСЬКОЇ

Jaroslav Seifert
PÍSEŇ O LÁSCĚ

Slyším to, co jiní neslyší,
bosé nohy chodit po plyši.

Vzdechy pod pečetí v dopise,
chvění strun, když struny nechví se.

Prcháváje někdy od lidí,
vidím to, co jiní nevidí.

Lásku, která oblékla se v smích,
skrývající se v řasách na očích.

Když má ještě vločky v kadeři,
vidím kvěsti růži na keři.

Zaslechl jsem lásku odcházet,
když se prvně rtů mých dotkl ret.

Kdo mé naději však zabrání
- ani strach, že přijde zklamání,

abych nekles pod tvá kolena.
Nejkrásnější bývá šílená

Марта Зьола
ПІСНЯ ПРО КОХАННЯ

Чую я те, що інші не чують,
босоніж оксамитом ходжу я.

У посланні зітхання оглуші,
струн тремтіння ловлю непорушних.

Від людей час від часу втікають,
бачу я, про що інші не знають.

Кохання, зодягнуте в сміх яснолиций,
приховане віями десь на зіницях.

А як пасма волосся рясніють,
бачу, наче троянди зацвіли.

Я відчув, як кохання згорнулось,
коли вперше вуст губи торкнулись.

Сподіванням моїм не завадить
навіть страх, що обманутим стану,

що впаду я низенько в коліна.
Найгарнішими є божевільні.

Jaroslav Seifert

HALLEYOVA KOMETA

Neviděl jsem v té chvíli nic,
jen samá cizí záda,
ale hlavy pod klobouky prudce se pohnuly.
Ulice byla plná.

Byl bych se vydrápal nejraděj po prstech
na holou zeď,
jako to zkoušejí pijáci éteru,
ale vtom se chopila mé ruky
ženská ruka,
udělal jsem pár kroků,
a přede mnou se otevřely hlubiny,
kterým se říká nebe.

Věže katedrál dole na obzoru
byly jako vystřižené
z matného staniolu,
ale vysoko nad nimi se potápěly hvězdy.

Támhle je! Už ji vidíš?
Ano, vidím!
V chomáčcích jisker, které nehasly,
hvězda se nenávratně ztrácela.

Byla sladká jarní noc
po půli května,
vlahý vzduch se vzedmul vůněmi
a já ho vdechoval
i s prachem hvězd.

Když jednou v létě jsem si při voně
— tehdy jen pokradmu —
k vysokým liliím
— prodávali je u nás na trhu v kuchyňské konvi —,
kdekdo se mi pak smál.
Na tváři také měl jsem zlatý pyl.

Марта Зьола
КОМЕТА ГАЛЛЕЯ

Цієї миті, окрім спин чужих,
не бачив я нічого,
та хутко рухалися голови під капелюхами.
На вулиці було людно.

Я б дряпав пальцями голий мур,
щоб видертись на нього,
наче скуштував п'яного етеру,
але раптом мою руку вхопила
жіноча рука,
я декілька кроків ступив
і переді мною розкрилися глибини,
з якими розмовляє небо.

Внизу на горизонті вежі кафедральні
були неначе вирізані
із тьмяного олова,
та високо над ними потопали зорі.

Он де вона! Вже бачиш її?
Так, бачу!
Зоря назавжди зникла
в клубках іскристих, які не згасали.

Була солодка весняна ніч
посеред травня,
зволожене повітря здіймалось п'яно
і я вдихав його
із пилом зоряним.

Коли одного разу влітку
я нюхав потайки
високі лілеї,

які продавали на ринку в кухонному глечики,
всі тоді сміялися з мене.
На моєму обличчі теж був золотий пиліок.

Jaroslav Seifert
OSUD

Hrávali jsme šach na terasách kaváren,
černá, bílá pole jako šachovnice noci,
čtverce polštářů a tmy, bílé a černé.

Musili jsme vzpomínati na Longchamp,
vzepjatí koňové neuběhli však dále
než k Vaším prstům, které miluji.

Vaše nehty barvy předjarního kvítí,
vzdálenost od úst k ústům, polibek, zítra ráno.

Co mi však byly platny mé věže a pioný!
Bylo to uprostřed léta na terasách kaváren
a byla to hra lásky.

Марта Зьола
ДОЛЯ

Ми грали в шахи на терасі кав'ярні,
чорне і біле поле, немов шахівниця ночі,
подушки та квадрати темряви, білі та чорні.

Коні, схожі на логотип з реклами,
збурені та здіблені, не змогли втекти
від Ваших коханих пальчиків.

Ваші нігті кольору перших весняних квітів,
віддаль між вустами, поцілунок, завтрашній ранок.

От за що заплатили мої тури і пішаки!
Посеред літа це було на терасах кав'ярень
і була це гра кохання.

ПЕРЕКЛАДИ З ЯПОНСЬКОЇ

芥川龍之介

雪

或冬曇りの午後、わたしは中央線の汽車の窓に一行の山脈を眺めてゐた。山脈は勿論まつ白だつた。が、それは雪と言ふよりも山脈の皮膚に近い色をしてゐた。わたしはかう言ふ山脈を見ながら、ふと或小事件を思ひ出した。――

もう四五年以前になつた、やはり或冬曇りの午後、わたしは或友だちのアトリエに、――見すばらしい鑄もののストオヴの前に彼やそのモデルと話してゐた。アトリエには彼自身の油画の外に何も装飾になるものはなかつた。巻煙草を啣へた断髪モデルも、――彼女は成程混血児じみた一種の美しさを具へてゐた。しかしどう言ふ量見か、天然自然に生えた睫毛を一本残らず抜きとつてゐた。.....

話はいつかその頃の寒気の厳しさに移つてゐた。彼は如何に庭の土の季節を感じるかと言ふことを話した。就中如何に庭の土の冬を感じるかと言ふことを話した。

「つまり土も生きてゐると言ふ感じだね。」

彼はパイプに煙草をつめつめ、我々の顔を眺めまはした。わたしは何とも返事をしずに、均匀的な珈琲を啜つてゐた。けれどもそれは断髪モデルに何か感銘を与へたらしかつた。彼女は赤い眶を擡げ、彼女の吐いた煙の輪にちつと目を注いでゐた。それからやはり空中を見たまま、誰にともなしにこんなことを言つた。――

「それは肌も同じだわね。あたしもこの商売を始めてから、すっかり肌を荒してしまつたもの。.....」

或冬曇りの午後、わたしは中央線の汽車の窓に一行の山脈を眺めてゐた。山脈は勿論まつ白だつた。が、それは雪と言ふよりも人間の鮫肌に近い色をしてゐた。わたしはかう言ふ山脈を見ながら、ふとあのモデルを思ひ出した、あの一本も睫毛のない、混血児じみた日本の娘さんを。

Марія Зуб'юк
СНІГ

Одного хмарного зимового дня, крізь вікно потягу лінії Чуо я милувався хребтом тамтешніх гір. Звичайно, гори були яскраво-білі, але не через сніг — це радше був природний колір їхньої поверхні, їхньої “шкіри”. Споглядаючи ці краєвиди, я дещо згадав...

Це трапилося 4 чи 5 років тому, в такий самий хмарний зимовий день. Я розмовляв в ательє мого товариша з ним та його моделлю, сидячи перед убогою чавунною плитою. Лише картини олією, написані хазяїном ательє, прикрашали стіни кімнат.

Коротко підстрижена модель, що тримала цигарку поміж зубів, мала помітні риси краси дитини змішаної раси. До того ж, з невідомої мені причини, всі її натуральні вії були повністю вищипані.

Поступово розмова зайшла за негоду надворі. Мій друг розповів, як земля в саду відчуває пори року. Передусім він зазначив, як ця земля відчуває зиму. “Іншими словами, — сказав він, — мені здається, що земля є живою”.

Він набивав люльку тютюном, спостерігаючи за нашими з моделлю обличчями. Я надпив кави, нічого так і не відповівши, але, здається, щось в його словах дійсно справило враження на коротковолосу дівчину. Піднявши свої червоні повіки догори, вона пустила кільце диму і пильно вдивлялася, як воно розсіюється. А потім модель, спрямовуючи погляд кудись вдалечінь, наче сама собі сказала: “Те саме можна сказати про шкіру. Відтоді, як я почала роботу в цій індустрії, стан моєї шкіри значно погіршився”.

Одного хмарного зимового дня, крізь вікно потягу лінії Чуо я милувався хребтом тамтешніх гір. Звичайно, гори були яскраво-білі, але не через сніг — це радше був колір людської шорсткої шкіри. Дивлячись на ці краєвиди, я згадав ту модель. Згадав ту напівкровну доньку країни вранішнього сонця, що не мала жодної вії...

ПЕРЕКЛАДАЦЬКИЙ ПРОЄКТ

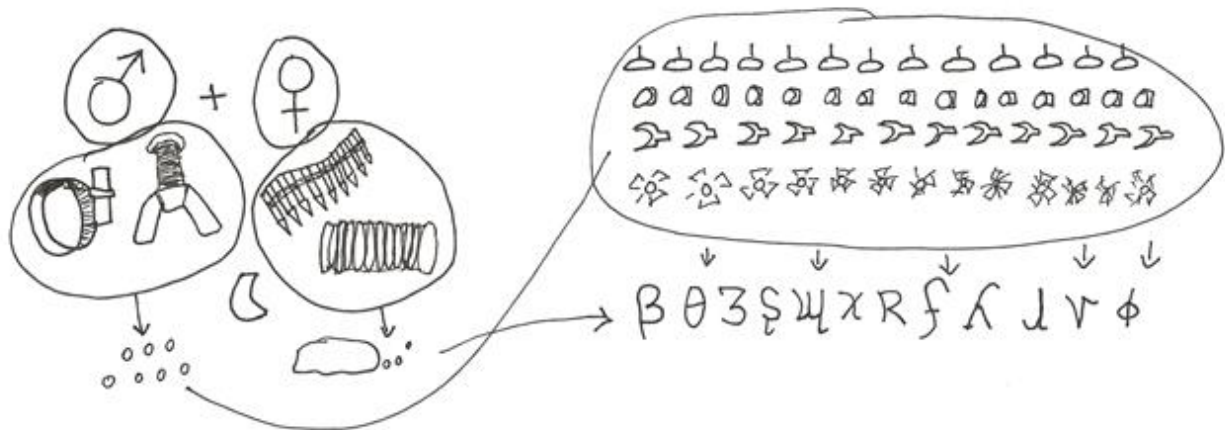
Донецького національного університету імені Василя Стуса

David Greenslade

LYRICAL DIAGRAMS** (*excerpts from the book*)

CATALOGUE JOKE

Two things are going home from a romantic movie see and one of them says to the other, ‘I’ve got this thing about you.’ And the other one says, ‘Not yet you don’t.’ So he takes a jubilee clip and a butterfly nut and she takes an ammunition belt and a piece of corrugated hose and because it’s a warm evening they decide to have a cozy tryst by the light of the silvery moon. She reminds him of all the nice things they’ve ever done together and he just multiplies into a thousand perfectly interlocking parts. She enters into all the appropriate spaces and something very pleasant and unexpected takes shape. Later, they turn, tighten, reload, flow at exactly the same time and wordlessly give each other the ultimate compliment, ‘You haven’t said the wrong thing all night.’ She replies, ‘When I’m with you my inventory feels just exactly A to Z.’ And he says, ‘Oh Babe, you make my interiority go all phonetic.’



Юлія Костюк
ЖАРТ ІЗ КАТАЛОГУ

Два предмети повертаються додому після перегляду романтичного фільму, коли один із них мовить іншому: «Я маю тобі це сказати». Інший відповідає: «Ні, ще не час». Тож він бере металеву стяжку та баранцеву гайку, а вона – збройову стрічку та шматочок гофрованої труби, і, оскільки вечір виявився теплим, вони вирішують влаштувати побачення під сріблястим місячним сяйвом. Вона нагадує йому про всі чудові миті, які вони пережили разом, він же помножує ці слова тисячами ідеально взаємопов'язаних подробиць. Її розповідь стосується всіх можливих аспектів, і між ними виникає якесь дуже приємне, неочікуване відчуття. Потім вони обертаються, зближуються, наповнюються та одночасно течуть, тим самим без слів висловлюють один одному найголовніший комплімент: «Усі твої слова за сьогоднішню ніч були прекрасними». Вона відповідає: «Коли я з тобою, усі частинки мого внутрішнього світу наче впорядковані від А до Я». А він каже: «Люба, завдяки тобі наші думки ніби стали співзвучними».

David Greenslade
CLOSET CEREMONY 2

Things (I can't bring myself to call them items) in a woman's closet multiply by parthenogenesis. They don't need a sperm donor. Handy little boxes, greetings cards that go out of fashion before they're sent, belts, underwear, sunglasses, paper flowers, photographs, wrapping paper, picture frames, handbags, scarves, shoes. The environment has to be favorably nurtured by a steady (it needn't be excessive) stream of money and also by a flow of aimless chatter whereby things get mentioned often enough and then forgotten so that they self-fertilize and hatch into more. A woman turns around and exclaims how surprised she is that her wonderful clutter, her closet objects have increased in number all by themselves. As fast as she gives them away, throws them out, carries them in bags to recycle centres or donates them to charity shops her things don't get any fewer. If anything, there are more! When the closet has been 'emptied' it is still as full as the comb of a deeply contented honeybee. She feels ready to refill the hive to bursting point.



Юлія Костюк

ГАРДЕРОВНА ЦЕРЕМОНІЯ 2

Усіляка одія (у мене язик не повертається назвати її речами) у жіночому гардеробі розмножується брунькуванням. Вона не потребує донора сперми. Зручні, маленькі коробочки, вітальні листівки, що виходять із моди іще до того, як їх комусь надішляють, ремінці, спідня білизна, сонцезахисні окуляри, паперові квіти, фотографії, обгортковий папір, рамки для фотографій, сумочки, шарфики та туфлі. Для їхнього розмноження повинні скластися сприятливі умови навколишнього середовища, такі як постійний (не обов'язково надмірний) потік грошей та безцільні балачки, під час яких жінки помічають, що речей уже вдосталь, і забувають про них, тож дрібнички самозапліднюються, а згодом вибувають нові. Жінка озиряється довкола і здивовано вигукує, що її дивовижний безлад, її туалетні штучки самовільно помножились. Коли вона позбувається їх, викидає їх, відвозить їх у мішках у центри переробки або жертвує у благодійні крамниці – речей стає анітрохи не менше. Окрім того, їх стає ще більше! Навіть «порожній» гардероб нагадує соти, битком набиті бджолами. Жінка відчуває, що готова заповнювати цей вулик, доки він не вибухне.

David Greenslade

EARLY BLADE

The first blade ever mentioned in modern writing was Sickle Scythe. In that story the Sea was flat and looked forward to an eternity of being held together by Routine Paperclips. As Scythe waved aimlessly about, its jawbone cutting edge forward self-remembered to Psyche advancing in The Cave with her Knife glowing for Eros. This

one, curved, had nothing much to reap except random air dense and sulfurous, still stinking from The Egg. What would Cupid put in that affected little quiver? And then a Titan! Coalesced like shouts at a bullfight, Sea called Scythe and between the two of them animated lions leapt up and danced into the form of Arrows (shown). Sickle Scythe leapt for Titan's genitals. It wasn't a clean operation and ribbons of meat started boiling in the drink. And so the violations progressed, in this case to the birth of Aphrodite. Her hatch from Lace, her part in the war at Troy, her fake innocence when things got nasty at the Pub. Scythe grew sick of her the minute she was born. But, having hacked, Scythe got a taste for mowing all sorts of exaggerations down and started following her around. Wherever there are blades some form of love, death and anxiety is waiting nearby.



Юлія Костюк
ПЕРШИЙ КЛИНОК

¹Серп-коса – це перший клинок, який згадується в сучасній літературі. У міфі йдеться про те, що в ті часи Море було плоским та цілісним і з нетерпінням чекало на те, аби провести цілу вічність у єдності, як і мало бути за Світовими порядками. Одного разу, коли Серп безцільно промайнув повз ²Психею, він нагадав їй про те, як вона просувалася темною Печерою, стискаючи блискуче лезо, в пошуках Купідона. Вигнутий Серп не мав більшого клопоту, аніж розсікати густе та їдке повітря, в якому і досі відчувався сморід ³Світового Яйця. Що б Купідон поклав у свій маленький сагайдак, який йому довелось носити згодом? А потім прийшов Титан!

¹ Серп (у давньогрецькій міфології) – зброя титана Кроноса, сина Урана (бога Неба) і Геї (богині Землі); Кронос використав серп, щоб каструвати свого батька.

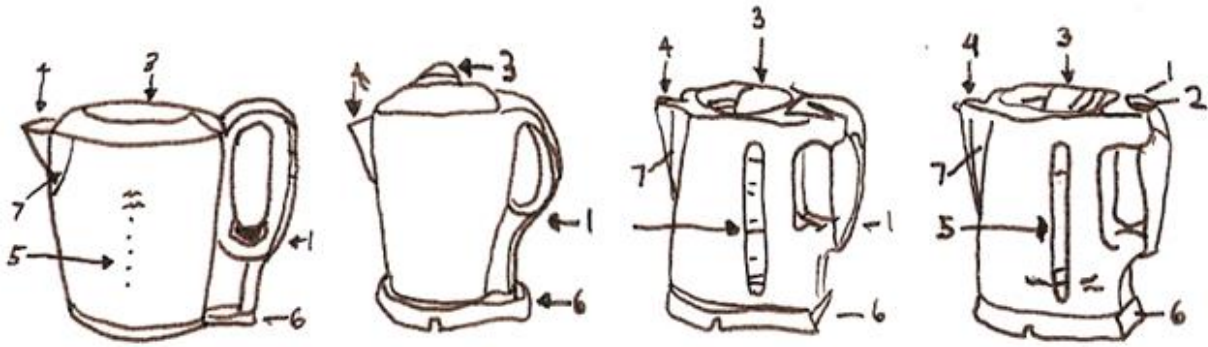
² Давньогрецький міф про кохання земної жінки Психеї (грец. «Душа») та сина богині Афродіти Купідона.

³ Яйце – символ зародження Всесвіту, Сонця з його весняним відродженням, життя та його безсмертя, а також воскресіння. У міфах багатьох народів світу саме яйце є світотворчим початком.

Об'єднані, немов рик під час бою, Море покликала Серп, і між ними виникли леви, що підскакували і танцювали у формі Стріл (див. малюнок). Серп накинувся на геніталії Титана. Це не була професійна операція, і смужки м'яса почали закипати у каламутній воді. Поміж усього, подальший розвиток насильства призвів до народження Афродіти. Серп незлюбив її уже через хвилину після народження за мереживне вбрання, участь у Троянській війні, удавану невинність, коли вона потрапила в неприємність у Трактирі! Однак, швидко звикнувши, Серпу сподобалося слідувати за нею в усіх перепалках, тож він згодом почав стежити за Афродітою. Хоча ненависть – це, свого роду, форма кохання, смерть та тривога причаїлися поруч.

David Greenslade **ELECTRIC JUG BAND**

It was a controversial move, plugging in jugs and listening to them warm up and boil instead of getting drunk on cider and blowing into them. The critics liked it, comparing the performance positively to Bob Dylan's 1965 tour where he switched from acoustic to electric. The jugs were cleverly amplified of course and the movement of sound, combined with effective lighting animated them. Them. When objects behave as though they were somehow imbued with life, the significance of pronouns changes. It especially changes for those who journey towards the shifting metabletic feel of things. You, dear reader, are probably one among very, very few and even you may still assume that recent pronouns refer to a consistent presence. But, when animated – as well we know, when haunted or when transported – objects change and take on the life we smothered – benign and glorious or spooky and malignant. No novel could succeed without the animation of objects. A whodunit featuring death by electric jug wouldn't be difficult. But the part of detective would have to be played by James Joyce with an attractive assistant possibly named Epiphany O'Tinge, a canny but slightly weary female whose singular observations make even the hyper-observant Joyce acknowledge that electric jugs might have secrets that a mere detective cannot fathom.



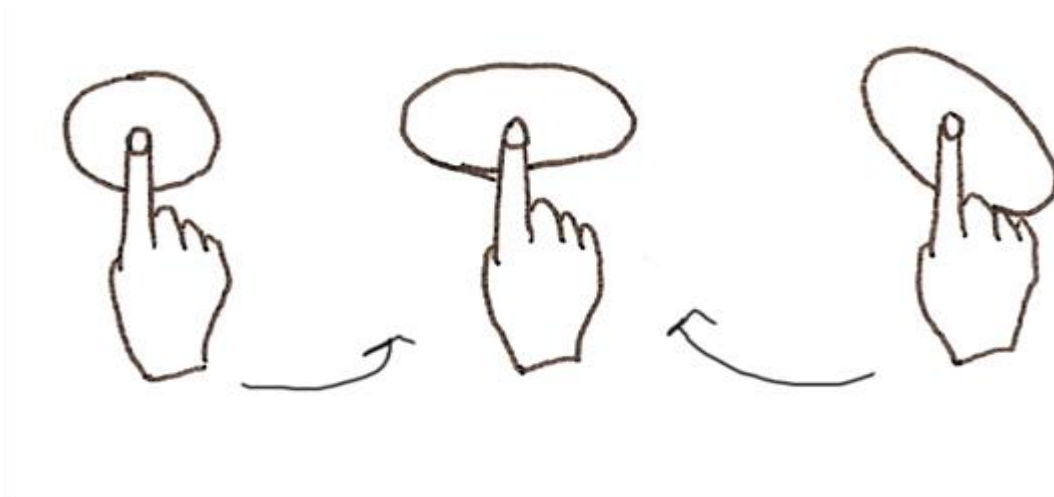
Юлія Костюк **АНСАМБЛЬ ЕЛЕКТРИЧНИХ ЧАЙНИКІВ**

Рішення наповнити чайники водою та слухати музику, яка виникає, коли вони нагріваються та закипають (замість того, аби напиться сидру та розслабитись), виявилось доволі суперечливим. Критикам сподобалося, вони навіть порівняли цей перформанс із туром Боба Ділана 1965 року, у якому музикант змінив акустичну гітару на електро. Звичайно, у чайників був гарний музичний, світловий супровід та ефектна підтанцювка, що доповнювала їхню музику. Їхню. Коли неживі предмети поводяться так, ніби життя якимось чином проникло у них, значення займенників змінюється. Особливо воно змінюється для тих, хто має змінне, ⁴метабетичне відчуття світу. Ти, шановний читачу, один із дуже, дуже небагатьох, хто це розуміє, але навіть ти можеш припустити, що вищезгадані займенники стосуються постійної присутності тут. Однак, коли предмети оживають, коли, як ми знаємо, у них вселяється або перелітає певний дух – предмети змінюються і починають жити ще більш яскравим життям, аніж ми: добрим і прекрасним, або жахливим і злим. Жодна оповідь не змогла б прославитися без оживлення предметів. Було б не складно створити детектив про убивство, скоєне електричним чайником. Роль детектива мав би зіграти Джеймс Джойс, в якого була б приваблива асистентка з ім'ям на кшталт Епіфані О'Тіндж, кмітлива, але злегка стомлена жінка, власні спостереження якої змусили б надзвичайно пильного Джойса усвідомити, що електричні чайники можуть мати секрети, про які звичайний детектив і подумати б не міг.

⁴ Метабетика - теорія змін, уведена голландським ученим Ван ден Бергом.

David Greenslade
NOOSE TRIPLETS

A corpse on a King's back tells the King that only one of these fingers is telling the truth. But is it the one at the circle, the one at the horizontal oval or the one at the angled ellipse? The King must listen to their distressed, compelling, long-winded, convoluted, distracted, original, unique, emotional, confused, self-centred, breathless, often contradictory stories and decide. If his decision is correct he may release the innocent finger and do with the others as he will. If his decision is wrong then all three hands will share his fate, which is to be cut in half by a sword. The King decides correctly and all three fingers run free into a world of simple tools, useful apparatus and complicated equipment. The pesky corpse however flies back to the noose from which the King had earlier released its hard blue feet. The ghost within the corpse taunts the King, "Those whirling shapes were merely games. This noose is the puzzle you must solve."



Юлія Костюк
СТРАТА ТРІЙНЯТ

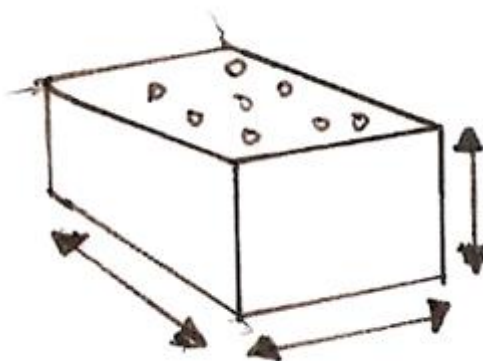
Одне тіло за спиною короля повідомило йому, що лише один із цих пальців каже правду. Та чи це палець, розташований посеред кола, чи палець, що вказує на горизонтальний овал, чи палець, направлений на нахилений еліпс? Король був змушений вислухати їхні жалібні, захопкові, багатослівні, заплутані, неупорядковані, оригінальні, унікальні, емоційні, спантеличені, егоцентричні, а часто і суперечливі історії та прийняти рішення. Якби рішення короля виявилось правильним, він зміг би помилувати невинний палець та вчинити з іншими так, як йому заманеться. У разі помилки усі три руки розділили б однакову долю, тобто, були б розрубані шаблею навпіл. Король прийняв вірне рішення та усім трьом пальцям дозволили жити на волі у світі простих інструментів,

корисної апаратури та високотехнологічного обладнання. Проте докучливе тіло примчало назад до шибениці, де король нещодавно помилював свою важку, блакитної крові ногу. Дух всередині тіла передражнив короля: «Ці колоподібні форми майже перемогли. Ця страта – загадка, яку тобі необхідно розгадати».

David Greenslade

ONE BRICK

Flicking through the channels an anonymous house brick comes across its own biography, but it's a programme that it doesn't care to watch. At first there are adverts and the brick doesn't notice when the show restarts. The brick is about to switch from a sequence of self-absorbed close-ups of chrome handlebars and shiny buckles on biker boots when it notices that the luminist leather clothing rippling slowly as if still on the body of a virile labourer is actually wrapped around what seems to be nothing but a chunk of natural rock. As the leather turns it snags, tears and falls away like dark chocolate melting by lava lamp light. The rock breaks dramatically into an enormous heap of stone chippings that copiously avalanche into the footings of a house. The brick knows what kind of house is about to be built and realizes that it really will have to watch. Here's the horrifying part. The brick sees itself being selected by the hand of a statuesque brickie who slaps its big dimple with cement from an exaggerated trowel as if the cement were merely ice cream. The strong-jawed brickie takes a second look at the ordinary brick and for no good reason scrapes off the cement and hurls it away roughly, with melodramatic contempt towards the water drums. *I am that brick*, the brick says angrily to no one but itself. Despite its investments and business e mails arriving daily, the brick still wishes it were part of that ordinary terraced house.



Юлія Костюк
ЦЕГЛИНА

Якось одна звичайна цеглина, що забажала залишитись анонімною, перемикала телевізійні канали і нашттовхнулося на свою власну біографію, але їй було байдуже, дивитися цю програму, чи ні. Спершу показували рекламу, і цеглина навіть не помітила продовження шоу. Після серії егоїстичних крупних планів хромованого керма та блискучих застібок на черевиках байкера, цеглина уже була готова перемкнути канал, як раптом вона помітила, що залитий світлом шкіряний одяг, який злегка коливався, ніби досі одягнутий мужнім робітником, насправді виявився огорнутим довкола кам'яної брили. Потім шкіра потріскалась, розірвалась та відпала, немов темний шоколад, розтоплений лавовою лампою. Брила перетворилась на величезну купу кам'яного щебеню, що сипався у фундамент будинку, немов лавина. Цеглина знала напевно, який будинок ось-ось повинні були звести і зрозуміла, на що їй доведеться дивитись. Настала найжахливіша частина. Цеглина бачить, як рука статного укладальника обирає її з-поміж інших та величезною кельмою заповнює заглиблення на цеглині цементом так, ніби це морозиво якесь. Укладальник із великою щелепою вдруте дивиться на цеглину і без вагомої на те причини зішкрібає з неї цемент та грубо, із мелодраматичним презирством відкидає її до бочок з водою. *Це ж я – та цеглина*, подумки промовляє цеглина роздратовано. І хоча їй щодня надходять електронні листи щодо інвестицій та бізнесу, цеглині і досі хотілося б бути частиною звичайного будинку із терасою.

David Greenslade
OYSTER BLISTERS

Joyful perspiration falls from a young man's face. But he isn't happy about it. He's never done a day's work in his life and digging for a living hurts. But even arrows are willing to help. They appear and instruct the virgin perspiration which way to flow. Everyone is happy except the boy. He finally notices he's suffering when liquid from a blister squirts abruptly in his face. He speaks to the blister and the blister replies – (naturally it's rude and offensive) "Hey Tongue Tied we're ready to slit your throat!" Confused and unable to compose a witty reply the young man goes to drink from a building site tap. He holds a barnacled hose about four inches from his mouth and drinks. His posh sweat bangs common tambourines. Some weird ecstasy enters his weak flesh but he's still too fresh to know it. His blisters harden into oyster shells. He likes oysters.



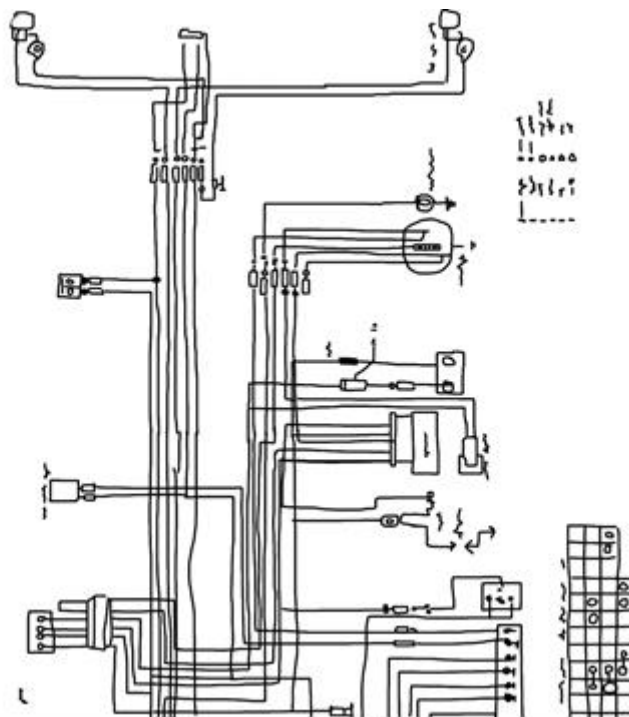
Юлія Костюк
ПУХИРЦІ-УСТРИЦІ

Жваві краплі поту падають з обличчя юнака. Та його це не надто тішить. Іще ніколи в житті він не працював повний робочий день, тож через роботу із лопатою на його руках утворилися відкриті ранки. Але навіть стрілки хочуть йому допомогти. Вони з'являються та вказують недосвідченим краплям поту, куди стікати. Щасливі усі, окрім хлопця. Нарешті він помічає, що йому боляче, коли рідина із пухирця раптово прискає йому на обличчя. Він говорить із пухирцями і ті йому відповідають (звичайно ж, грубо і образливо): «Агов, Базікало, ми тобі ладні горлянку перерізати!»! Спантичений та нездатний вигадати влучну відповідь, юнак іде крізь будівельний майданчик до крана, аби напиться. Він тримає шланг, вкритий молюсками, приблизно за десять сантиметрів від обличчя і п'є. Його рясний піт відстукує дзвінку мелодію по гумовим черевикам. Дивне, солодке відчуття огортає його слабку плоть, та він іще занадто юний, аби осягнути, що це таке. Пухирці на його руках стають твердими, немов мушлі устриць. Йому подобаються устриці.

David Greenslade
PARTS

When a gadget meets its maker every part is democratically included in the introductions. This is both an entrance and a death as the quality of freedoms changes from many possible combinations into a collective complex combination that finally makes it what we think it

is. But each part has a memory and some nostalgia for a time when it looked across the spaces of itself feeling it could do anything it liked, still inhabits its solidity. When being made it played, and play still animates its work. Duty marches through an object like a monotonous expanse of lawn but passion, work and play disrupt all that it knows when it remembers how it felt being twirled and tested in its assemblers' hundred hands. All over the place, mislaid, searched for and found. Not focused and purposeful but like a toddler makes mistakes it too laughed and cried and felt looked after. Whatever my grandmother owned even broken and gone still stares at me. Somehow her things were clearly meant to weather a north Atlantic world and without her umbrella there were many times, my father said, when he knew that he would die.



Юлія Костюк
ДЕТАЛІ

Коли гаджет зустрічається зі своїм творцем, кожна його частинка вільно долучається до знайомства. Це одночасно їх початок і кінець, оскільки кількість свобод змінюється із безлічі можливих комбінацій на колективну, комплексну комбінацію, яка, зрештою, робить гаджети тим, чим, як ми думаємо, вони є. Та кожна деталь має пам'ять і сумує за часом, коли вона мала свій власний простір; відчуття, що вона може робити усе, що їй заманеться, і досі переповнює її. Під час виготовлення вона гралася, гра і досі надихає її на роботу. Обов'язок марширує крізь свідомість деталі, немов безкрайній океан газонної трави, що очікує підстригання, але пристрасть, робота та гра руйнують усе, що знає

ця частинка, варто їй згадати, як вона почувалася, коли її крутили та тестували сотні рук під час складання. Деталь, що побувала скрізь, загублена, розшукувана і знайдена. Не зосереджена та цілеспрямована, як дитина, що робить помилки, вона плакала і сміялася, а також з нетерпінням чекала на майбутнє. Тому усе, чим володіла моя бабуся, навіть зламані та загублені речі, досі спливають у моїй пам'яті. Якимось чином усі вони були принагідні в умовах північноатлантичного клімату. Мій тато каже, що він, певно, уже б сто разів помер без бабусиної парасольки.

Андрій Лисенко
ТРИ РУКИ ТА ПЕТЛЯ

(Оригінал «Noose Triplets» див. на стор. 76)

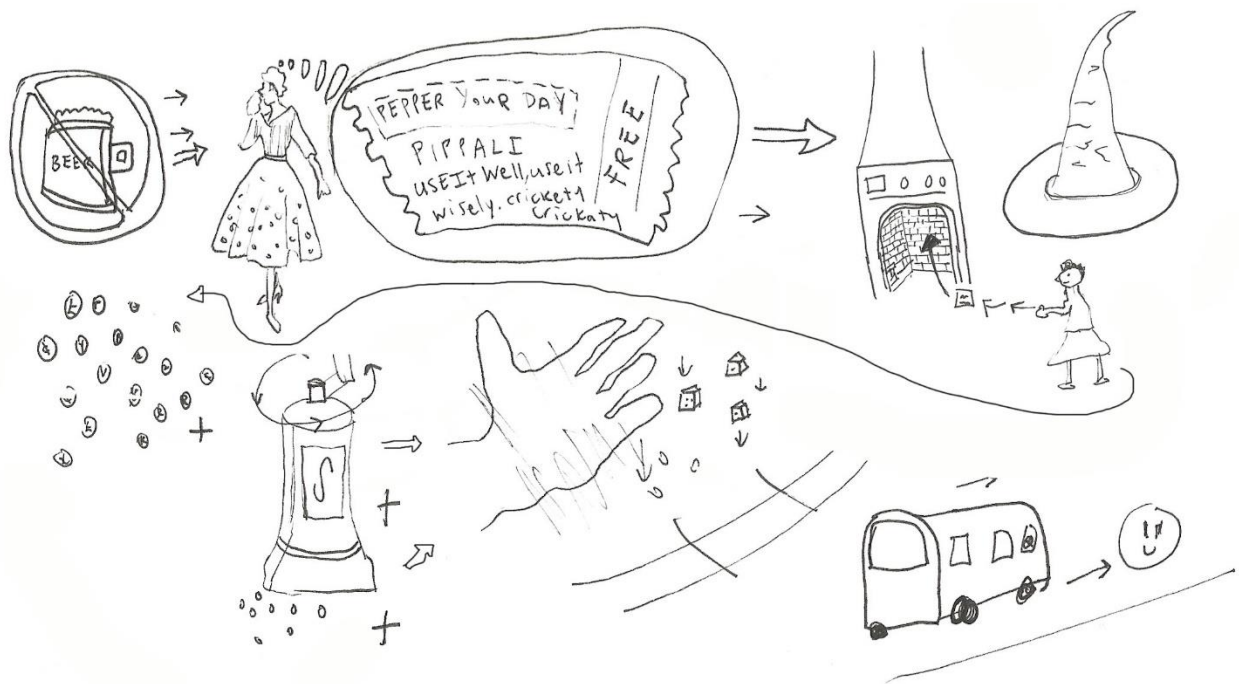
Мертве тіло на спині Короля каже йому, що лише один з цих пальців говорить правду. Але який же: той, що вказує на круг, на овал в горизонтальному положенні чи на еліпс, розміщений під кутом? Король мусить вислухати їхні стривожені, переконливі, занудні, витончені, збентежені, оригінальні, виняткові, заплутані, егоцентричні, захоплюючі подих, часто суперечливі історії та обрати. Якщо його вибір правильний, він може відпустити невинний палець та зробити з іншими, що йому заманеться. Якщо він зробить помилку, тоді усі три руки спіткає така ж доля, як і його – їх розрублять навпіл мечем. Король робить правильний вибір, і усі три пальці можуть втікти у світ простих інструментів, корисних приладів та складного обладнання. Надокучливий труп, однак, летить назад до петлі, з якої Король раніше звільнив тверді сині ноги. Примара всередині мертвого тіла глузує з Короля: “Ті фігури, що кружляють, то ще квіточки були. А от ця петля – ось справжня загадка, яку ти маєш розгадати”.

David Greenslade
CUSTOMER RESPONSE VOUCHER

It was National Black Pepper Day and we just hadn't made arrangements. If we weren't careful, by mid-afternoon we'd find ourselves sitting around staring at each other with nothing to do. I could sense an unspoken tension forming in the air. But no one mentioned it. Worst of all would be if the men started drinking. Boredom and booze would make them either jolly or ugly by early evening and those of us who didn't drink would suffer the consequences. My boyfriend was coming over and I didn't want him to be part of it. But, as one of her pupils once said to me, when God made your mother I think he moulded her heart from an ingot of gold. As we were putting lunch onto the table mother cut out one of those coupons

you find on the side of a spice carton, inviting customers to send in their views about the product. In her letter she confessed the exact truth about her lack of foresight regarding National Black Pepper Day but she also explained that what with extending the house, changing her job, twisting her ankle and the worrying phone calls of her sister, things had just got on top of her. I was spinning some lettuce and the table had all been set. Uncle Adam, father and my brothers were in the garden hitting a cricket ball around. Mother sent the letter whizzing up the chimney.

I couldn't imagine why she was doing this but I'd learned to trust her witch-like ways. There was no kazam or kaboom but when she said to father, just as he was folding a slice of bread around some tomato and cheese, that she'd sent a letter up the chimney his rather passive, carefree attitude slightly changed. He cast a handful of black peppercorns across the table. He and Uncle Adam studied them carefully and after a while we all jumped in the minibus. It was the best National Black Pepper Day we ever had.



Андрій Лисенко

КУПОН ДЛЯ ВІДГУКІВ ТА ПРОПОЗИЦІЙ

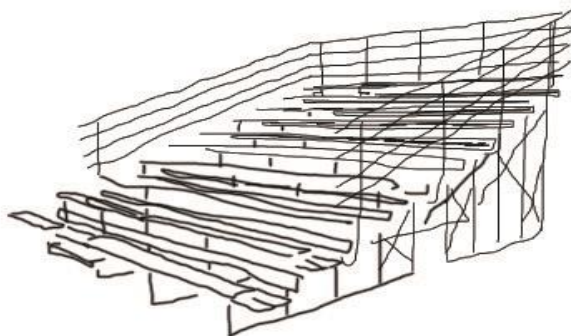
Проходив Національний день чорного перцю, і ми зовсім не підготувалися до нього. Якби ми були необачними, вже в обід ми б сиділи без діла, дивлячись один на одного. Я відчувала, як між нами виникає мовчазне напруження. Але ніхто й словом про це не обмовився. Найгірше було б тоді, якби чоловіки почали пиячити. Нудьга та випивка до початку вечора зробили б їх або веселими, або бридкими, а ті з нас, хто не пив, страждали б від наслідків. Мій хлопець мав завітати, і я не хотіла, щоб він брав у цьому участь. Однак, як сказав колись мені один з учнів моєї матері, коли Бог створював її, то серце вилив із золота. Коли ми розкладали обід на стіл, мати вирізала один з купонів, які можна знайти збоку на картонній коробці від спецій, що пропонують покупцям надіслати їхні відгуки про продукт. У своєму листі вона розповіла усю правду про те, як не підготувалася заздалегідь до Національного дня чорного перцю, але вона також пояснила це тим, що на неї навалилася ціла купа проблем: вона займалася прибудовою до будинку, змінила роботу, вивихнула щиколотку, а також отримала тривожні телефонні дзвінки від її сестри. Я промила листя салату, і до столу все вже було готово. Дядько Адам, батько та мої брати грали у крикет в саду. Мати відправила лист через димар і він полетів догори, зі свистом розсікаючи повітря.

Я гадки не мала, чому вона це робить, але я навчилася довіряти її відьомським витівкам. Не було жодних дивних заклинань чи звуків, проте спокійний, безтурботний вираз обличчя батька, який саме робив бутерброд з помідорами та сиром, змінився, коли вона сказала йому, що відправила лист через димар. Він розкидав жменьку чорних зерен перцю на столі, роздивився їх уважно з дядьком Адамом, і трохи згодом усі ми застрибнули в мікроавтобус. Це був найкращий Національний день чорного перцю, який у нас коли-небудь був.

David Greenslade **NAPALM FESTIVAL**

Some Asian countries, every year, hold a curious festival where they pour thick, inflammable jelly over treasured items of property. They bring out photographs of their deceased relations and set them on a range of ascending benches called 'beechrass' (derived from the American English word 'bleachers'). These beechrass can be very big and in some cities reach the size of small stadiums. When everything is ready they burn the treasured property. In the capital city of the USA there is a wall for the names of those who contributed to the success of

Napalm Festival by having killed those who are in the elaborately framed photographs. In France there are also names of ghostly, festive executioners and these may be found in nearly every village.



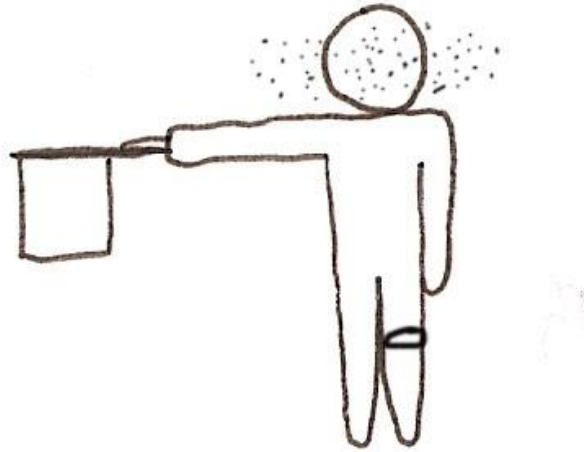
Андрій Лисенко
НАПАЛМОВИЙ ФЕСТИВАЛЬ

Кожного року деякі країни Азії проводять цікавий фестиваль, де вони заливають густим легкозаймистим желе дорогоцінні речі. Люди виносять фотографії своїх померлих родичів та складають їх на ряд лавок. Вони називаються бічрас (*англ. beechrass*, походить від слова *bleachers*, «трибуни», з американської англійської мови). Ці бічрас можуть бути дуже великими, і у деяких містах досягають розмірів маленьких стадіонів. Коли усе готово, люди спляють дорогоцінні речі. У столиці США існує стіна з іменами тих, хто доклав руку до успішного проведення Напалмового фестивалю, вбивши людей, що зображені на майстерно обрамлених фотографіях. У Франції також існують імена примарних фестивальних катів, яких можна знайти майже у кожному селищі.

David Greenslade
NO NECK

A prophet is discontented and wants a different angle on the world. True, a circular head has all the angles but also it has none. The compassionate inhumanity of the sage. Even a saint can be peevish and trivial on times and this one wants and to lose his halo and receive a head the shape of bread so that he can experience common things without a struggle. He's had enough of being a mendicant without a pair of feet and without even a left hand not knowing what the right one does. He's all out of balance. Specks represent the sequence of

transformation. First the freckles leave his face and then the whiskers. As we see, a new head emerges from his wrist and fingertips by sleight of hand. When it's loose and off he'll dump his round head like a basketball into a net neatly located at the kneecap. Naturally footloose, when square-headed he'll float to a shoe shop where he'll regenerate feet by an occult technique called Achilles Peristalsis, a practice reserved only for advanced initiates—so advanced, that as this picture shows this guru can't tell his arse from his elbow.



Андрій Лисенко
БЕЗ ШИЇ

Пророк незадоволений і хоче подивитися на світ під іншим кутом. Справді, кругла голова має усі кути, але водночас жодного. Жаліслива нелюдськість мудреця. Навіть святий може бути буркотливим та перейматися тривіальними проблемами, наш пророк хоче позбутися свого німбу і отримати голову у формі простецької хлібини, щоб без зусиль переживати звичайні речі. Він втомився жебракувати без пари стоп чи лівої руки, яка не знає, що робить права. Він повністю втратив баланс. Цятки відображають послідовність перевтілення. Першими з його лиця зникають веснянки, потім – вусики. Як бачимо, легким порухом руки нова голова з'являється з його зап'ястка та кінчиків пальців. Коли вона повністю відділиться, він викине свою круглу голову як баскетбольний м'яч у сітку, що акуратно розташована біля колінної чашечки. Без жодних обов'язків чи зобов'язань, коли в нього нарешті буде квадратна голова, він полетить до магазину взуття, де відростить стопи за допомогою таємного ритуалу – Ахіллова перистальтика. Провести таку практику можуть лише справжні адепти, чий досвід настільки широкий, що вони не можуть відрізнити свою дупу від свого ж ліктя, що і показує нам це зображення.

David Greenslade

SLUMBER GYMNASTICS

A man can't get to sleep. His monkey mind keeps playing tricks on him. He tries everything—a glass of milk with nutmeg, counting sheep, pretending not to crush a kitten, vacuuming the interior of his entire body with an electric hose as lithe and as fine as a catheter (that one almost works until at the last minute some spasm jerks him back to his restless legs). Finally he goes to an exercise bar and swings up and out into a horizontal position and stays there. He hopes that in the point of sleep he'll drop back into bed and enter peaceful slumbers. He notices the start of a great meridian shooting out of his right big toe. He goes to a heavy door and jams the meridian at the hinge. Getting rid of it is like pulling the cartilage out of a squid. Afterwards he goes quite limp. Fortunately he is not required to walk but lands in his bed as though thrown there in the form of a soft woollen scarf.



Андрій Лисенко

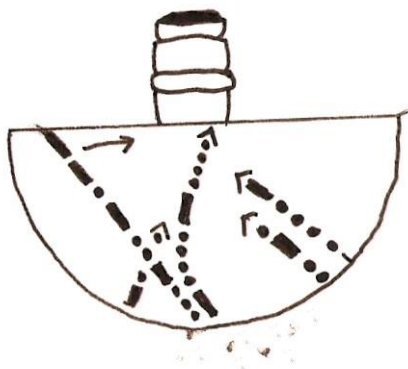
ГІМНАСТИКА ПЕРЕД СНОМ

Чоловік не може заснути. Його пустотливий розум мучить його своїми витівками. Він пробує усе: випиває склянку молока з мускатним горіхом, рахує овець, робить вигляд, що намагається не роздавити кошеня, чистить пирососом усе своє тіло зсередини електричним шлангом, на стільки гнучким та тонким, як катетер (це майже спрацювало, поки в останню мить якийсь спазм не повернув його назад на невгамовні ноги). Зрештою, він йде до тренувального бруса, розгойдується та зависає у горизонтальній позиції. Він сподівається, що так він згодом впаде назад на ліжко та засне мирним сном. Він помічає, як величезний меридіан починає вискакувати з його великого пальця на правій нозі. Він йде до важких дверей і затискає цей меридіан у шарнірній петлі. Він намагається позбутися його, а це наче витягувати хрящ з кальмара. Коли йому це вдається, він повністю розслабляється. На щастя, йому не треба нікуди йти, він приземляється на своє ліжко, неначе його кинули туди, як м'який шерстяний шарф.

David Greenslade

SPINNING TOP

A spinning top tries to make sense of itself. If anyone can the spinning top can. Cosmic on the one hand and trivial on the other, in between it stows away on aeroplanes—hiding in the tail. First it tries this way, then it tries that. Trouble is, if it stops it can't really call itself a spinning top, just a lump of wood. This dilemma is troubling for the top as when it spins it senses that somewhere within itself there is an elusive motionless centre. When it doesn't spin it's too inert to make the effort. Arrows represent its latest contradictory metaphysical systems. Even within itself there are faiths, denominations, sects, cults and outsider visionaries. Here we see two outsiders vying for the point of balance that is so important for a spinning top. From this position these forces will aim for the top and try and acquire a hand. Dotted arrows insist that this is way beyond what a spinning top can actually do. Some insignificant little smudges that just don't make a difference to anything, murmur that someday in Jerusalem a little dreidl made of clay may actually pull it off.



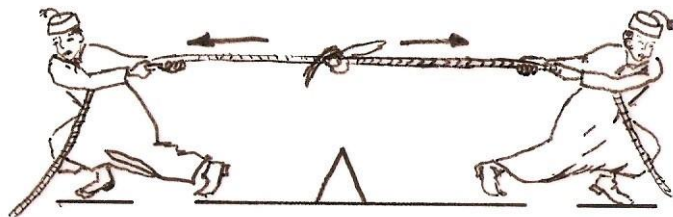
Андрій Лисенко
ДЗИґА

Дзиґа намагається розібратися в собі. Якщо всім це вдається, то і вона зможе. З одного боку вона неосяжна, з іншого – незначна, часом вона літає зайцем на літаках, ховаючись у хвості. Спершу вона крутнеться так, потім по-іншому. Біда в тому, що якщо вона зупиниться, то не зможе називати себе дзиґою, лише брусом дерева. Ця дилема тривожить дзиґу, тому що коли вона вертиться, відчуває десь всередині себе невловимий нерухомий центр. Коли вона не вертиться, то стає занадто неповоротка, щоб почати. Стрілки зображують її останні суперечні метафізичні системи. Навіть всередині себе вона має релігії, конфесії, секти, культи та сторонніх провидців. Тут ми можемо побачити двох таких провидців, які змагаються за центр рівноваги, який так важливий для дзиґи. З цієї позиції ці сили будуть прагнути дістатися верхівки

і взяти ситуацію під свій контроль. Стрілки пунктиром наполягають на тому, що це за межами того, на що справді здатна дзиґа. Декілька незначних маленьких плям, які ні на що не впливають, бурмочуть, що, можливо, одного дня в Єрусалимі маленькій глиняній дзизі-дрейдлю це дійсно вдасться.

David Greenslade
TUG OF WAR

A college student from Tantah, Egypt cloned himself as part of an experiment to test his boots. The test also involved eating huge quantities of flat bread and bulrushes until he grew forty times bigger than the Great Pyramid at Giza. For rope he chose a length of vivid statistics encircling the Earth as would ten million tennis balls unstitched and fastened end to end. For student fun he marked the middle of his rope with a jaunty scarf taken in daydreams as a forfeit from the only female lecturer in his department. The student pulled and pulled against the formidable repeat of his giant self until the floppy incongruity of the headscarf caused the right of him to laugh aloud and the other to frown and scratch its chin on his left shoulder. The earth split equally to swallow their perspiration. Rapturous quarks diverged like angels to indicate “simply bunny” at both of him. As is often the case in cosmic instances he was set among the stars and became a reference point for troublemakers for whom a small glass mountain was all along merely an excuse for waging war.



Андрій Лисенко
ПЕРЕТЯГУВАННЯ КАНАТУ

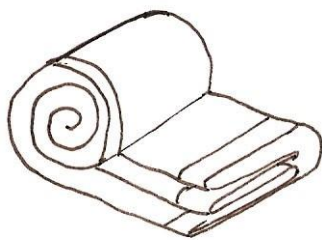
Студент коледжу з Танти, Єгипет, клонував себе при проведенні експерименту, який полягав у тому, щоб випробувати його черевики. Дослідження також включало поїдання великої кількості хліба та очерету, поки він не став у сорок разів більшим за піраміду Хеопсу. У якості мотузки він використав відрізок яскравих статистичних даних, який оперізує Землю, наче 10 мільйонів розпорених тенісних м'ячів, скріплених один з одним. Задля розваги, студент позначив центр мотузки барвистою хустинкою,

яку у своїх мріях він конфіскував у єдиної викладачки з його кафедри. Студент тягнув і тягнув мотузку на себе, у той час як його клон несамовито тягнув її у відповідь, доки абсурдність хустки, яка бовталася на мотузці, не змусила його праву сторону засміятися вголос, а ліву – насупитися та почесати підборіддя о плече. Земля розкололася навпіл, щоб поглинути їхній піт. Елементарні частинки Всесвіту від захвату розлетілися, немов ангели, щоб вказати, які ж студент та його клон «зайчики». Як це часто трапляється в космічних прецедентах, їх так і залишили поміж зірок як орієнтир для інших бешкетників, для яких маленька скляна гора була лише приводом для ведення війни.

David Greenslade

WHAT THE MANUAL SAID

In the manual *How to Wear a Turban*, there is the following advice for westerners. If a maiden offers you her sweetmeats this is when the turban becomes most adaptable. It may be used as a hammock, as a swing, as a towel, even as a table cloth. It is most versatile for the several types of sweet and sour bondage loves. Immerse the turban hemp in water until spongy and tumescent. Position the swollen sponge behind the lady and take her to the local supermarket. There you will experience all the unhinged sex-tourist delights it is possible to imagine. Naturally, divulging this aspect of ordinary headgear comes with dangers. Check with your hotel concierge before abandoning the customary baseball cap.



Андрій Лисенко

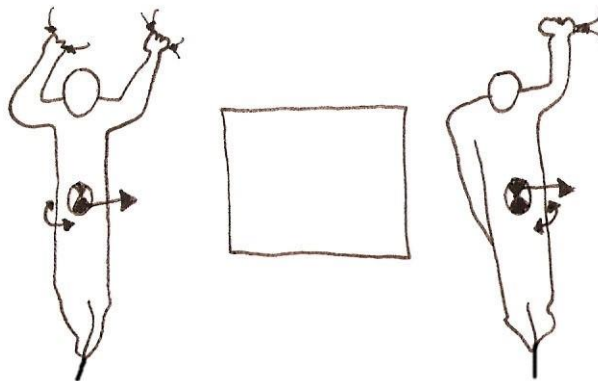
ЩО СКАЗАНО У ПОСІБНИКУ

У посібнику “Як носити тюрбан” є наступна порада для жителів Заходу. Якщо дівчина пропонує Вам свою цукерочку, саме тоді тюрбан найбільше стане у пригоді. Його можна використати як гамак, як гойдалку, як рушник, навіть як скатертину. Він ідеально підходить для еротичного зв’язування, що приносить біль і насолоду. Опустіть тюрбан у воду, доки він не стане Він ідеально підходить для еротичного зв’язування, що приносить біль і насолоду. Помістіть цю губку позаду своєї дами та відведіть її до місцевого супермаркету. Там ви відчуєте усі насолоди дикого секс-

туризму, які тільки можна уявити. Звичайно, розкриття цього інтимного аспекту використання повсякденного головного убору може мати небезпечні наслідки. Тому, перед тим, як з голови вашу звичну бейсболку зняти, щоб той тюрбан вдягнути, поговоріть з консьєржем у готелі.

David Greenslade **YOGIC FLYING**

When geometry does yoga, things get into shape. This diagram shows what happens to an object when it gets personified. It's neither one thing nor the other and that's the point. Just like humans, many objects keep diaries, writing down what moves them or fails to move them as they make their way in this often cluttered world. Where humans are concerned life without objects is just inconceivable. No matter how minimalist, primitive or organic, people use *things*. We can see that this example is not the diary of a scraper or an arrowhead. The hands are too puffy and the object evolves from having no legs into having a kind of spike at the lower half. It is probably the diary of a parachute—which has little idea of how a human being walks. But it knows that humans are fragile and courageous, and so this drawing has guts. The parachute itself is not drawn because even though they have a secure sense of self, parachutes do not have an ego as such. All objects seem to enjoy being owned, shared and personified and this is how this individual parachute perceives itself.



Андрій Лисенко
ЙОГА У ПОВІТРІ

Коли геометрія починає займатися йогою, речі приходять в форму. Ця діаграма показує, що стається з предметом, коли його персоніфікують. Це не схоже ні на одну річ, і у цьому вся суть. Так само як і люди, багато предметів ведуть щоденники, де вони записують, що зачіпає їх, а що ні, коли вони намагаються досягти чогось у цьому захаращеному світі. Що стосується людей, то життя без предметів просто неможливо уявити. Не важливо, настільки

мінімалістичні, примітивні чи органічні ці речі, але люди використовують їх. Можна побачити, що на цьому прикладі зображено щоденник не шпателя чи наконечника стріли. Руки виглядають занадто роздутими, і об'єкт розвивається: спершу у нього зовсім не було ніг, зараз у нижній частині він має щось схоже на шип. Імовірно, це щоденник парашута, який майже не має уявлення про те, як ходить людина. Він знає, що люди тендітні та сміливі, Тому і малюнок не можливо назвати боягузом. Сам парашут не намальований, тому що хоч парашути і впевнені у собі, але, справжнього его вони не мають. Схоже, усі об'єкти люблять, коли ними володіють, діляться ними та персоніфікують їх; і ось так саме цей парашут сприймає себе.

Інна Руда

КУПОН З ВІДГУКОМ ПОКУПЦІВ

(Оригінал «Customer Response Voucher» див. на стор. 81)

Це був Національний День Чорного Перцю, а ми так і не визначились, як будемо святкувати. Так ризикуючи, до середини дня нам би не залишилось нічого іншого, крім того як сидіти та дивитися один на одного. Я відчувала невимовно-напружену атмосферу у повітрі, та жоден з нас не звертав на це увагу. За найгіршим сценарієм чоловіки почали б випивати. Нудьга та випивка вже до вечора зробили б їх чарівливо товариськими або ж огидними, а тим з нас, хто не вживає, довелося б страждати від наслідків. Мій хлопець мав забігти, а мені б не хотілося, щоб він став свідком цього.

Але, як сказав мені одного разу один з її вихованців: «Коли Бог створював твою матір, він певне вилив її серце із золота». В той час як ми подавали обід на стіл, мати відрізала купон, що знаходиться у куточку упаковки зі спеціями та закликає покупців надсилати свої відгуки про продукт. У своєму листі вона відверто зізналась, якою необміркованою була, не підготувавшись до Національного Дня Чорного Перцю, а також поскаржилась на все, що звалилося їй на голову: розширення будинку, зміну роботи, розтягнуті зв'язки ноги та бентежні дзвінки від її сестри. Листя салату вертілося в сушці, а стіл вже був накритий. У саду Дядько Адам, батько та мої брати грали у крикет. А мати надіслала листа, запустивши його вверх через димар. Я не могла збагнути, чому вона це робила, але я вже навчилася довіряти її відьомським методам. Жодних спалахів чи вибухів, але після того, як мати повідомила батькові про надісланий через димар лист, поки той мостив собі канапку з помідорами і сиром, його пасивний, байдужий вираз децю

змінився. Він жбурнув на стіл цілу жменю горошку чорного перцю. Разом з дядьком Адамом вони ретельно розглядали його, а через деякий час ми всі вскочили у наш міні вен. Це був найкращий Національний День Чорного Перцю на нашій пам'яті.

David Greenslade

ASTERISKS

An origin is the cause or very beginning of how things emerge. Origins can be pleasant or unpleasant, wished for or denied. Either way sometimes a factor, a situation, or even a shape, comes to be whether we want it or not. Like a soapy sponge sucking up ink, there's give and there's take. Once this far along the new small something can issue either in murmurs such as a few words or from one to many million like a virus. Asterisks often appear in response to culinary residue or other ideas of hygiene that can be questionable—even unreasonable. Their source is an action, such as cleaning teeth, editing, or scouring crockery until the very gleam emphasizes futile-brevity-asterisk-attack. Why not fill the mouth with gold and eat from plates of lacquered brass and have done with it? The sound of an asterisk is like tinkling glass, a silver bell or possibly the higher notes of a xylophone. These annoying self-satisfied noises drive me nuts. I've got nothing against asterisks but I won't have them near my pots and pans, especially the heavy iron ones. They're fine in other people's kitchens, even other people's mouths but when my stuff glows it sizzles with gongs and deep boomshankas, not with tinsel and crystal. That's why I don't have a television. I never see the punctuation marks I'm really interested in. As for footnotes—asterisks work fine when they send my attention to the bottom of the page, it's when their fixed grins sparkle strictly upward like airhead fireflies that they give me the creeps.



Інна Руда
ЗІРОЧКИ

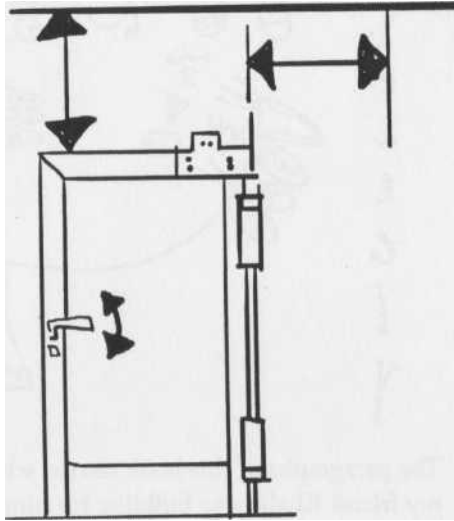
Походження речей – це причина або самий початок їх виникнення. Воно може бути як приємним, так і не дуже, бажаним або непроханим. У будь-якому випадку, час від часу виникає фактор, ситуація, або навіть форма, хочемо ми цього чи ні. Наче намилена губка, що бореться з чорнилом, є те, що віддаємо і те, що

забираємо. Десь, далеко звідси, нове, маленьке щось може так і залишитись ледь чутним шепотінням декількох слів, або ж єдине слово може перетворитись на мільйони, подібно вірусу. Зірочки часто-густо з'являються як виклик залишкам їжі на кухонному приладді або з інших гігієнічних причин – сумнівних та навіть необґрунтованих. Причиною їх появи може бути чищення зубів, редагування тексту або ретельне миття посуду, допоки це мерехтіння не переросте у грайливо-жваво-швидкоплинну-зоряну атаку. Чому б просто не напхати рот золотом та не їсти з лакованих мідних тарілок, поставивши всі крапки над «і»? А голос зірочки схожий на скляний фальцет, срібні дзвіночки або навіть на високі ноти ксилофона. Цей набридливий, самовдоволенний гомін зводить мене з розуму. Особисто я не маю нічого проти зірочок, але до своїх залізних каструль та пателень геть не підпустив би. На чужих кухнях вони досить-таки непогано виглядають навіть у чужому роті, але, коли виблискують мої речі, то вони ніби тріщать звуками гонгів та барабанів, а не блискіток та кришталю. Ось чому у мене вдома немає телевізора. Я ніколи не зустрічав знаків пунктуації, які б мене дійсно цікавили. Що стосується зносок, то тут зірочки на своєму місці – їм чудово вдається привертати мою увагу до нижньої частини сторінки, в такі моменти їхні нерухомі чепуристі посмішки, наче світлофори, виблискують так, що у мене аж мурашки по шкірі.

David Greenslade

DILEMMA

A door can't decide whether to shrink or grow and ends up moving all ways at once. It manages to be ruthlessly elitist while never closing itself in the face of anyone. Even you or I could find a way through. Why kick such a door when it is easily opened. But what kind of confinement does it disobey? What paradigm discharge? It often asks the same question as every pronoun you could imagine passes through. At a distance things appear small, growing bigger as they approach. Then they become fragmented, then whole again, huge even but from weird angles as they pass to the other side. The door asks itself what am I, a trap door, an attic hatch, a door to the left, to the right, leading ahead or going back? It works all ways, even through time, yet still it can't decide whether to shrink or grow. Where did this indecision come from? It never goes away. Look, the dilemma is outside the door frame like a contradictory speech bubble. But the door already made a statement. It has nothing to add.



Інна Руда
ДИЛЕМА

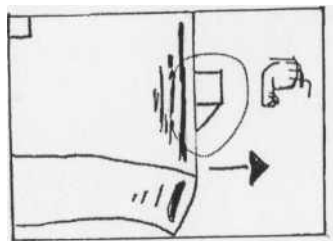
Двері ніяк не можуть вирішити, зменшуватись їм у розмірі чи збільшуватися, тому виходить так, що вони рухаються в обидва боки одночасно. Їм вдається бути до непристойності пихатими, водночас ніколи ні перед ким не зачинятись. Навіть тобі або мені вдалось би пройти крізь них. Навіщо гупати у двері, які так легко відчиняються? Але якого призначення вони не дотримуються? Який елемент дав збій? Двері часто запитують одне і те ж кожного, хто чимчикує повз. На відстані речі здаються маленькими, але збільшуються, коли наближаємось до них. Вони перетворюються на фрагменти, а потім знову набувають власної, навіть величезної форми, але з чудернацькими кутами, рухаючись з однієї сторони в іншу. Двері запитують себе: «Що я? Потаємні дверцята? Люк на горищі? Двері що відчиняються вліво чи вправо, нахиляються вперед чи відкидаються назад?» Здатні на це все, двері з плином часу все ще не можуть визначитись: зменшуватись їм у розмірі чи збільшуватися. Звідки така нерішучість? Вона нікуди не зникає. Розумієте, дилема поза дверною рамою, наче контрадикторна словесна бульбашка. Але двері вже сказали своє. Їм немає що додати.

David Greenslade
MIGHTY YETIS

The small square in the upper left at the very extreme corner edge, almost as if arriving from outside the boundaries of this not quite flat world, exercises a curious influence over all the other bulges, hints, lines, suggestions and mysteries. Our eye returns to this square as if to the imperial presence of an overall power however small in actual appearance. All else seems vaguely organic, possibly chaotically formed by comparison. Broken bars and blocks form a boundary for composite,

adapted oblongs alongside which an arrow simply indicates within a space occupied or colonized by a kind of wimpled cap. It is as if the massive whole receiving the square were also sending this cap to the head of a receptive notion. At centre a small square resting on a shelf-like triangle emerges from the bulge in a flanking action as if in support of the venturing cap. An observer could hardly accuse the upper left square of the same anchoring but hardworking passivity as the lower truncated curved line squatting a kind of foundation bulge for almost a full half of the lowest boundary. A single arrow emerges from an arched brace corresponding to the foundational half ellipse.

Politically we speculate that these slight curves bend as if under the remote influence of the intense square. It is as if there is an invisible radiance from the square that encourages considerable effort from the lateral and vertical very slightly bending forces. Dark blocks, encouraged by supply lines of emerging provision support whatever it is that has hurled itself out. That this hurled entity is significant is confirmed by the unswerving arrow that commands it forward. The absence of a square in the lower right begs the observation that the square of the upper left would like to lodge an echo or signal an outpost there. We speculate that this is a kind of game played by nervous species as they struggle to reconcile coy haberdashery with the threats that Mighty Yetiis pose to life.



Інна Руда МОГУТНІ ЙЕТИ

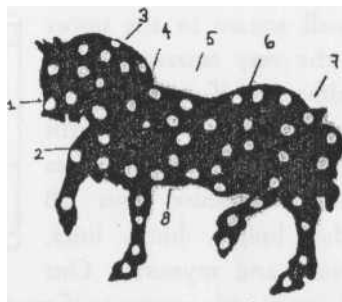
Невеличкий квадрат у верхньому лівому куті, на самісінькому краю, наче прибуваючи з-за меж цього не те що плаского світу, здійснює цікавий вплив на всі інші опуклості, натяки, лінії, припущення і таємниці. Наше око повертається до цього квадрату, ніби до верховної присутності вселенської сили, хоч насправді і маленької. Все інше здається неприродним, ймовірно створеним сумбурно, у порівнянні. Розбиті бруски і блоки утворюють огороження для комплектувальних, підлаштованих прямокутників, поруч з якими стрілка вказує на простір окупований або колонізований дещо викривленим ковпачком. Так ніби неосяжна єдність, що приймає квадрат, також надсилає цей ковпак стрільці рецептивного поняття. У центрі, спочиваючи на трикутнику подібному полиці, фланговим ударом маленький

квадрат виступає з опуклості, немовби у підтримку відважного ковпака. Зі сторони не вдасться звинуватити верхній лівий квадрат у подібній фіксації, радше у сумлінній пасивності, коли нижня, зрізана крива лінія згинається в опуклу основу майже на повну половину нижньої межі. Лише стрілка виглядає з-за дугоподібної скобки, рівної основній половині еліпса.

Ми спекулюємо у політичній манері, що ці невагомі криві нахиляються немовби під таємничим впливом напруженого квадрату. Виглядає так, наче якимось невидиме випромінювання від квадрату залучає значні зусилля з боку бічних і вертикальних, дещо згинаючих сил. Темні блоки, стимульовані лініями постачання, підтримують будь-що, що виштовхується. Те, що цей відторгнутий об'єкт несе у собі значення, підтверджено непохитною стрілкою, яка спрямовує його вперед. Відсутність квадрата в нижньому правому кутку спонукає до спостереження, що квадрат верхнього лівого бажав би пустити відлуння або сигнал туди, на передову позицію. Ми припускаємо, що це свого роду гра, в яку грають знервовані види, намагаючись примирити приховану галантерею з загрозами, які Могутні Єті становлять для життя.

David Greenslade **MISSING HORSES**

A unique polka dot horse goes missing and people automatically ask, "What does it look like?" Its owner, a police superintendent, goes on television and issues a description. "The animal is black with perfectly formed white dots all over its body. It is a 16-hand stallion, healthy, robust, with a very high-spirited nature. It should be approached with caution. The upper body is noticeably muscular. The horse has an extremely large cranium and enormous white eyes of hypnotic intensity. The legs are powerful but very short. The most obvious feature of the horse are its polka dots." There are many simultaneous sightings all over the country and even one or two in Lithuania. But the polka dot horse is never found.



Інна Руда

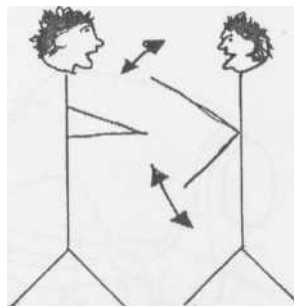
РОЗШУКУЄТЬСЯ КІНЬ

Розшукується кінь рідкісної породи у горошок, та люди по звичці запитують: «Як саме він виглядає?» Його власник, старший офіцер поліції, звернувся через телебачення до громади з описом тварини. «Вороний кінь з ідеально круглими білими крапочками по всьому тілі. Зріст – 160 см. Здоровий, витривалий, неприборканий жеребець, тому, наближаючись до нього, слід бути обережним. Верхня частина тулуба напрочуд м'язиста. Масивний череп та величезні, гіпнотизуючі очі. Кінцівки – дужі, хоч і короткі. Головна особлива прикмета коня – кружальця на його тілі». Подібних тварин бачили водночас в різних куточках країни, а одну чи двох – навіть у Литві. Але кінь у горошок так і не знайдений.

David Greenslade

PRAYER STICKS

That prayers may not get heard is not important. The act of prayer is itself a gift to something asked of us by the organic and inorganic world. Here two stick figures, shown without ears and so many other things, demonstrate this shift in perspective. That the world appears to be empty and indifferent is shown by the right hand figure holding its arms open. The supplicating figure slaps its right palm onto the left. Bringing the palms together is something that humans do countlessly. Prayer is a conscious relationship with the innumerable where the one and the many of the universe and the many of oneself conjoin and become mutually empty, equal and respectful. The universe may gape to swallow us at death but at birth we bawl to swallow it and frequently believe we can. Arrows show how the universe encourages prayer and meditation as a natural reflex not out of distress at our insignificance but anxiety over our exaggerated self-importance.



Інна Руда

МОЛИТОВНІ ПАЛИЧКИ

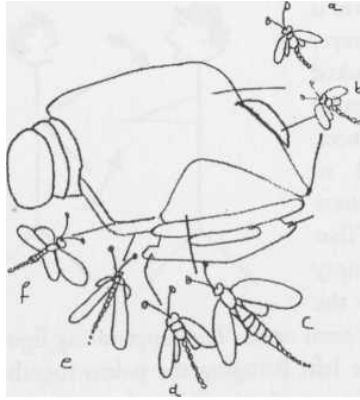
Можливо, не має значення чи будуть почуті молитви. Молитва сама по собі є даром того, про що просять нас живі та неживі світи. Ці дві фігурки з паличок, зображені без вух та багатьох інших

частин, демонструють цю зміну сприйняття. Фігурка праворуч, з розпростертими руками, є символом того, що світ виявляється беззмістовним та байдужим. Ліворуч, благаюча фігурка складає долоні одна до одної. Складання долонь – це те, що люди роблять без зупину. Молитва – це свідомі стосунки з незліченним, де кожен і всі у Всесвіті і Всесвіт кожного об'єднуються в одне ціле та стають взаємно беззмістовними, рівними і чемними. Всесвіт може спробувати проковтнути нас у момент смерті, але в момент народження ми кричимо що є сил, щоб проковтнути його, думаючи, що здатні це зробити. Стрілки ілюструють те, як Всесвіт закликає до молитви та медитації як природного рефлексу, спричиненого не засмученням від власної беззмістовності, а тривогою від перебільшеного відчуття власної значущості.

David Greenslade

PROSTHETIC ODONATA

These are complicated earmuffs and everyone agrees with Grandmother that life was simpler years ago. She recalls a time when all you needed to survive was the right kind of scar and a namechanging daydream every now and again. But those days are gone, now even ears need instructions on how to keep themselves warm and free of frostbite. Nowadays they couldn't do without the small swarm of prosthetic dragonflies that comes with every pair of techno-agile muffs. Letters show where pre-programmed dragonflies staff each listening station. True these are no ordinary ear warmers but are also sensual antennae and the symbiotic tuning of sub-zero odonata to the needs of humans has been a successful survival strategy. They enable wearers to successfully inhabit an almost entirely frozen and poisoned planet. The trouble is that robot dragonflies last only a very short time and the obsolescence rate of these earmuffs is considerable. Only the elite can afford to wear them. Poorer people are more or less deaf, dumb, sightless, childless and reduced to wormlike sign language as they wrap their heads in quilted insulation hoods. Small squadrons of dragonflies buzzing in service to sensory apparatus are a sign of wealth in modern times. Earmuffs, spectacles, dentures and mittens all require species of insect. Some cyborg adapted bodily functions integrate the skills of land-living jellyfish but again, officially, only the wealthy are allowed to procreate.



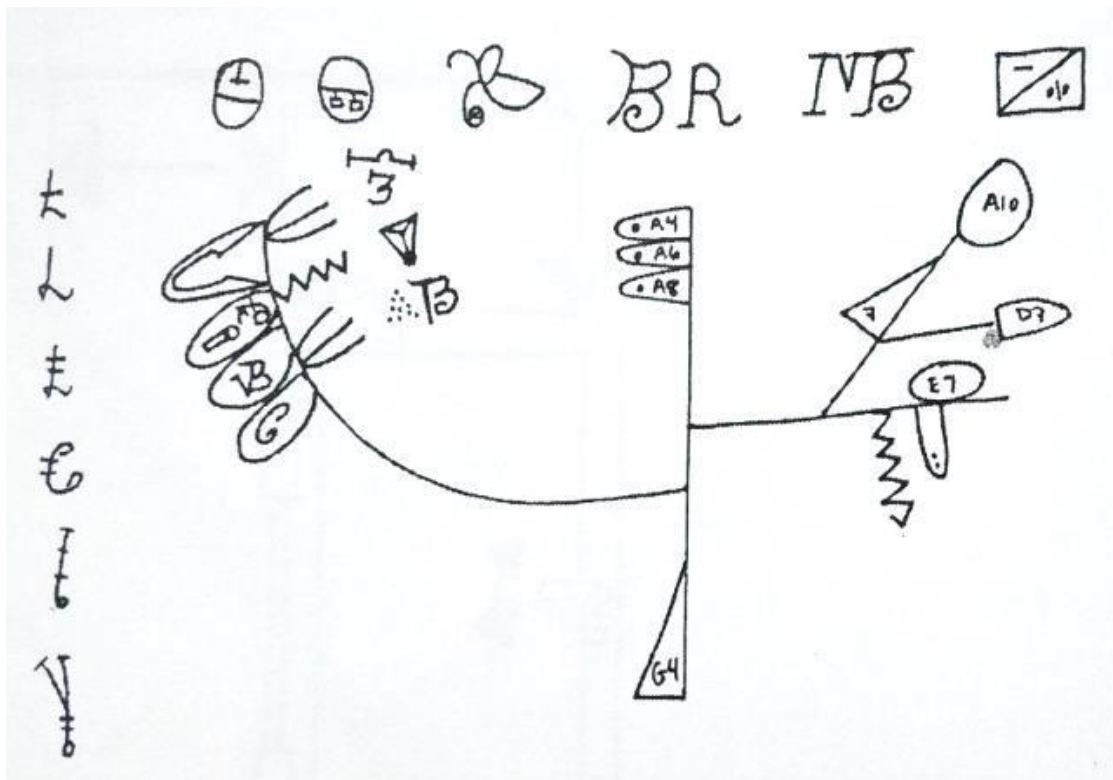
Інна Руда **ОДОНАТОПРОТЕЗИ**

Це є мудруваті, зігріваючі навушники, і всі погоджуються з Бабусею, що раніше життя було куди простіше. Час від часу вона пригадує ті часи, коли все, що було необхідним аби вижити, це правильний шрам та постійно змінювані власні марення-мрії. Але ці дні вже позаду і тепер навіть вухам потрібні вказівки про те, як тримати себе у теплі та уникати обмороження. Сьогодні ж їм не обійтись без невеличкого рою бабок-протезів, що йдуть у комплекті до кожної пари високотехнологічних портативних навушників. В інструкціях вказано, де заздалегідь запрограмовані бабки постійно обслуговують кожен пункт прослуховування. Справа в тому, що це не просто звичайні зігріваючі навушники, а високочутливі антени з синхронним налаштуванням бабок для потреб людини при температурі нижче нуля. Вони стали ефективним засобом виживання, що дозволяють власникам оселитися на майже повністю замерзлій та отруєній планеті. Проблема лише в тому, що термін експлуатації роботів-бабок дуже короткий, а самі навушники досить швидко виходять з ужитку. Дозволити собі їх може лише верхівка суспільства. Бідніші люди, які тією чи іншою мірою глухі, німі, незрячі чи бездітні – обмежені хробакоподібною мовою жестів, коли закутують свої голови у застібнуті ізолюючі капюшони. Невеликі загони бабок, які гудять, забезпечуючи цим роботу сенсорного апарату, є ознакою заможності в наші часи. Для створення навушників, окулярів, зубних протезів та рукавиць необхідні різні види комах. Деякі комахи-кіборги поєднують у собі як тілесні функції, так і властивості сухопутних медуз. Але знову ж таки, офіційно, лише заможним дозволено продовжувати рід.

David Greenslade

THANKS AND DEDICATIONS

The paragraphs of this book started when I visited a large house my friend Khalid was building for himself in the Omani coastal town of Barka. I later developed the idea while travelling around the regions of Oman. The bulk of it was written while I was living in Firq and teaching at Nizwa College of Applied Sciences, located at Hay At Tourath in the interior Dakhiliya Region, Sultanate of Oman. I should like to thank members of Nizwa Writers, a group whose fortnightly meetings and discussions were always helpful. I also thank members of the Student Writing Project. Librarian Abdullah Ali Al Hatmi provided technical support. My thanks go to teaching colleagues, especially Jeremy Brutus for Glum Circles and Guillevic Tango. I should also like to thank our Head of Department Dr Ahfned Shakir Al-Kilabi whose management style managed to keep an exotic and absurd working environment constantly dysfunctional. I especially thank my former teacher Norman Schwenk and our colleague at Cardiff, the late Colin Evans. My thanks also go to Deborah Davies and the Edgeworks Writers Collective. Carolina Vasquez has played a pivotal role and I cannot thank her enough. Finally I must thank Khalid Al-Kambashi of Barka in Al Batinah, without whose repeated invitation I should not have found myself working in Oman. The book is dedicated to my father.



Інна Руда

ПОДЯКИ ТА ПРИСВЯЧЕННЯ

Перші абзаци цієї книги з'явилися, коли я відвідував величезний будинок, який будував для себе мій друг Халід в Оманському прибережному місті Барка. Пізніше, подорожуючи регіонами Омана, я розвинув цю ідею. Значна частина оповідань була створена в той час, коли я жив у Фірці та викладав у Коледжі прикладних наук у Ніцві, що знаходиться у Хай Ат Тураті, в межах регіону Ед-Дахілія, Султанат Оман. Я маю подякувати учасникам групи Nizwa Writers (*Письменники Ніцви*) за двотижневі зустрічі та дискусії, які завжди виявлялись корисними. Також, я вдячний учасникам The Student Writing Project (*Студентський літературний проєкт*), працівнику бібліотеки Абдуллі Алі Ал Хатмі за технічну підтримку. Висловлюю вдячність колегам-викладачам, особливо Джеремі Брутусу за Glum Circles⁵ та Guillevic Tango⁶. Також маю подякувати нашому голові відділу Доктору Ахмеду Шакір Аль-Кілабі, чий управлінський стиль допомагав нашому екзотичному та абсурдному робочому середовищу залишатись стабільно хаотичним. Особливо хочу подякувати моєму колишньому викладачу Норману Швенку з нашого коледжу у Кардіффі, та покійному Коліну Евансу. Також висловлюю вдячність Деборі Дейвіс та the Edgeworks Writers Collective (*Організації письменників Еджворк*), Кароліні Васкес, чий вклад у створення цієї книги неможливо переоцінити, за що я не перестаю їй дякувати. І нарешті, дякую Халіду Аль-Камбаші з Барки, Ель Батина, без його регулярних запрошень я б не розпочав свою роботу в Омані. Книга присвячується моєму батькові.

⁵ *Glum Circles* – логічна задача, відома також як *Hats Puzzle*. В ній описується наступна ситуація: три чоловіки, вдягнуті у капелюхи, один за одним по голову закопані у піску. Їхні погляди спрямовані в одному напрямку. За умовами задачі, існує лише 3 червоних та 2 блакитних капелюхи. Чоловіка у кінці (який має можливість бачити капелюхи двох чоловіків, що попереду) запитують, якого кольору його головний убір, на що він відповідає: «Я не знаю». Далі, чоловіка посередині (який бачить лише голову чоловіка перед ним) також запитують про колір його капелюха, на що він так само відповідає: «Я не знаю». Нарешті, чоловік, що знаходиться попереду них всіх, відповідає: «На мені блакитний капелюх». Яким чином він це зрозумів? Перший чоловік бачив не більше ніж один блакитний капелюх, інакше він би відповів «Червоний» (адже було лише 2 блакитних). Другий – бачив перед собою червоний капелюх, адже якби він побачив блакитний, він би відповів, що на ньому червоний убір. Таким чином, останній чоловік зрозумів, що другий бачив на ньому червоний капелюх.

⁶ *Guillevic Tango* – йдеться про поему французького поета та перекладача Ежена Гільвіка, створену під впливом геометричних діаграм, про «танець слова». В ній Гільвік намагається описати його дивакувату форму, яка, насправді, випадково взята з дорожнього знаку, який попереджає про можливу небезпеку піску на дорозі, в Омані.

ПРИМІТКИ

* Craig Brown. And Moreover. Tuesday June 23 1992, 12.01am BST, The Times. URL: <https://www.thetimes.co.uk/article/and-moreover-mfgk9tkm7>

** David Greenslade. Lyrical Diagrams. Shearsman Books, 2012. (Illustrated by Carolina Vasquez)

ВІДОМОСТІ ПРО ПЕРЕКЛАДАЧІВ

Анна **Бовтик**
annbovtyk@gmail.com

Студентка Київського національного
університету імені Тараса Шевченка

Ірина **Глібчук**
Україна
irynahlibchuk@gmail.com

Львівський національний університет
імені Івана Франка

Альона **Гришук**
Київ, Україна
gryschuk1998@ukr.net

Студентка магістратури факультету
лінгвістики Національного технічного
університету України «Київський
політехнічний інститут імені Ігоря
Сікорського». Спеціальність: філологія
(переклад включно). Мови: українська,
російська, англійська, польська, німецька.

Андрій **Зайцев**
Київ, Україна

Студент Національного технічного
університету України «Київський
політехнічний інститут імені Ігоря
Сікорського»

Марія **Зуб'юк**
Київ, Україна
mariia.zubiuk@gmail.com

Студентка спеціальності «Японська мова і
література та переклад, англійська мова»
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

Марта **Зьола**
Борислав, Україна
marta_zola@ukr.net

Випускниця факультету філології
Прикарпатського національного
університету імені Василя Стефаника

Катерина **Ігнатова**
Київ, Україна
katerin.ihn@gmail.com

Студентка факультету лінгвістики
Національного технічного університету
України «Київський політехнічний
інститут імені Ігоря Сікорського»

Лілія **Капуш**
Калуш, Україна
liliiaakapush@gmail.com

Студентка III курсу кафедри
комунікативної лінгвістики та перекладу
Чернівецького національного університету
імені Юрія Федьковича

Тетяна **Кінашук**
Чернівці, Україна
tetianakinashchuk@gmail.com

Студентка III курсу кафедри
комунікативної лінгвістики та перекладу
Чернівецького національного університету
імені Юрія Федьковича

Тетяна **Кієнко**
Київ, Україна
tvkyienko@gmail.com

Соломія **Король**
Київ, Україна
korol.solomia@gmail.com

Студентка IV курсу кафедри романської філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Юлія **Костюк**
Вінниця, Україна
juliajulia1868@gmail.com

Студентка II курсу СО «Магістр» факультету іноземних мов Донецького національного університету імені Василя Стуса

Андрій **Лисенко**
Вінниця, Україна
andlys13a@gmail.com

Студент II курсу СО «Магістр» факультету іноземних мов Донецького національного університету імені Василя Стуса

Софія **Мацькович**
Київ, Україна
m.sofia2403@gmail.com

Студентка Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Альона **Носова**
Київ, Україна
leria.cot@gmail.com

Студентка факультету української філології та літературної творчості імені Андрія Малишка Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова

Олександра **Нурієва**
Київ, Україна
oleksanuri@gmail.com

Випускниця кафедри теорії, практики та перекладу англійської мови факультету лінгвістики Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

Вікторія **Павленко**
Київ, Україна
vikusishka.ua@gmail.com

Магістрантка кафедри теорії, практики і перекладу англійської мови факультету лінгвістики Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

Олександра **Петрова**
Київ, Україна
petrova.sasha.1995@gmail.com

Випускниця Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

Ірина **Пінчук**
Київ, Україна

Студентка Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Наталка **Прокопчук**
с. Козлин, м. Рівне
chaton35374@ukr.net

Перекладачка-фрілансерка, засновниця лінгвоцентру «Універсум». Авторка проекту "Наодинці зі всіма: Перекладацькі одкровення". Перекладає з французької

Інна Руда

Вінниця, Україна
innruda@gmail.com

Студентка II курсу СО «Магістр»
факультету іноземних мов Донецького
національного університету імені Василя
Стуса

Поліна Садченко

Київ, Україна
overgreenmind@gmail.com

Студентка факультету іноземної філології
Національного педагогічного університету
імені М.П. Драгоманова

Аліна Сідорова

Київ, Україна
sidorovakrusi@gmail.com

Студентка факультету лінгвістики
Національного технічного університету
України «Київський політехнічний
інститут імені Ігоря Сікорського».

Дмитро Скідан

Київ, Україна
skidan-dmytro@ukr.net

Студент III курсу кафедри теорії,
практики та перекладу англійської мови
факультету лінгвістики Національного
технічного університету України
«Київський політехнічний інститут імені
Ігоря Сікорського»

Богдана Трачук

Київ, Україна
trachukar@gmail.com

Учениця 11 класу спеціалізованої школи
№ 92 імені Івана Франка

Вікторія Фареник

Тернопіль, Україна
farenuk.vika@gmail.com

Студентка Тернопільського національного
педагогічного університету імені
Володимира Гнатюка

Ольга Шарко

Київ, Україна
sharko_ol@ukr.net

2018 року закінчила з відзнакою Інститут
філології Київського національного
університету імені Тараса Шевченка за
спеціальністю "Українська мова та
література, іноземна мова"

Ангеліна Юрків

Київ, Україна
1508lina1@gmail.com

Студентка II курсу Національного
педагогічного університету імені
М.П. Драгоманова

Микита Яворський

Київ, Україна
Yavorskiy.nikita05@gmail.com

Студент Київського національного
університету імені Тараса Шевченка
спеціалізації «Переклад з англійської та
другої західноєвропейської мови»

Науково-популярне видання

ARS TRANSLATORICA

Збірник перекладів

Випуск 5

The Collection of Translations

Issue 5

Формат 60x84_{1/16}.

Папір офсетний. Друк ризографічний.

Гарнітура Bookman Old Style.

Ум. др. арк. 4,6. Наклад 100.

Редакційно-видавничий відділ

Рівненського державного гуманітарного університету

м. Рівне, 33000, вул. Ст. Бандери, 12,

тел.: (0362) 26-48-83

Друк: «ПараГраф+»,

м. Рівне, 33000, вул. Гетьмана Мазепи, 6/8,

тел.: (0362) 26-49-27